

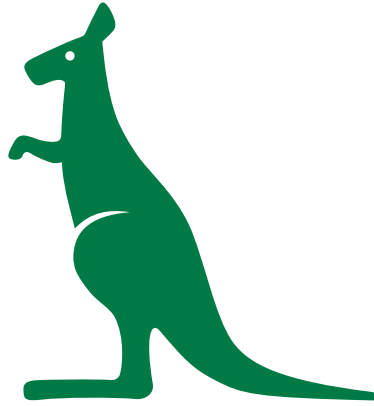
MILOSLAV JENŠÍK

BOHEMKA JE A BUDE

KNIHA PRVNÍ (1905 – 1973)

- BOHEMIANS -

MILOSLAV JENŠÍK

BOHEMKA JE A BUDE

KNIHA PRVNÍ (1905–1973)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Kniha vyšla i díky podpoře těchto sponzorů:

Zdeněk Pobuda

Karel Řezníček

Tomáš Skácel

Copyright © Miloslav Jenšík, Karel Řezníček, 2019, 2023, 2025

Photos © Archiv autorů, archiv Bohemians Praha 1905,
2019, 2023, 2025

Cover © Lukáš Tuma, 2019, 2023, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019, 2023, 2025

ISBN 978-80-278-0260-9 (print)

ISBN 978-80-278-1616-3 (elektronická kniha ve formátu pdf)

Poděkování

patří nejen sponzorům uvedeným na vedlejší straně, kteří finančně podpořili druhé vydání této knihy, ale i nadále také týmu fanoušků v čele s Karlem Řezníčkem, kteří se podíleli na přípravě této publikace pro její první vydání. Za spolupráci při dohledávání dílčích podkladů, archiválií a kontaktů jakož i za pomoc se zpracováním části obrazového a ilustračního doprovodu knihy náleží díky také Tomáši Skácelovi, Vladislavu Tolarovi, Janu Vosátkovi, Radku Víchovi a Karlu Vaníčkovi.

Nakladatel dále děkuje Karlu Řezníčkovi, Tomáši Skácelovi, Romanu Jaškovi, Eugenu Scheinherrovi, Janu Vosátkovi a dalším za pomoc při doplňování nově zjištěných dat a údajů pro toto druhé vydání.

EDIČNÍ POZNÁMKA

NEŽ SE ZAČTETE

Vlně nesmyslných reorganizací všeho života naší země v totalitní éře a s ní spojeného několikerého hromadného přejmenování fotbalových klubů neunikli ani Bohemians. Postupně byli nuceni hrát pod hlavičkou Železničáři, ČKD Stalingrad, Spartak Stalingrad, ČKD Praha – stejně jako se třeba Sparta načas nedobrovolně stala Bratrstvím a posléze Spartakem Sokolovo a Slavia Dynamem...

Co tam, to tam. Jenže jak se má fanoušek, který ony časy nepamatuje, vyznat ve zmatcích dávno ztracených let? Abychom zachovali nutnou historickou kontinuitu a současně zaznamenali všechny kotrmelce z kloubů vymknuté doby, uvádíme někdejší naštěstí dočasné názvy klubů v tabulkách zelených dokumentárních stránek, ale v jejich výčtech výsledků a samozřejmě ve vlastním textu knihy užíváme jména, která si hráči ani fanoušci nedali nikdy vzít.

Kde se nám nepodařilo křestní jméno některého vršovického fotbalisty ověřit nejméně ze dvou různých zdrojů, nahrazujeme jej třemi tečkami; kde nedokážeme spolehlivě identifikovat tu či onu tvář na skupinovém snímku, dáváme přednost otazníku. Pokud nám některý z čtenářů bude moci doplnit chybějící informaci, předem za ni děkujeme.

Pod snímky reprezentačních výběrů zvýrazňujeme jména borců z obou Ďolíčků velkými písmeny. Ta užíváme také u některých fotografií zelenobílých týmů, když chceme na dotyčného zvláště upozornit.

A nakonec, i když v neposlední řadě: s velkým začátečním písmenem v celé knize zásadně píšeme o Klokanech. Pravda, je to v rozporu s pravidly českého pravopisu. Ale kniha o Bohemce snad pro jednu smí naslouchat hlasu srdce jejích fanoušků...

OBSAH

BOHEMKA NA CELÝ ŽIVOT

(Antonín Panenka)

11

ÚVODNÍ SLOVO

AUTORA MILOSLAVA JENŠÍKA

13

PROLOG

(Karel Řezníček)

16

KAPITOLA 1: 1906–1918 • OD ZROZENÍ FOTBALOVÉHO KLUBU PO DOBYTÍ PRVOTŘÍDNOSTI

(Karel Řezníček)

26

1906–1909 • Ostrý start AFK do života

28

Utkání, góly, body

41

1909–1914 • Pomalá a dlouhá cesta

42

Utkání, góly, body

57

1914–1918 • Když mluví zbraně, jsou múzy kuš

58

Utkání, góly, body

72

Zelenobílý zápisník 1906–1918

74

KAPITOLA 2: 1919–1924 • O BODY

V MISTROVSTVÍ STŘEDOČESKÉ ŽUPY

84

1919 • Nečekané klopýtnutí

86

o vinohradský Meteor

Utkání, góly, body

90

1920 • Druzí za „Železnou Spartou“!

91

Utkání, góly, body

96

1921 • Všechno je jednou poprvé

97

Utkání, góly, body

102

1922 • Skvělá satisfakce za Antverpy

103

Utkání, góly, body

107

1923 • Ztráty do nekonečna?

108

Utkání, góly, body

112

1924 • Soutěž, jež zničila sebe samu

113

Utkání, góly, body

117

Zelenobílý zápisník 1919–1924

118

KAPITOLA 3: 1925–1927 • NADARMO SE

NEŘÍKÁ, ŽE KAŽDÝ ZAČÁTEK JE TĚŽKÝ

122

1925 • Zpackaná a nedohraná liga

124

Utkání, góly, body

130

1925/26 • Parta z Ďolíčku

znovu korunovala mistra

132

Utkání, góly, body

137

1927 • Třetí ročník na třetí pokus

139

Utkání, góly, body

143

Zelenobílý zápisník 1925–1927

144

INTERMEZZO O PAMÁTNÉ PLAVBĚ

DO ZEMĚ PROTINOŽCŮ

146

KAPITOLA 4: 1927–1935 • PO LETECH

ZA VODOU PÁD DO PROPADLIŠTĚ

160

1927/28 • Magická moc

dobře zvoleného jména

162

Utkání, góly, body

166

1928/29 • Loučení s župní ligou

168

Utkání, góly, body

174

1929/30 • Čtvrtá příčka pod penzí?

176

Utkání, góly, body

179

1930/31 • Třetí vrchol trianglu

181

Utkání, góly, body

186

1931/32 • Bronzová obhajoba

a nádavkem krásný stadion!

188

Utkání, góly, body

195

1932/33 • Po zbabraném podzimu

jaro s Kocsisem

197

Utkání, góly, body

203

1933/34 • O bod méně, o příčku výš

205

Utkání, góly, body

209

1934/35 • V jubilejním roce

pád do propadliště!

211

Utkání, góly, body

217

Zelenobílý zápisník 1927–1935

219

KAPITOLA 5: 1935–1940 • KRUŠNÉ ČASY

V DIVIZNÍM VYHNANSTVÍ

224

1935/36 • Jak chutná divizní chlebiček

226

Utkání, góly, body

230

1936/37 • Chmurné předznamenání

a promarněný rok

231

Utkání, góly, body

234

1937/38 • První ztroskotání

na úskalích kvalifikace

235

Utkání, góly, body

238

1938/39 • Nevyšel ani čtvrtý pokus!

240

Utkání, góly, body

243

1939/40 • Návrat po pěti letech!

245

Utkání, góly, body

248

Zelenobílý zápisník 1935–1940

250

KAPITOLA 6: 1940–1945 • LIGA

V PROTEKTORÁTNÍ KLECI

252

1940/41 • Karešova palebná příprava

ke zteči předních pozic

254

Utkání, góly, body

258

1941/42 • Podzimní posvícení, jarní trápení,

letní radost z pohárů

261

Utkání, góly, body

268

1942/43 • Až na ten hrůzný závěr!	271	Utkání, góly, body	432
Utkání, góly, body	276	1959/60 • Poprvé před oběma „S“!	435
1943/44 • K Botiči se vkrádala plíživá stagnace	278	Utkání, góly, body	441
Utkání, góly, body	286	1960/61 • Podruhé přes rovník	444
1944/45 • Lavina gólů v „Ersatzlize“	289	Utkání, góly, body	449
Utkání, góly, body	293	1961/62 • Na podzim druží, ve finiši až čtvrtí	452
Zelenobílý zápisník 1940–1945	294	Utkání, góly, body	458
KAPITOLA 7: 1945–1950 • NA VLNĚ		1962/63 Podruhé před oběma „S“, ale	461
UDRŽITELNÉHO (?) VZESTUPU	298	Utkání, góly, body	467
1945/46 • Pozor na cestovní horečku!	300	1963/64 • Záchrana s odřenýma ušima	470
Utkání, góly, body	307	Utkání, góly, body	477
1946/47 • Podzimní skomírání,		1964/65 • Až se ucho utrhl	480
jarní znovuzrození	309	Utkání, góly, body	486
Utkání, góly, body	315	Zelenobílý zápisník 1958–1965	489
1947/48 • Když se bohatým bere a chudým dává		INTERMEZZO O PŘENOSU MAGIE	
aneb Kterak promarnit šanci	318	Z ĎOLÍČKU DO ĎOLÍČKU	494
Utkání, góly, body	327	KAPITOLA 10: 1965–1973 • NAHORU, DOLŮ,	
Podzim 1948 • Liga skončila, zapomeňte!	330	NAHORU, DOLŮ, NAHORU	504
Utkání, góly, body	334	1965/66 • Za rok se vrátím, vrátím se zas!	506
1949 • Pěkné vysvědčení –		Utkání, góly, body	512
ale co ty dvě kaňky?	336	1966/67 • Na podzim dobře,	
Utkání, góly, body	342	na jaře jen dostatečně	514
1950 • Dvacet minut od mistrovských vavříků	345	Utkání, góly, body	519
Utkání, góly, body	352	1967/68 • Reflektory svítily na cestu do tmy	522
Zelenobílý zápisník 1945–1950	355	Utkání, góly, body	530
INTERMEZZO O ELIXÍRU FOTBALOVÉHO		1968/69 • Že by stačilo potěžkat si	
MLÁDÍ V PROUDECH DOBY	358	Zlatou Niké?	533
KAPITOLA 8: 1951–1958 • SEDM LET TRÁPENÍ		Utkání, góly, body	539
A HLEDÁNÍ CESTY	368	1969/70 • Když chybí tajemné	
1951 • Fotbal opravdu nemá logiku	370	kouzlo Ďolíčku	541
Utkání, góly, body	376	Utkání, góly, body	547
1952 • Pražské zrcadlení v „tramvajové lize“	379	1970/71 • Úzké hrdlo celostátní II. ligy	551
Utkání, góly, body	386	Utkání, góly, body	556
1953 • Husarský kousek		1971/72 • Jak se o postup hrát nedá	558
v „Mission Impossible“	388	Utkání, góly, body	562
Utkání, góly, body	392	1972/73 • Na třetí pokus návrat mezi elitu	564
1954 • Místo nahoře, ale jen na skok	393	Utkání, góly, body	569
Utkání, góly, body	398	Zelenobílý zápisník 1965–1973	571
1955 • Osudných šestnáct setin gólu	401	DRESY BOHEMKY	578
Utkání, góly, body	405	BOHEMKA JE A BUDE – KNIHA DRUHÁ	580
1956 • Oddechový čas – nebo jarní únava?	407	V KNIZE DRUHÉ NAJDETE	582
Utkání, góly, body	410	O AUTORECH KNIHY	584
1957/58 • Třiatřicet schodů do nebe	412		
Utkání, góly, body	417		
Zelenobílý zápisník 1951–1958	419		
KAPITOLA 9: 1958–1965 • TŘETÍ NÁVRAT –			
TENTOKRÁT NA SEDM LET	424		
1958/59 • Úspěšný návrat:			
hned napoprvé devátí!	426		

BOHEMKA NA CELÝ ŽIVOT

Fotbalový míč mně učaroval již jako malému chlapci, kdy jsem hrál na různých plátcích, hřišťátkách, v parcích. Táta, který se na mě chodil dívat, viděl, že mám talent, a chtěl, abych to zkusil v nějakém klubu.

První naše cesta vedla do Edenu, tam mě vyzkoušeli, řekli, že jsem šikovný, ale také, že jsem tělesně slabý a malý, a abychom přišli za rok, až zesílím. Táta nebyl spokojený, tak jsme jeli na Duklu, ale výsledek byl naprosto stejný. Třetí pokus byl

na Bohemce a trenér Holeček (otec hokejového brankáře) mi hodil míč a řekl: „Kopni levou, pravou, udělej kličku.“ Byl spokojený a řekl, abych druhý den přinesl fotografii a vysvědčení ze školy. To byla středa a ve čtvrtek mě již zaregistrovali, a tím se ze mě stal Klokán.

V sobotu jsem už nastoupil ke svému prvnímu zápasu, bylo to 29. září 1958 a vyhráli jsme nad Teslou Žižkov 3:1. Dokonce se mi podařilo vstřelit i nevstřelit první gól, jak se to vezme. Před brankou jsem napřáhl ke střele, ale větší spoluhráč byl rychlejší, a tak kopl do mé nohy, moje noha do míče a ten skončil v síti.

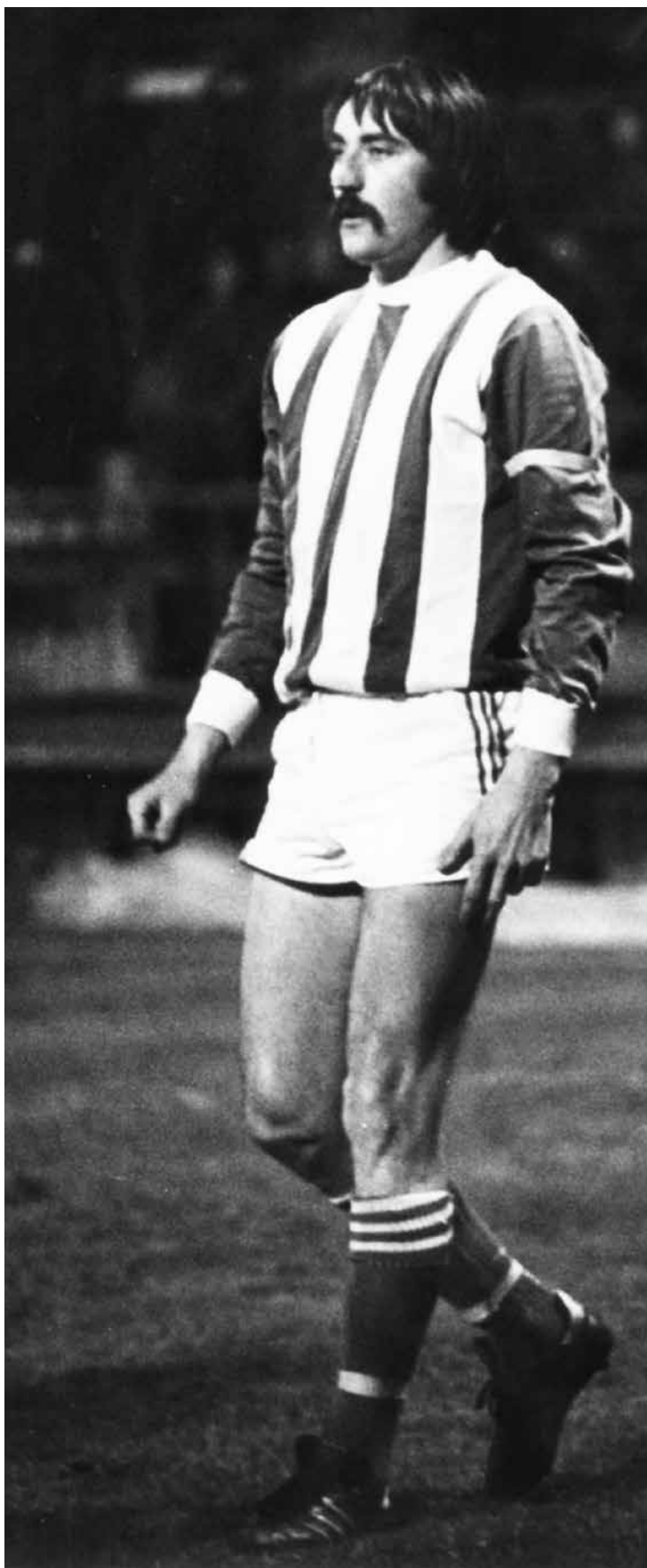
Nakonec jsem hrál v Bohemce 32 let a poté jsem poprvé v kariéře přestoupil do Rakouska do mužstva Rapid Vídeň, byl jsem spokojený a připadal jsem si jako na Bohemce, Rapid je totiž také zeleno-bílý.

V roce 1976 jsem získal titul mistra Evropy, v roce 1980 jsem se stal československým Fotbalistou roku a v Mistrovství Evropy jsme zároveň získali bronzovou medaili za třetí místo. Moje poslední rozlučkové utkání na Bohemce, které se hrálo 12. května 1981, jsem odehrál první poločas za Bohemku a druhý poločas v dresu Rapidu Vídeň. Utkání skončilo výsledkem 3:3 a já jsem vstřelil poslední gól za Bohemku a zároveň první gól za Rapid Vídeň. Bylo to nádherné loučení, fanoušci a diváci mě v Ďolíčku zahrnuli obrovskými ovacemi a sešlo se jich snad nejvíce v historii Bohemky. Byl jsem z toho pořádně naměkko a mám na to stále nádhernou vzpomínku.

V roce 1985 jsem hrál poslední utkání za Rapid Vídeň ve finále PVP v Rotterdamu proti Evertonu. Dále jsem ještě několik let – až do roku 1994 – působil v nižších soutěžích v Rakousku. Pak jsem se vrátil mezi Klokany, kde jsem působil v různých funkcích, například jako asistent trenéra, trenér brankářů nebo jiné funkcionářské práci.

Jsem moc rád, že se moje (naše) Bohemka může pyšnit velkou a krásnou kronikou své historie a tradice, jejíž první knihu jste právě otevřeli. Věřte, že si ji vrchovatě zaslouží. Tak ať se vám líbí.

*Antonín Panenka
čestný prezident Bohemians Praha 1905*

ÚVODNÍ SLOVO

AUTORA MILOSLAVA JENŠÍKA

Bohemce jsem zprvu nikterak nefandil. Pět slůvek – ale jakou mohou způsobit paseku! Když jsem je vyslovil před ředitelem nakladatelství, které se ujalo vydání této klubové kroniky, a dodal, že právě onou větíčkou ji za sebe chci otevřít, v první chvíli jsem se polekal, že vyletí z kůže. Zdeněk Pobuda je totiž fan-
da Klokana od malička. Neochvějně věrný, zarpu-
tilý, nesmlouvavý – jedním slovem skalní! A čemu
se tu divit u vršovického rodáka křtěného Botičem?
To přece je pro zelenobílou víru podmínka naprosto
postačující (i když už jsem se mnohokrát přesvědčil,
že vůbec ne nutná).

Nakladatelův výbuch rozhořčení nad mým rou-
hačstvím, jinak to pod svým zorným úhlem prostě
vidět nemohl, lze vysvětlit také tím, že mi v té chvíli
nedovolil vyslovit i druhou a další zamýšlené věty.
Proto je uvedu na tomto místě: Přestože jsem tedy
Bohemce zkraje věru nefandil, od narození jsem
to měl k zelenobílému klubu s klokanelem ve znaku
a k jeho stadionu jen o maličko dál než Vršovičáci.
Mé rodné hnízdo bylo v sousedních Nuslích, neda-
leko železniční trati, přirozené hranice mezi tehdejší
Prahou XIII, Vršoviciemi a Prahou XIV, kde jsem žil
až do svých čtyř let. Už v té době jsem kamarádil
se stejně mladým obyvatelem mého i jeho rodného
domu Vládou Kosem, jehož jméno se na stránky
této knihy ještě nejednou vrátí. I poté, co jsem se
později přestěhoval na druhý břeh Vltavy, byl jsem
u svého strejdy a kmotra v Nuslích pečený vařený.

Právě Vláda mě v šestačtyřicátém, sedmačtyřicá-
tém roce minulého století postupně seznámil s řa-
dou hřišť onoho na fotbalisty tehdy tak úrodného
jihovýchodního koutu Prahy. Nejprve mi ukázal
cestu na Bělku, kde zhruba v místech dnešního
Kongresového centra býval doma SK Nusle. Potom
na Zelenou lišku, která patřila dalšímu klubu té
čtvrti, Nuselskému SK – rovněž exligovému. A na
Viktorii Nusle na Kavčích horách.

Teprve potom mne začal vodit do Vršovic.
Na Union, v těch časech hned za vozatajskými

kasárnami, na Lva XIII (pozdější Lokomotivu) co
by kamenem dohodil od Danneráku, jak se tehdy
všeobecně říkalo stadionu u Botiče... Kdo však teď
čeká, kdy jsem pod Vláďovým odborným vedením
konečně dorazil i na Bohemku, nedočká se. Jak se
mohlo stát, že právě tam jsme tenkrát ještě spolu
nedoputovali? Nejednou jsme si to slibovali, leč po-
každé z toho nějak sešlo. Přitom mi často napořád
nadšeně vyprávěl o bohatýrských činech tehdejších
Klokana v čele s nesmírně populárním „Buňou“ Ve-
dralem a mladičkým, ale už po čertech zralým Jiřím
Peškem. „Za Bohemku budu jednou kopat,“ říkával
Vláda. Jak známo, později opravdu kopal. A jak!
Vedra ani Peška už v zelenobílém dresu nezastihl,
leč vedle dalších hvězd, jejichž bravurní kousky mi
líčil – Václava Jíry, Jiřího Žďárského nebo třeba La-
dislava Müllera –, si ještě nejednou zahrál.

Ale málo platné, cestu na Bohemku jsem si mu-
sel vyšlapat sám. Paradoxně mne tam přivedla klu-
kovská láska k jinému pražskému klubu, žižkovské
Viktorce – láska mému tehdejšímu smíchovskému
okolí naprosto nepochopitelná. Na Žižkově jsem
nikdy nebydlel, a co víc: až do vzniku mé náklon-
nosti k červeným a bílým pruhům jsem tam nikdy
ani minutu nepobyl! Však to také ze Smíchova bylo
dost z ruky. Dokonce jsem zkraje neměl ani tuše-
ní, které tam jedou tramvaje. Mé náhlé vzplanutí
způsobila spála, která se za mých klukovských let
musela týdnů poctivě vyležet. Už jsem nevěděl, co
v posteli číst, když mi táta podstrčil knížky, které
jsem do té doby v rodinné knihovně nějak přehlé-
dl. První byla od věhlasného sportovního redaktora
a fotbalového funkcionáře Ferdinanda Scheinos-
ta a jmenovala se *Slavné postavy naší kopané*. A ta
druhá? Karel Poláček, *Muži v ofsajdu*! Obě knihy
se slavnými viktoriánskými fotbalovými jmény jen
hemžily. Než jsem se nadál, byl jsem lapen. Dost
jsem si pak s tou nešťastnou láskou vytrpěl. Nejlepší
klub mého tehdejšího bydliště, SK Smíchov, hrával
v té době jen I. A třídu. Pravda, v těch časech to byl

Autor na tribuně v Ďolíčku

po lize a divizi třetí soutěžní stupeň, nicméně každý kluk z té čtvrti byl kromě své lokální sympatie pro místní SK nebo Čechii ještě – a především – buď spartan, nebo slávista. Tedy každý, až na mne...

Viktorka si v ligovém ročníku 1946/47 vedla pod psa a už od podzimu zrála k sestupu. Ve čtvrtém jarním kole hostila Jednotu Košice, onoho času obávanou štiku soutěže, a vypůjčila si k tomu Ďolíček. Hrál se na Zelený čtvrtek a diváci žasli, jak Žižkovští zčistajasna s favorizovaným soupeřem zamestali až k výhře 3:1. Natěšen hrou i výsledkem jsem se hned v následujícím kole znovu hnal do Vršovic, kam tentokrát Viktorka zamířila jako host. Se vši rozhodností svých ještě ne jedenácti let jsem si byl jist, že to nandá i Klokánům. Běda, byla tam tenkrát bita ponižujícím skóre 0:9! Také k tomu mači se spolu v příslušné kapitole vrátíme...

Uznejte: mohl mít zklamany, zdrcený kluk ty zelenobílé krutásky rád? Začal jsem docházet na stadion u Botiče docela často. Kajícně doznávám, že zprvu motivován palčivou žízni po tom, aby to konečně Bohemce někdo jaksepatří vykreslil. Ale nějak na to ne a ne dojít. Ještě téhož roku jsem tam viděl na kolenou obě „S“. A tak to šlo dál. Má prvotní pomstychtivost se postupně měnila v respekt k domácímu týmu a ten přerůstal v obdiv a sympatii.

Mé divácké zážitky byly ještě umocněny prostředím, ve kterém si fanoušci mohli užít ligová klání jako nikde jinde v Praze. Žádná atletická dráha (ještě dlouho potom byly i na Spartě nebo na Slavii), žádný klopený cyklistický ovál, jaký v té době vroubil strašnické hřiště Viktorky – jen fotbalové kolbiště a krok dva za brankovými nebo pomezními čarami bariéra. Blahovolní dospělí diváci pouštěli kluky, aby se protlačili až k ní. Dění na tenkrát ještě nejčernější škváře v Praze bylo odtamtud jako na dlani. Nejraději jsem chodil za branku u tramvaje nebo poblíž ní pod tehdejší přístřešek nad místy k stání naproti hlavní tribuně, tak někam na úroveň penaltového puntíku nebo malého vápna. To byly mé vršovické divácké parkety. Odtamtud jsem si vychutnával galapředstavení, která tak často dávala Bohemka.

Ale to mi vysvětlete, proč jsem tam později chodil třeba i na druhou ligu? Ani tehdy jsem se nestal fanouškem Bohemky v plném smyslu toho slova, ale ode dne, kdy jsem poprvé navštívil Dannerův stadion, mě to místo stále víc přitahovalo a dodnes přitahuje tajemnou magií svého genia loci. A samozřejmě i chytrým a pohledným fotbalem, který se tam po většinu toho času dal vidět.

Byl jsem u toho, když se tam v jedenapadesátém roce minulého století začalo hrát na trávě. Ovšemže

jsem tam viděl první druholigový zápas mého kamaráda. A když později přišly velké dny Antonína Panenky, Karola Dobiaše, Přemysla Bičovského, Zdeňka Prokeše, Pavla Chaloupky a dalších bohatýrů od Botiče, to už jsem tam dávno byl jako doma a zelenobílé dresy mě stále víc a víc braly za srdce.

A dnes? Dávno jsem dospěl ke skálopevnému přesvědčení, že nikdo, kdo má fotbal (a jmenovitě ten český) opravdu rád, nemůže – bez ohledu na jakékoli jiné vyznání víry – mít nerad Bohemku, jeden z nejcennějších klenotů našeho národního fotbalového pokladu. Klub s bohatou a slavnou historií a s nejlepšími fanoušky, jaké jsem kdy poznal. Právě díky nim už zelenobílí přežili tolik všemožného protivenství!

Mám nejvyšší čas se k něčemu přiznat: nějak mi za tu dlouhou dobu zezelenalo srdce. Nějak hodně! Když se na konci ligového jara roku 2019 Bohemka zachraňovala ne za pět minut, ale za pár vteřin dvanáct, bušilo mi hodně divoce. I když se to pro objektivního pozorovatele věru nehodí, strašně jsem se o ni bál. Nicméně jsem jí stále věřil a Zdeněk Pobuda mi může dosvědčit, že věřit jsem nepřestal ani před zdánlivou „mission impossible“ v Karvině. A když pak v poslední minutě posledního kola ligové nadstavby vstřelil kapitán Josef Jindřisek do branky Opavanů zlatý gól záchrany, radoval jsem se stejně jako celé mé okolí. No, radoval... Řval jsem jako pominutý.

Za všechny pěkné zážitky, které si po celý život odnáším z kouzelného stadionu u Botiče, se umím odvděčit jediným způsobem. Proto jsem nezaváhal ani okamžik, když mne na samém sklonku roku 2005 můj zesnulý přítel Jiří Steinbroch, tehdejší ředitel klubu, oslovil výzvou, zda bych připravil jubilejní almanach, který jsme pak v triumvirátu se

Zdeňkem Pobudou nazvali *Zelenobílé století*. Termín byl vskutku šibeniční, ve třech jsme pracovali doslova a do písmene ve dne v noci, ale nakonec jsme to zvládli. Jenže už když jsem dopisoval poslední řádky textu, cítil jsem, že v lichvářsky vymezeném čase a na skromném prostoru almanachu se mi nepodařilo, nemohlo podařit, vypovědět o zelenobílých a jejich předlouhé cestě – vroubené tu vavříny a tu zase trnín – ani zdaleka všechno. Ten příběh vydá na objemnou knihu. A tak jsem se do ní po letech pustil.

Proti původně plánovanému termínu vydání postihlo práci na rukopisu veliké zpoždění, když roku 2015 zemřel můj mladší syn. Žili jsme, celá rodina, už po řadu let s vědomím nebezpečí, kterému ho vystavilo vleklé těžké onemocnění. Ale kdo by do poslední chvíle nedoufal v zázrak? Nepřišel... Dlouhý čas jsem nebyl schopen pokračovat v práci. Upřímně se omlouvám všem, kterým jsme knihu o jejich milovaném klubu s klokanem v erbu slíbili a oni ji po celou tu dobu netrpělivě vyhlíželi. Snad jim to zdržení alespoň do jisté míry vynahradí šířka i hloubka záběru, které i vlivem nevyhnutelného prodlení rukopis postupně nabral. Posléze nezbylo, než jej rozdělit do dvou knih...

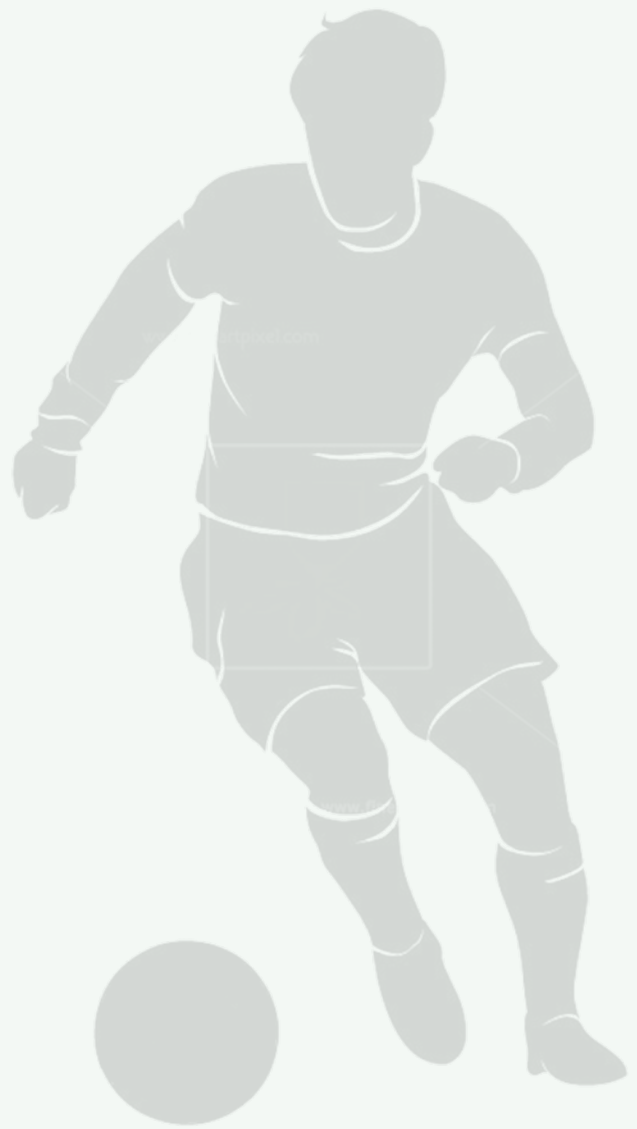
Na všem zlém je něco dobrého. Odklad vydání knihy umožnil zahrnout do vyprávění třeba strhující ligové jaro roku 2016, kdy pro tým od Botiče nebyl žádný soupeř nezdolatelný a žádný výsledek nedosažitelný. Nebo už zmíněné zoufalé, zdánlivě beznadějně, a přece nakonec zdárné úsilí o záchranu o tři roky později. A také četné peripetie nekonečného zápasu o přežití Ďolíčku.

Všechny ty úspěchy v přetěžkých zápasech na hřišti i o hřiště jsou nejpřesvědčivějšími doklady pravdivosti mantry fanoušků, vepsané do záhlaví knihy: BOHEMKA JE A BUDE!

POSTSKRIPTUM

Původně jsem byl autorem i prologu a vstupní kapitoly knihy. Během konzultací s Karlem Řezníčkem, vynikajícím znalcem vršovického fotbalového pravěku a starověku, však vyšlo najevo, že jeho bádání svou šíří i hloubkou jde daleko za rámec dosavadní publicity ze složitého a nepřehledného období klubové historie do konce první světové války. A nadto, že jeho poznání v mnohém opravuje dosavadní pohledy a vyvrací po dlouhý čas tradované a všeobecně přijímané omyly.

Po tomto zjištění jsem učinil, co jsem považoval za jediné správné: navrhl jsem nakladateli knihy, aby se autorem konečné podoby prologu i první kapitoly na půdorysu jejich původní podoby stal Karel Řezníček. Můj podnět byl přijat a jsem přesvědčen, že pro dobro celého díla.

PROLOG

Vršovické náměstí s radnicí (vpravo), kostelem sv. Mikuláše a Občanskou záložnou (uprostřed)

Kdo zná dříve vydané tituly věnované historii fotbalových Bohemians, bude asi překvapen, možná občas i pohoršen, jenže vedle údajů opakovaně přebíraných z předchozích publikací jsou podkladem této knihy hlavně informace a materiály získané systematickým studiem dobového tisku, přičemž je zřejmé, kolik událostí a dějů ze zelenobílého dávnověku bývalo uváděno zkresleně a často i naprosto mylně. Klubu byly kupříkladu dlouhodobě přisuzovány úspěchy, jichž nikdy nedocílil, naopak řada toho opravdu dosaženého byla zelenobílým nepochopitelně upřena – jako příklad prvního uvedme druhdy vyfabulované a notoricky opisované vítězství nad „Pilátovou“ Spartou, které se nekonalo; z druhého pak zmiňme již předválečnou účast ve finále Poháru útěchy v rámci tzv. Charity Cupu, doposud nikdy nikde nezmíněnou...

Toho, v čem je potřeba poupravit dosavadní historii, je velmi mnoho, přičemž k doložení některých vpravdě „revolučních“ tvrzení (zejména z přelomu 19. a 20. století) byly využity i spousty

dokumentů nefotbalových, které však k poskládání ucelené mozaiky z nejranějších let vršovické kopané byly nezbytností... Přes propast více než století se těžko hledají nezpochybnitelné přímé důkazy, ale pro všechna následující tvrzení existuje celý ucelený řetězec těch nepřímých. Vzhledem k jejich počtu a rozsahu nemohou být všechny uvedeny v této knize, ale Nakladatelství EPOCH připravuje specializovanou publikaci, jež bude zaměřena právě na průkopníky kopané v údolí Botiče. A především na „otce zakladatele“ A. F. K. Vršovice, tedy ideové rodiče naší legendární Bohemky, neboť k tomu existuje i jedinečný a autentický rukopisný pramen, jehož informační hodnota je nesmírná a který byl až doposud využit jen minimálně; přitom tak málo chybělo, aby dnes už fyzicky neexistoval...

EXKURZE NEJEN DO PRAVĚKU VRŠOVICKÉ KOPANÉ

Dlouhá desetiletí nebyly žádné spory a polemiky o tom, kdy vznikl fotbalový klub Bohemians Praha,

Ročník I. V Praze, dne 20. prosince 1899. Číslo 30.

Redakce a administrace:
PRAHA 42-III., Josefská
ulice číslo 1.
Redakční závěrka v pondělí
ráno.
Reprodukcce s udáním pra-
mene dovolena,
kupříkladu redakce nevrací.
Reklama
se nefrankuje, ale také ne-
pocítí.

SPORT

Časopis věnovaný zájmům všeho sportu.

Předplatné
i se zápisem:
čtvrtletně zl. — 80
půlletně 1 40
celoročně 3.—
Jednotlivá čísla 7 kr.
Inseráty účtují se co nejv-
něji. — Stálým inserentům
zvláštní výhody.

Vychází I., 10. a 20. dne každého měsíce.

Sportovníkům českým!

Končícе číslem tímto první ročník svého časopisu, nemůžeme opomenouti vzdáti srdečné díky všem těm, kteří ve prospěch jediného českého sportovního listu pracovali. Jsou to v první řadě naši spolupracovníci, kteří nemalou zásluhu mají o obsah časopisu, dále naše kluby sportovní, které mezi členstvem svým pádu pro časopis náš připravovaly a získáním předplatitelů list náš náležitě pomáhaly; konečně všichni jednotlivci, kteří jako řádní sportovní vědomí si jsou povinnosti vůči jedinému českému orgánu, po němž ještě před rokem tak bylo touženo.

Získali jsme ovšem během vydávání mnoho příjemných i trpkých zkušeností, jež nechceme zde specifikovati, učiníme tak příležitostně na místě jiném. Abychom přáním a tužbám s mnohých stran nám projevených a týkajících se rozšíření našeho listu vyhověli, rozhodli jsme se vydávati „Sport“ I. lednem 1900. počínaje v rozšířeném obsahu i objemu. Podnik ten jest ovšem neobyčejně nákladný a proto apelujeme znovu na úředníky klubů i sportsmeny-jednotlivce, by agitaci pro list náš v kruzích členstva a známých a získáváním předplatitelů snahu naši podpořili. Na Vás samých záleží rozkvět listu!

Za vydavatelstvo a redakci:
Václav Bastl.

V této tiskovině z konce devatenáctého století skončilo pátrání po alespoň letmé zmínce stran existence a působnosti vršovické Kotvy nulovým efektem... Stejně tak i ve Sportovním obzoru, časopise, věnovaném zájmům všeho sportu v zemích koruny České, vycházejícím již od roku 1893, i dalších tiskovinách

třebaže se tak zprvu nejmenoval, neboť je obecně známo, že od prvopočátku zrodu, ať už jde o první tiskovou zmínku, vstup do svazu či ustavující valnou hromadu, nesl v názvu tři velké litery A., F. a K. – následně není už tak podstatné, že mezi A. (*Athletický*) a F. (*Footballový*) bylo nezdárka vkládáno ještě anglické znaménko &., nechyběly tečky ani pauzy a přídomek Vršovice se mnohdy uváděl v uvozovkách, ba nejednou i ve tvaru „Vršovický“.

Takže „od počátku zelenobílých věků“ se jako letopočet založení ustálil rok 1905, jenž zakotvil i v současném oficiálním názvu fotbalových Klokánů od Botiče. A i když to někteří lidé nevidí, nebo snad nechťejí vidět, už to je oproti „úřednímu datu narození“ ostaršení, neboť všechny úřední procedury proběhly až v prvních týdnech a měsících roku 1906. Leč rok 1905 jako letopočet založení je opakovaně uveden i na stránkách legendární publikace *svazové číslo 1* z března 1907 (*Almanach ČSF*), od které se paradoxně odvíjí většina zpochybnění a na níž bazírují hlasy volající o ctění letopočtu o deset let staršího...

Jenže to bychom museli „přečíslovat“ nejen všechny doposud vydané almanachy, ale především

popřít neobjektivnější a nejfundovanější dějepřave, jimiž byli sami zakladatelé klubu, kteří – i když si jistě byli dobře vědomi, že A. F. K. Vršovice nevznikl na zelené louce – měli jistě velice pádné důvody, proč neudávali vznik klubu před rokem 1905: klub toho jména začal fungovat až na prahu jara roku následujícího, a i jen množství souvisejících dějů provázejících jeho zrod nejlépe dokazuje, že nešlo jen o přejmenování něčeho již léta fungujícího, natož vnitřně konsolidovaného...

Ale to není hlavní problém. Jestliže bychom dějiny zelenobílé kopané rozdělili na „po vzniku klubu“ a před tímto aktem, pak, i když si pomůžeme vším, co jen půjde, nelze podhoubit jeho vzniku rozkrýt hlouběji než do několika minusových let. Je-li pak ve výpravném *Atlasu českého fotbalu* vršovický sportovní kroužek Kotva uveden jako sedmý nejstarší fotbalový subjekt na území Prahy, působí tu jaksi nepatřičně – ne snad proto, že je z předměstského městyse, ale zejména proto, že jsou zde uvedeny regulérní kluby, u kterých můžeme již v 19. století prokázat jak úřední existenci, tak to, co je pro nás fanoušky asi podstatnější, sportovní aktivitu!

To u Kotvy při nejlepší vůli nelze ještě dobře těch deset sporných let zjistit, a i když vznikla určitě dříve než roku 1905, nezanedbatelnou a i výsledkově „zmapovatelnou“ veličinou české kopané se stala právě až v tomto pro Bohemku památném roce! A je takřka jisté, a vždy jakoby „předsunuté“ výroční oslavy A. F. K. to dokládají, že při ctění letopočtu 1905 nebyl zdaleka zohledněn jen prosincový vstup doposud neexistujícího klubu do fotbalového svazu, ale i věhlas, který si již tehdy vršovická kopaná vydobyla...

ČAS DĚTSKÝCH HER A MALIN NEZRALÝCH

Radní a stařešinové vršovické obce prý fotbalu nepřáli, v rychle rostoucím městysu podél Botiče bylo honit merunu tabu prý mnohem větší než kdekoli jinde! Dle tvrzení Jana Honejska, dlouholeté zelenobílé ikony a jednoho ze zakladatelů klubu *Vršovice v tomto ohledu připomínaly římskou éru počátku křesťanství*, leč bylo tomu tak opravdu? Těžko vyvracet, že tomu tak nebylo, ale raději si položíme otázku jinak – pokud ano, tak proč?

Jistě, bylo to v časech habsburské monarchie, ale císaři byl *football* nejspíše naprosto lhostejný a nikdo nikdy nedoložil, že by „c. k. státní aparát“ proti sportu jakkoli brojil, natož zakročoval. Ani kopaná, třebaže živelná, nikdy nevyvolala „zásah shůry“ ani ve Vídni, natož v Praze. Jestliže už proti hráčům kdosi z řad pořádkových sil vyrukoval, bylo to z popudu nesouhlasu majitele pozemku či místní samosprávy. A zde – podržte se – minimálně počínaje rokem 1895 byl starostou Vršovíc vždy aktivní sokol, a k téže tělocvičné organizaci patřila i nemalá část radních...

Tak jaký mohlo mít místní zastupitelstvo důvod nevycházet jiným sportovcům vstříc?

Odpovědi najdeme v dobovém tisku! Sice mezi řádky, ale důvody lze hledat zejména v tehdejší údajné „společenské nevhodnosti“ a domnělé „národní bezúčelnosti“ kopané, jak mnohé základní organizace Sokola *football* vyhodnotily. Ačkoli leckde měli jejich „bratři“ odlišný názor, mělo mezi sokoly ke konci devatenáctého století, i na začátku toho dvacátého jasnou převahu stanovisko, že „sport“, a zejména pouliční honění meruny nebo častěji jen pověstného hadráku, nemá zhora nic společného s tělovýchovnými myšlenkami Tyrše a Fügnera. Platilo to i o vršovické místní organizaci, kde se k svrchu popsanému přidružilo i to, že jacísi bídni

odpadlíci založili sportovní sdružení jiné, či se alespoň podíleli na jeho vzniku. Nyní tu tedy byl hned dvojí důvod, proč novému subjektu házet klacky pod nohy, ať už aktivně nebo i jen pasivně. Mnozí si asi představují, že tím upozaděným rivalem místního Sokola musela být „legendární“ Kotva, a nelze to striktně vyloučit, ale spíš tomu tak nebylo. Vše hovoří pro verzi, že šlo o spolek s prostým S. K.

Nedělejme si pak iluze, že jinde měli fotbalisté na různých ustáno – pokud si stáli lépe, tak šlo spíš o výjimky. Získal-li geograficky nedaleký Č. A. F. C. své první regulérní kolbiště, nebylo to od radních, ale *šlechtností Spolku pro pěstění her české školní mládeže na Královských Vinohradech*... Takové štěstí ovšem vršovičtí chlapci propadli „kouzlu míče kopaného“ neměli, navíc u vinohradské Čafky šlo již o řádně registrovaný klub, který nedostal nic zadarmo, musel se setsakra „společensky činit“, a ani pak neměli tamní fotbalisté vyhráno trvale. Nicméně zrovna tento subjekt tu není uveden samoúčelně, kdo ví, zda-li právě Č. A. F. C. nebyli roku 1905 inspirací při volbě názvu, a možná nejen shodou okolností, také oni totiž ctili bílou a zelenou...

O LETOPOČTU Z ALMANACHU ČSF

Vršovický *Sokol* fungoval již čtvrtstoletí, když měl být založen – alespoň podle tvrzení v *Almanachu 1905–06*, vydaného Českým svazem fotbalovým (ČSF) počátkem roku 1907 – sportovní kroužek s názvem Kotva, jenž měl nadto vedle kopané dle návazných historek snad dokonce věnovat ještě i dalším sportům – zdůrazněme *měl*...

Mnozí letopočet 1895 převzali a nadále přebírají, a lze se jim divit?

Pramen je to jistě velice věrohodný, vycházel z podkladů dodaných samotným klubem, jenže i mistr tesař se utne a co dokáží redakční šotky, o tom by se daly vyprávět romány. Už ve větěném spojení *založen byl roku 1895 a čítal 17 členů, z nichž nyní, po 11 letech, nacházíme v I. mužstvu ještě 9 hráčů*, jsou údaje natolik fantaskní, že soudný člověk musí pocítit nedůvěru. Důvodů je celá řada a pochybnosti plně potvrdila veškerá šetření stran stáří a původu právě hráčů I. mužstva zelenobílých, jen teď již nikoli Kotvy, ale A. F. K. Vršovice. Zde můžeme prokázat, že k roku 1895 by šlo o chlapce vesměs ledva školou povinné, kteří se v popisovaném množství sotva mohli vůbec setkat; a pokud by si i místní omladina založila nějakou „partičku“,

je až alarmující, jak se z údajné „Kotvy 1895“ dnes nejednou dělá bezmála průkopnický celek, alespoň stran šíření kopané v české metropoli...

Kdyby tomu tak bylo, tak proč tu (přes veškerou snahu to změnit) skoro celé desetiletí není doložitelná žádná aktivita, která by se tomuto „zasloužilému“ spolku dala připsat, a to žel zdaleka nejen v případě kopané. A jestliže bychom chtěli roky před letopočtem 1905 zahrnout do tohoto fasciklu, pak bychom do roku 1902 museli opakovaně uvádět, že tento vršovický sportovní kroužek patří mezi ty subjekty *o jejichž činnosti fotbalové je však málo známo*, a řekneme-li si to nepokrytě, pak by se velice natvrdo ukázalo, že v našem konkrétním případě není známo zhora nic.

Předchozí formulaci jsme převzali z díla Karla Petru *Dějiny československé kopané* vydané krátce po skončení druhé světové války, kde v kapitole věnované roku 1902 teprve získáváme konkrétnější informace o vršovickém fotbalovém dávnověku, leč v uvedené více než osmisetstránkové

knize glosovaná „Kotva 1902“ (hrající se sedmi hráči) takřka jistě nebyla vršovická, nýbrž podskalská, a zbylé uvedené výsledky patřily už zmíněnému S. K. Vršovice, jenž byl naprosto jiným subjektem...

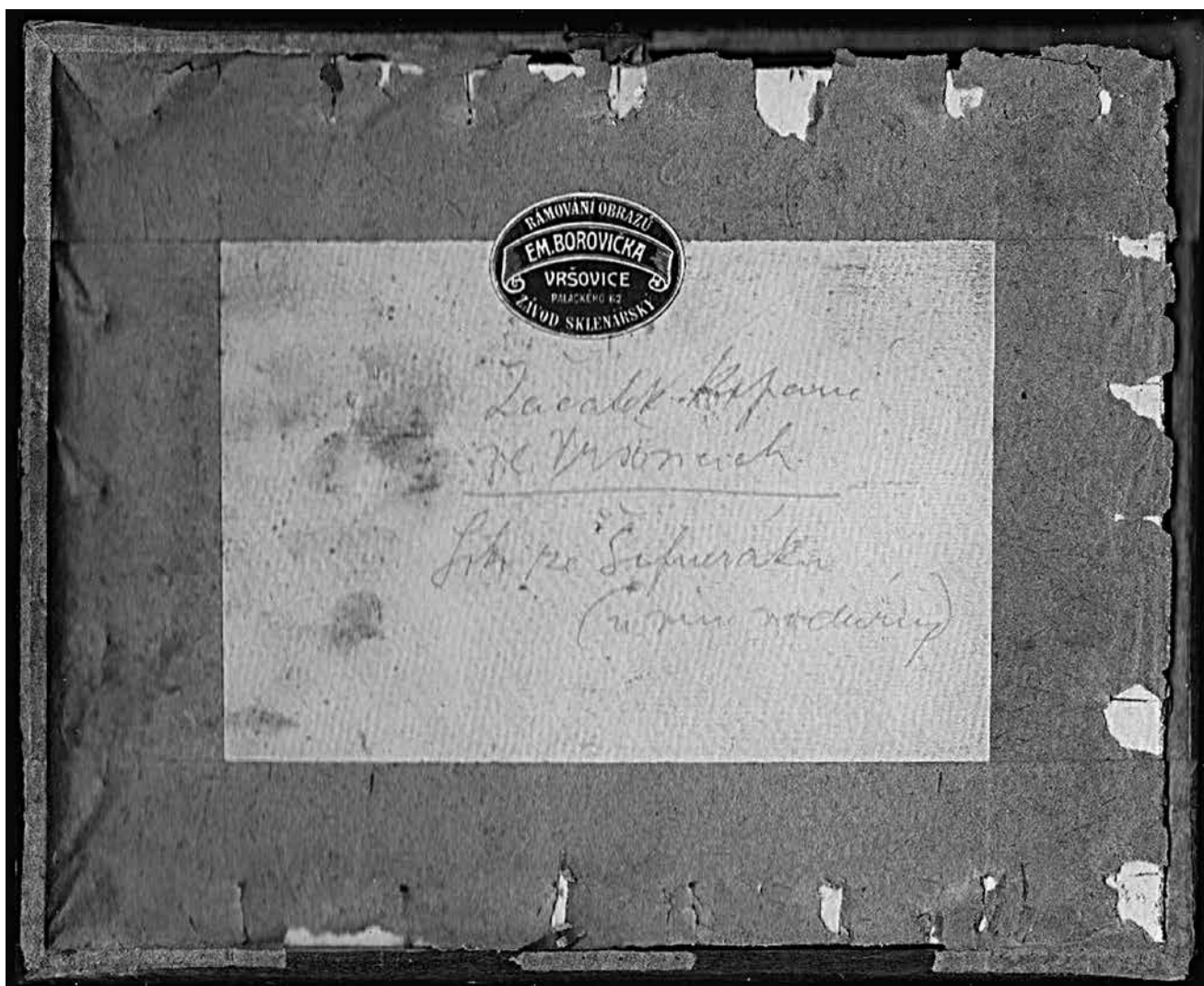
BYL ZDE ZCELA JINÝ PRŮKOPNÍK?

Pokud bychom akceptovali tezi, že A. F. K. vznikl pouhým přejmenováním Kotvy, pak bychom se k odkazu tohoto S. K. příliš hlásit nemohli a ztratili bychom další dva roky! Ostatně již k roku 1905, řadu měsíců před ustavením A. F. K., působily v údolí Botiče nejméně tři další vršovická sdružení pěstující kopanou, z nichž nejagilnější byl Slavoj, ale na stránky novin se epizodně dostaly také informace o existenci Slovanu a Orionu! Tak proč volit nový název a zmatek ještě navyšovat, zvláště když lpění na tradicích patří ke koloritu doby? Názvy se sice mění, ovšem zpravidla tehdy, jde-li o fúze či rozkoly – při vzniku A. F. K. tu navíc pravděpodobně došlo ke kombinaci obojího...

Takhle začínali vršovičtí sportovci v r. 1903 na „Šifneráku“. Tak zní autentická popiska z klubového almanachu a lokalizaci stvrzuje i rub fotografie, jenže uvedený rok 1903 nemáme jak ověřit, ale chyby v datacích byly v archivu AFK i u dalších a podstatně mladších snímků...

Tito mladí muži již zjevně vlastní regulérní kopací míč a košile zdobí svislý našitý pruh, nikoli tedy vázanka

Rub zarámovaného obrázku ze sousední strany, tak jak léta visel v klubovně v Ďolíčku

Jestliže opět sáhneme po *Almanachu* (ČSF) a využijeme tamní velmi pěknou formulaci, že pro A. F. K. byla Kotva mateřským sdružením, tak nemáme naprosto žádný důvod to popírat, ba právě naopak! Kotva sama o sobě nikdy nebyla nejistá a nesporně dva z trojice, nebo snad lépe čtveřice nám známých a pro vznik klubu klíčových mužů vzešli právě z ní, a pokud jde o hráče, pak nejméně deset! Na druhé straně na základě shromážděných indicií tvrdíme, že „matka“ byla výrazně mladší, než se udává, a nescházel tu ani „otec“, respektive otcovský subjekt. Ten byl o něco starší – jeho existenci lze dokladovat zhruba dva roky předtím, než v tisku najdeme první zmínku o Kotvě skutečně vršovické.

V době vzniku S. K. Vršovice žádný takový přídomek nebyl potřeba; ze spolků, které bychom svým zaměřením označili jako sportovní, v tehdejší době působila jen již glosovaná tělocvičná

jednota Sokol a od roku 1897 už i úředně zaregistrovaný Č. K. V. „Vršovický“, tedy místní samostatná odbočka nadšenců cyklistických, dobově *velocipedistů*. Třebaže almanach *Bohemians – 90 let zelené a bílé* tvrdí, že *spolek SK Kotva* byl *prokazatelně zaregistrovaný na C. a K. místodržitelství v roce 1895*, nebylo tomu tak nejen tehdy, ale ani později! K roku 1895 zde byly opravdu schváleny stanovy a ve Vršovici se konala „ustavující valná hromada“, jenže byla sokolská – což ovšem nemělo s fotbalem pranic společného, a také Kotvy existovaly, některé už celá desetiletí, jenže to nebyly sportovní subjekty!

Vraťme se však k S. K., jehož vznik se stále dá bohužel jen odhadnout: například z roku 1909 zachycené spolkové zprávy stran chystaných oslav deseti let vzniku (u Kotvy ani v již dobře fotbalově zmapovaném roce 1905 není o ničem obdobném vidu ani slychu), ale podobná avíza nalezneme u A. F. K. již

v lednu 1914. Není však důvod nevěřit, že historickou pravdu asi nejvýstižněji shrnuje následující text (z *Národních listů*) věnovaný 30. výročí klubu:

Sportovní hnutí ve Vršovicích začalo kolem r. 1900 a to v SK. Vršovice, a o dva roky pak v SK. Kotva, v kterémžto sportovním kroužku vyvíjel svoji činnost známý internacionál O. Bohata a dosavadní funkcionáři Bohemians Honejsek a Merry.

S. K. VRŠOVICE NA SCÉNU!

Vysvětlení, proč je ve výše uvedeném textu zcela pominut místní Sokol, oficiálně zaregistrovaný již roku 1870 (pak však roku 1894 pro překročení stanov úředně rozpuštěný), již bylo nastíněno, a více ponechme pro již avizovanou odbornější publikaci, která zmapuje počátky vršovického fotbalu. Zde je podstatné, že tu je naznačeno to, co v jedné ze svých knih uvedl i místopisně zapálený publicista a příznivec zelenobílých Karel Výrut slovy: *Základ vršovickému fotbalu položil SK Vršovice, založený roku 1900.* A stejný odstavec nadto zakončil slovy ještě výmluvnějšími: *Z původního SK vznikly později další fotbalové kluby.* Co na tom, že tu zprvu šlo jen o úřady „neregistrované“ sportovní kroužky – do chomoutu úředního šimla se nikdy nikdo nehnať rád...

Není pro to sice hmatatelný důkaz, ale je více než logické, že s přibývajícím zájmem o fotbal tento jediný subjekt zaměřený řekněme už na „soutěžní sport“ (což tělovýchově sokolské mělo být cizí), tedy i míčové hry, přestával postačovat, a to tím spíše, že muselo dojít ke kádrovému přetlaku, nemluvě už o nejrůznějších osobních ambicích, jež vedou k více či méně dobrovolným odchodům, ale i vysloveným vyhazovům, což jsou jevy, jež by se daly bohatě dokládovat i z prvních let A. F. K.

Důležité je, že lidé z S. K. nesporně ke vzniku dnešní Bohemky přispěli rovněž, a to nejen v roce „nula“, ale evidentně ještě i na přelomu let 1905/6. Ti, co nepřešli do nového „kombinovaného“ subjektu přímo, pak nejspíše ztratili o *football* zájem. Nebo tu snad došlo k jakési gentlemanské dohodě, že si oba spolky nepolezou do zeli? Co brání, aby někdo byl dokonce souběžně členem obou spolků? Každopádně S. K. existoval dál, ale byl-li uveden v souvislosti s kopanou, můžete si být jisti, že jde o A. F. K.

Ovšem na založení klubu se již podílel i Rudolf Bernhard, syn náčelníka a jeden čas i jednatele místního Sokola, sokolem byl i otec Otakara Bohaty, první opravdové hvězdy vršovické kopané, byť jak

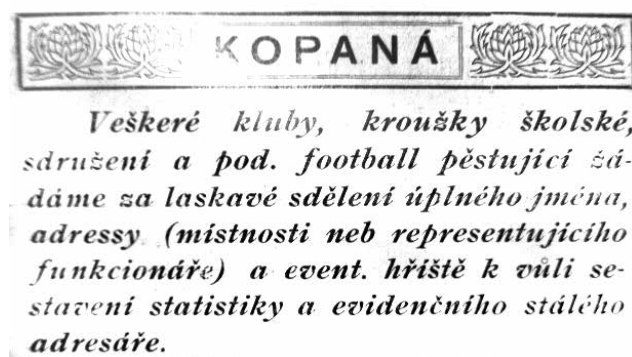
si povíme, do A. F. K. se zprvu asi nehrnul, stejně jako jeho bratr Jarda, později první československý klubový reprezentant. Hrát v Kotvě však otec Otovi zjevně už nijak nebránil, ba ani tomu, aby se mladí „kopáristi“ scházeli v jeho restauraci...

Jenže u vzniku klubu sehrála ústřední roli i osoba, která s Kotvou a ani Vršovicemi neměla až do sklonku roku 1905 pranic společného!

KLÍČOVÝ TRIUMVIRÁT

Jestliže další z hlavních protagonistů, Jan Honejsek, v klubovém almanachu tvrdí, že z účastníků ustavující schůze (uvádí-li 1905, pak A. F. K.) *ještě nikdo nepřekročil stáří 18 roků*, pak nepíše čirou pravdu a již zmíněnému Karlovi Petru to bylo jasné, protože úplná plnoletost byla tehdy 24 let. Zkrátka nějakí lidé starší a „věkově způsobilí“ takovému aktu přítomni být museli, a to nejenom s ohledem na to, že autor stěžejní práce o českých fotbalových dějinách hledal alespoň nějakou vazbu na tvrzení Almanachu ČSF. Chytil se proto Honejskovy formulace *mezi touto mládeží vynikali svým rozhledem a zkušeností přítel Kapr, později zvolený předseda H. Pošta a „taktik“ Brzobohatý*, a to slovy: *z toho lze usuzovati, že jen tito tři starší účastníci ustavující schůze pocházeli z původní Kotvy, založené roku 1895.*

Jenže tady projevil až udivující „nevědomost“ zejména hned u prvního jmenovaného, neboť s vršovickou Kotvou založenou 1895 nemohl mít nic společného – bránil tomu jak věk, tak původ, ale zejména okolnost, kterou by Petru měl znát. Václav Jaroslav Kapr byl historicky třetím předsedou Českého svazu footballového, a až do podzimu roku 1905 se na klubové úrovni angažoval u karlínské Čechie! A jelikož se navíc s novým „sešívaným“ vedením svazu asi neměl příliš v lásce, jeví se, že do „akce“ nebyl vyslán jako emisar ČSF, ale že ho k tomuto angažování se

Na podobné výzvy Sportu (1899) z údolí Botiče nikdo nereagoval...

spíš přemluvil jeho budoucí švagr Václav Trupl, další z významných postav zrodu klubu...

Jednoznačně nejstarším účastníkem ustavující valné hromady byl Jan Brzybohatý, který podle svého v policejní evidenci uvedeného roku narození dosáhl už roku 1905 věku 36 let, tedy dvojnásobku Honejskem uvedeného. Věkem tedy sice mohl zakládat ledacos, ale jelikož se Vršovičkem stal až po třicítce a do údolí Botiče se přestěhoval z Poříčí nad Sázavou, s „Kotvou 1895“ měl také stěží cokoli společného...

A první předseda Hynek Počta? I on byl ekonomickým migrantem, doslova a do písmene se oficiálně živil jako obchodní cestující, a podle úředních lejster měl pocházet z Pitkovic. Předsedou A. F. K. se stal jako sedmadvacetiletý, takže lze mít za to, že býval i „atamanem“ sportovní Kotvy, ale k roku 1895 mu bylo šestnáct, a píše-li se leckde, že byl zvolen jejím předsedou již k tomuto roku, jde o zjevnou antedatuci ustavující valné hromady A. F. K. Jenže i ta – jak ještě uvidíme – se konala jindy, než je uvedeno v klubovém almanachu a následně ve všech dalších tisících a materiálech, které vždy jen opisovaly...

KOTVA OBESTŘENÁ MLHOU

Zjistit, kdy byla založena Kotva (SK!), je prakticky nemožné. Asi nejvíce k tomuto tématu napsal Ferdinand Scheinost (*Slavné postavy naší kopané*), opět vycházející takřka jen ze sdělení „Homéra vršovického fotbalu“, Jana Honejska, jenž alespoň rámcově je autorem i tří prvních klubových almanachů. Ale i tento „očitý svědek“, nejednou titulovaný i jako zakladatel původní Kotvy, se ovšem k tradovanému roku 1895 nějak nechce znát. V *Almanachu* (AFK) *k dvaceti letům našeho snažení* „mateřský spolek“ zmiňuje, ale slovy *po pětiletém trvání sport. kroužku „Kotva“*, zatímco dle toho, co vyprávěl Scheinostovi, posouvá její vznik až do rozhraní let 1903 až 1904, jako by si tu zcela popletl pojmy s dojmy... Nebo snad opravdu před tímto datem kotevníci na Šifneráku honili jen hadrák...?

Na téma populárního „praotce“ tu pro ilustraci zmiňme v brněnských *Lidových novinách* objevené jeho mravoučné souvětí: *Okolnost, že jsem si vzal k srdci slova svého zemřelého otce a neprojevoval sklonů ani ke kouření ani k pití lihových nápojů, byla snad také příčinou, že již jako šestnáctiletý jsem se mohl stát hráčem I. fotbalového mužstva AFK. Vršovice*. V šestnácti měl být ještě i za starého Rakouska každý mladistvý abstinent, jeho otec v dobách

vzniku A. F. K. ještě žil a šestnáct bylo Jendovi v listopadu 1904 – musí se tak mýlit buď u vlastního věku, nebo mínit Kotvu, protože klub odehrál první zápasy až v březnu 1906.

Za Kotvu Jenda H., jak zněl jeho hráčský pseudonym, na podzim roku 1905 prokazatelně hrál, dokonce před 17. narozeninami, ale pro nás je nyní výrazně podstatnější, že známe i mnoho jeho tehdejších spoluhráčů, a pokud údaj z *Almanachu* (ČSF) upravíme v tom smyslu, že u zrodu A. F. K. stálo sedmnáct mladenců, kteří se rekrutovali z Kotvy, a po 11 měsících (nikoli letech!) z nich devět stále nastupuje v zelenobílém prvním mužstvu, pak by to byla informace nejen důvěryhodná, ale i odjinud potvrzitelná...

Naštěstí tu ale nejsme odkázáni jen na Honejskovy texty a *Almanach*. Z toho nejpodstatnějšího uvedme výňatek z tiskové zprávy ohledně valné hromady A. F. K. z 2. února roku 1910, kde stojí, že klub *tímto vstupuje v pátý rok činnosti*, ovšem to nejdůležitější následuje v připojené závorce, kde je dodáno: *před tím trval 4 roky jako kroužek!* Dobrá, nyní nedumejme, který, zda je míněna Kotva či S. K., podstatné je, že ani zde, byť i jen náznakem, se klub nehlásí ke kořenům, jež by měly být dle údaje svazové publikace přece patnáctileté, není-liž pravda...!?

KOTVA BEZ MÝTŮ

Výčet zápasů, které Kotva absolvovala v památném roce 1905, by mohl být poměrně obsáhlý, ale začneme tím nejstarším doloženým, a ten je už z prosince 1904. Osmého tohoto měsíce Kotva změřila síly s již velice známou, byť zatím nikterak slavnou, žižkovskou Viktorií – a světe div se, zvítězila 3:0! Těžko říci, kde se hrálo a nakolik červenobílí soupeře podcenili, když byli výsledkově bití tak, až to udivuje. Ale nepřeceňujme toto razantní *entrée* – jarní odveta skončí debaklem kotevníků 0:9! Pro naše účely ovšem za pozornost stojí mnohem více fakt, že oba výsledky nebudou do zápasové bilance A. F. K. s Viktoriány započítávány – proč, pokud by šlo stále o stejné subjekty, u Vršovických jen se změnou názvu?

Karel Petrá kdesi zaslechl domněnku, že za změnou názvu stála ponižující porážka 2:13 s kombinovanou zálohou Sparty, ale sám ji odmítá, a věru proč by neodmítal, vždyť ani březnových 0:9 nikým neotřásl, a pokud ano, šlo o jednotlivce. Dodejme, že k letenskému debaklu došlo už v říjnu, takřka dva měsíce před vstupem vršovických fotbalistů do svazu. Ještě v pozvánce na poslední zápas podzimní

sezony, konaný začátkem prosince, chybí na pořadu pro zimní čas avizovaného spolkového života být i jen náznak nějakých tendencí ke vstupu do ČSF, natož potřebě změny titulatury, zde spíše naopak: *Za zimní zábavu vytkl si S. K. Kotva hockey. Dopisy ohledně matchů hockeyových nutno adresovati na J. Procházku.*

To jméno bude později důležité, ale vraťme se nyní do poloviny listopadu, kdy Vršovičtí vyrazili do své zatím asi nevzdálenější destinace – do Mladé Boleslavi. Tento zápas je pozoruhodný dvěma okolnostmi. Tu první zpopularizoval již Pavel Skramlík ve výroční publikaci *80 let zelenobílé kopané*, když ve *Sportu a hrách* v reportáži z tohoto zápasu našel nejstarší zmínku o uvedené barevné kombinaci. Bral ji jako jeden z důkazů o prosté změně názvu, a to ještě nezašel do denního tisku, protože pak by v *Národní politice* objevil celou sestavu Kotvy, která by jej v jeho názoru pouze utvrdila, a asi nejenom jeho; tehdy jeho vývodům uvěřili snad všichni...

Jenže autor této pro oživení „pátrání po Kotvě“ zlomové publikace neprostudoval takové spektrum materiálů, jak bylo tvrzeno, a tak doposud nikdo v relevantní tiskovině nezmínil, že Kotva existovala ještě i po vzniku A. F. K., a nejde nikterak o zmatečné pojmy a omyly, jak se doposud tradovalo.

KOTVA PO ROCE 1905

I když ne každou zmínku o „Kotvě“ lze spojit s tou vršovickou, nejde tu např. nezmínit fotbalovou „inzerci“ *Národní politiky*, jež dokazuje, že sice ne již původní jednatel, ale stále je tu někdo, kdo navzdory těžkým lidským ztrátám ve prospěch A. F. K. udržuje původní spolek při životě. Dokládají to i výsledky, jichž sice už zdaleka není tolik jako dříve, a také soupeři přestávají být zvuční, ale to nic nemění na faktu, že vršovická Kotva dál přežívala, a rozhodně nešlo o nějakou „starou gardu“ A. F. K.!

Tak jako „odlišnost“ Kotvy a S. K. Vršovice lze doložit rozdílností ve jménech kontaktních osob nebo faktem, že když jedni byli na Letné, druhí v Karlíně, nebo dokonce hráli doma ve Vršovicích (!!!). Zde je situace poněkud složitější, ale zároveň i snazší, protože období, kdy zde žijí Kotva (nebo třeba i Kotvy) a A. F. K. „vedle sebe“, je mnohonásobně delší, a předběhneme-li dobu, tak Kotva Vršovice byla posléze nejen členem svazu, ale dokonce hrála i mistrovskou soutěž. Pravda, kontinuita svazem přijaté Kotvy z roku 1918 a účastníka

župní III. třídy z roku následujícího s chlapci z roku 1905 je více než sporná...

Nesporné je, že tu někdo udržoval při životě spolek užívající tento název a nemáme jediný doklad, že by se kdokoli z A. F. K. proti tomuto faktu jakkoli ohrazoval a protestoval. Ba co víc, našli jsme i zápasy Kotvy, na které byl jako svazový sudí nominován všestranně agilní J. Honejsek, a dokonce i přátelské zápasy, byť „praklokani“ do nich samozřejmě nestaví první mužstvo – na to je výkonnost A-teamů obou spolků příliš rozdílná...

ZMĚNA NÁZVU NUTNOSTÍ

Přes tradovanou „dobrovolnost“ a „dobré uvážení“ vše nasvědčuje tomu, že změna názvu nejen nebyla plánovaná, ale že šlo o nevyhnutelnost. K pochopení všech okolností bychom museli vykreslit celkovou atmosféru doby, vnitřní stav i vnější pozici svazu, o němž máme informace poměrně široké. Bezpečně tak víme, že veškerá iniciativa nevzešla ze strany vršovických fotbalistů, nýbrž právě z ústředí. Zde se rozhodli vsadit na velice citlivou národní strunu, přičemž tmelícím prvkem vnitřně rozhárané a do nedávna prakticky disfunkční organizace se stávala snaha „porazit Vídeň“ (rakouský fotbalový svaz, ÖFV, nikoli vládu) jak v počtu členských subjektů, tak na diplomatickém poli, kde cílem bylo samostatné členství v mezinárodní federaci.

V tomto duchu byly obecně osloveny všechny existující kluby a kroužky, tři desítky těch nejagilnějších nejspíše adresně, a to dle logiky věci včetně čehosi jako náborového letáku a bianko přihlášky rozeslaných na adresy jejich jednatelů. Ze strany Kotvy to byl Josef Procházka, který musel zareagovat doslova obratem a dle všeho poněkud ukvapeně, rozhodně neměl čas na nějaké úvahy a diskuze, a pokud známe alespoň trochu dobové realie, tak ani prostředky. Vše se muselo dít z očí do očí, ev. dopisy, protože telegrafovat, natož telefonovat patřilo k výsadám úzké skupiny vyvolených, nechceme-li říci nejmovitějších. Ostatně ještě členstvo A. F. K. se svolávalo formou vývěsek na nástěnkách či i novinovými výzvami...

Lze předpokládat, že Josef Procházka stihl situaci konzultovat s Hynkem Počtou (spolu s Kaprem bude pro c. a k. místopředsedství proponentem, tj. „ručitelem“ klubu), možná i pár dalšími, ale pak (patrně až v historicky památnou sobotu 16. prosince 1905) se ukázalo, že otázka vstupu či nevstupu do ČSF vnesla do řad Kotvy hluboký rozpor, přičemž odpůrců bylo

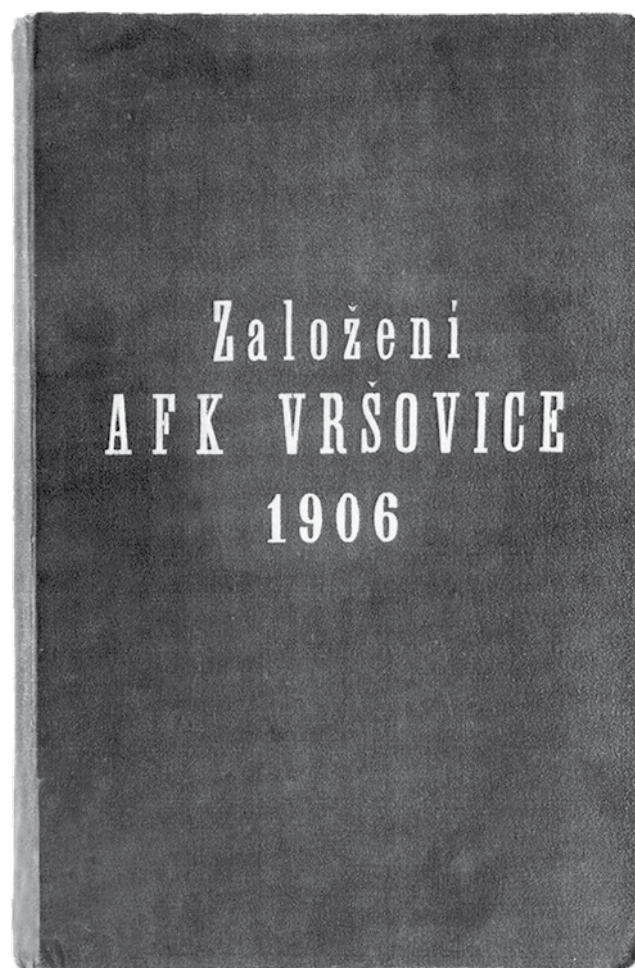
zpočátku zjevně víc. Nebylo se co divit, „sportovní kroužky“ bývaly nezávazná sdružení, svaz po svých členech žádal, aby se transformovaly do řádně fungujících klubů se spoustou závazků a byrokratických povinností, populárních tehdy stejně málo jako dnes; oplátkou nadto nabízel jen pramálo...

Jenže couvnout už zřejmě nešlo (přihlašovací dopis byl na cestě?), nebo leda za cenu značné blamáže – co dělat? Mládenců ochotných podstoupit celé „svazové martyrium“ nebyla většina, ale pro byl patrně nadějný počet a Procházka s Počtou věřili, že časem přibudou další – bylo třeba získat čas. Pepa Procházka byl touto frakcí vyslán na večerní výbor svazu, aby zde celou záležitost nějak zaonačil, a podařilo se mu to dokonale. Zda fintu se změnou názvu vymysleli už s Počtou, nebo ji navrhl až někdo z natěšených bafuňářů svazu, se už asi nikdy nedozvíme, ale jisté je, že v tiskové zprávě ČSF o dění onoho šestnáctého stojí: ... *přijal v minulé schůzi za člena A. F. K. Vršovice, počet členů vzrostl tudíž na 14 klubů.*

A. F. K. V ROCE 1905

Klub s názvem A. F. K. Vršovice ale nikdo neznal, veřejnost nechápala, a tak se jí záhy muselo vysvětlit, že *S.K. Kotva (Vršovice), byv přijat do Č.S.F., změnil po dobrém uvážení dosavadní jméno na »A. F. K. Vršovice«.* Funkce jednatelská svěřena nadále Jos. Procházkovi. A veřejnost uvěřila, Procházku znali jako jednatele Kotvy už dobře rok – ovšem teď už nevedla cesta zpět. Nicméně Kotva se členem svazu zjevně nestala, nebo leda maximálně na minuty (pokud by se Procházka opozdil, jenže pak musel změnit titulaturu vysloveně bleskově), rozhodně v rámci svazu nefungovala celý rok, aby se až pak – po vskutku „dobrém uvážení“ – změnila v A. F. K., jak jsme se na stránkách *Gólu* či *Sportu* mohli dovědět kupříkladu při sedmdesátém výročí. Na jakákoli rozhodnutí zde byly leda tak hodiny, na úvahy maximálně pár dnů!

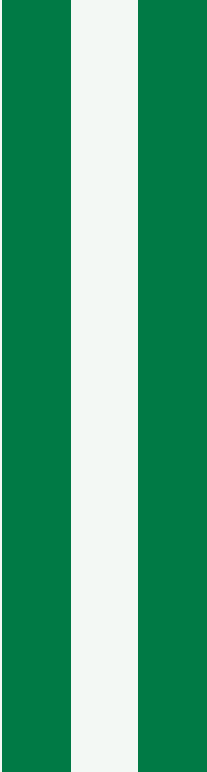
Třebaže s postupem času lidí, jenž „odkojila“ Kotva, přibývalo (jiní ovšem ještě i v roce 1906 ubývali), můžeme prokázat, že do věcí při vzniku klubu se tak či onak vložili i lidé naprosto „mimokotevní“. Když se pak v březnu konala oficiální ustavující valná hromada A. F. K., tak Kapr přišel s iniciativou, aby *bylo členům přihlásivším se před ustav. val. hrom. zápisné prominuto, poněvadž jsou členy jaksi zakládajícími*, což bylo jednomyslně přijato a evidentně se již tehdy nikterak nerozlišovalo, zda ti či

Založení roku 1906? Unikátní svědectví na dobu, kdy se zakladatelé ještě mýlili řídit úředním datem ustavení klubu, nebo snad jen podivuhodný důsledek faktu, že v celém fasciklu tzv. Protokolní knihy starší záznam, než z 18. března 1906 není?

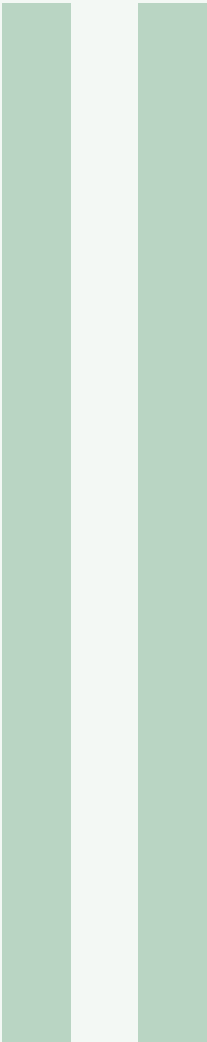
oni patřili donedávna mezi členy Kotvy, či nikoli. Nejde už o přejmenování něčeho bývalého, ale vrchu jednoznačně nabývá ustavení něčeho zcela nového – třebaže nikdo nikdy nepopíral, že umně zkombinovaného...

Vznik nového subjektu ostatně dokládá i následující citace z *Národních listů* z března roku 1925, jež nepřímou avizuje i první klubový jubilejní Almanach (válečná doba roku 1915 podobné tiskovině bohužel nepřála): *A. F. K. Vršovice u příležitosti oslavy 20letého trvání vydá bohatě ilustrovaný katalog a usprádá výstavu všech dobytých cen (football, atletika, hockey). Za tím účelem žádá své členy (zvl. z dob založení) a příznivce, by mu zapůjčili fotografie, předměty a spisy, jež by se k výše uvedeným účelům hodily a jež se po upotřebení vrátí. Tyto přijímá J. Honejske [...] v klubové místnosti »U Vajmarů« ve Vršovicích.*

KAPITOLA 1

**OD ZROZENÍ FOTBALOVÉHO KLUBU
PO DOBYTÍ PRVOTŘÍDNOSTI**

1906–1918

Zatímco o dění v zimních měsících na přelomu let 1905 a 1906 jsme informováni velice kuse (například, že stanovy A. F. K. „Vršovice“ byly schváleny c. a k. místodržitelstvím k 20. únoru), a abychom dostali nějakou logickou souslednost, musíme si mnohé spíše domýšlet. Počínaje nástupem jara lze vše, co se týká klubové historie, vcelku spolehlivě datovat – pravda ne cokoli a ne vždy lze všechno hodnověrně ověřit, natož ve sportovních rubrikách (třeba i jen u zápasů se Spartou se dobové tiskoviny nejednou neshodnou na výsledku, nemluvě už o poločasech). Řadu informací bylo nutno získat i z doposud asi zcela opomenutých spolkových rubrik a společenských věstníků, některé pak dokonce z úředních dokumentů, leč leckdy ani ty k jednoznačným odpovědím nepomohou. Zejména u některých jmen a osobních údajů zde vládne zmatek, který tu ovšem nevyřešíme...

Kolotoč záhad roztočme podivením, proč snímek, který byl publikován ve svazovém almanachu v březnu 1907 a který AFK dle všeho redakci poskytl již v listopadu 1906, je v almanachu klubovém uveřejněn s letopočtem 1908. A další nejasnosti mohou následovat! Proč tu pózuje tehdejší místopředseda a nikoli předseda? Proč zde mezi 11 hráči vůčihledně chybí gólman a ani výčet jmen nepomůže? Proč tu ve výroční popisce figuruje jakýsi Prokop, když tehdy nikdo takový v AFK nefiguroval?

OSTRÝ START AFK DO ŽIVOTA

Zkusme si představit takovou mírně sváteční sešlost mladých pánů z prvních let dvacátého století. Úhledně přičísnuté vlasy, vousy (pokud již raší) pečlivě oholené, jen tu a tam decentní knírek. Obleky, popřípadě alespoň saka, tvrdé límce, kravaty. Výrazy tak na půl cesty mezi napjatým očekáváním a hranou ležérností: kampak na nás, my se vyznáme! Rozsadit je do školních škamen, snadno byste uvěřili, že si přišli pro vysvědčení; pouze několik vypadá o pár let starších. Že by repetenti? Snad jeden vyhlíží viditelně starší, že by profesor a několik jeho asistentů?

Ale to bychom se sakra spletli! Ti mladíci se právě chystají založit fotbalový (pardon, footballový) klub. A sami nemají tušení, že ne ledajaký, ale takový, jehož mužstvo se vydá až do Austrálie, bude nazýváno štikou ligy, a jednou dokonce slavně vyhraje mistrovský titul! To ovšem opravdu až jednou. Zatím se píše teprve rok 1906...

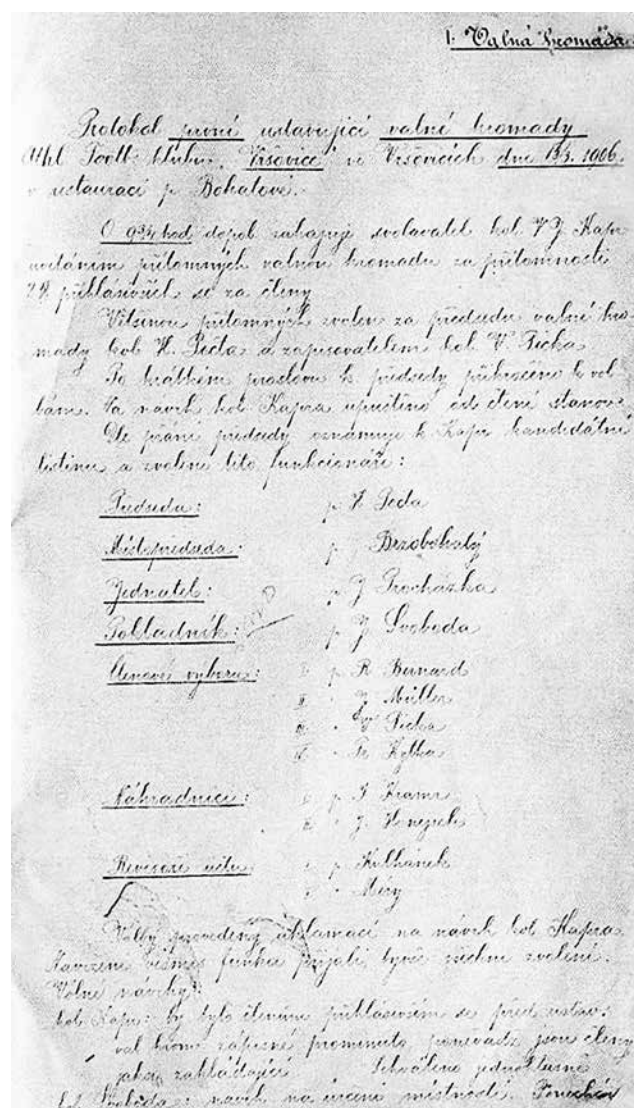
1906

USTAVUJÍCÍ VALNÁ HROMADA

Klub oficiálně založila v neděli 18. března 1906 parta mladých mužů snad tehdy převážně, ale rozhodně nikoli výhradně z Vršovíc. Celá trachtace v restauraci paní Bohatové (již si spolehlivě lokalizujeme v Zelenobílém zápisníku) proběhla ještě před polednem a *Athletický & Footballový klub „Vršovice“* tím dovršil všechny byrokratické náležitosti (pomineme-li nahlášení výsledku, což se stalo o dva dny později), načež po třech měsících bytí *de facto* začal existovat i *de iure*...

Záhadu klubových dějin donedávna představovalo, proč se všemi uctíváný a prý snad div ne i na rukou nošený Otakar Bohata nestal členem výboru? Dejme tomu, že tu šlo o věk, vždyť se narodil až v květnu 1889. Jenže „Otto“ (což bylo domácí zkrácení Ottokara, jak byl pokřtěn) není ani ve výčtu členů přijatých 25. března první výborovou schůzí, a zde přitom figurují i mladší! Odpověď je nejspíše prostá – i on zprvu patřil mezi ty, kteří

ze vstupu do ČSF a souběžného vzniku AFK (vypustíme dál již ony dobové puntíky a také kurzívu) nebyli okamžitě uneseni a držel se zpátky. Podobně na tom byl kupříkladu jeho spoluhráč z Kotvy Václav Rombald a jako opačný extrém uvedme J. Kulhánka, který byl na ustavující valné hromadě zvolen „revizorem“ klubu, aby už o týden později musel být první výborovou schůzí škrtnut ze seznamu členů s poznámkou, že vystoupil...

A. & F. K. „Vršovice“ – Protokolní kniha, respektive první stránka rukopisného zápisu s autentickým záznamem o dění na ustavující valné hromadě

Ale vraťme se s ilustračními příklady nazpět k Otovi Bohatovi (tedy v podobě jména, kterým později proslul) a řekněme si, že jako aktivního účastníka členské schůze jsme s to jej doložit až na sklonku května. Na hřišti se asi až tak nezdráhal a víme, že už v neděli 8. dubna nastoupil v I. týmu AFK na pravé spojce k mači proti Čechii Smíchov! Dal toho dne dva góly, první kapitán mužstva Karel Počta další dva, Kramer a Honejsek po jednom. Zápas skončil vysokou výhrou 6:0. To byla domácí klubová premiéra jako hrom, a to ještě druhý tým následně porazil smíchovský Union 4:1, byť rezervisté se té neděle vršovickému publiku nepředstavili poprvé...

Nejspíše na podkladě tzv. Protokolní knihy se uvádí i tehdejší nejstarší známá sestava „I. teamu“. Za zcela zaručenou ji však považovat nelze, jakkoli se pravděpodobnost její správnosti dalšími opisy téměř rovnala jistotě, chyb spíše přibývalo. Důvody výhrad zde pominěme a raději připojme uvedeným hráčům i křestní jména: František Kott – Josef Valta (v rukopisu *Walta*), Josef Kramer – Jan Šídlo, Josef Bulvas, Václav Picka – František Kytka, Karel Počta, Jan Honejsek (*Jenda H.*), Otakar Bohata a Václav Počta. Náhradníky byli Antonín Brunner a Rudolf Bernhard (*Bernard*) a výbor současně zaznamenal i tucet členů II. mužstva, leč už bez postů v sestavě.

Jejich výčet uvedl ve známost už Pavel Skramlík (*Bohemians 1905–1985, 80 let zelenobílé kopané*), jenže bohužel „neoddělil zrna od plev“. Chceme tím říci, že v jeho podání oněch pětadvacet mladíků splývá v homogenní masu, a nikterak se tu nerozlišuje, u koho z nich je možno prokázat, že pocházel z Kotvy, ale to lze ještě pochopit. Méně už to, že zcela pominul skutečnost, že mezi zakládajícími členy AFK nejeden z těchto mládenců schází a naprosto nedbá, že kupříkladu jméno Vávra v Protokolní knize v této souvislosti padlo poprvé a také i naposled...

ALMANACHY – SUGESTIVNÍ, ALE MLŽÍCÍ

Spolkový život náš byl prostý, ale srdečný, napsal o dvě desetiletí později Jan Honejsek do jubilejního almanachu ke dvacatinám klubu. *Valnou většinu funkcí zastávali jsme si sami. Správce domu jsme neznali, neboť dress a kopačky měl každý z hráčů doma a pečlivě obojí opatroval. O úbor sportovní starostlivě pečovala žena povahy vzácné, řpí Picková* [zemřela v listopadu 1923 ve věku 64 roků], *jež nám ušila první*

A. & F. K. Vršovice v. A. C. Sparta I-B 3 : 7 (poločas 3 : 3). Vršovice s náhradníkem v brance. V druhé půli pr. back nezpůsobilý ku hře. Jako soudce fungoval p. Maleček (Sparta), který vyhověl oběma stranám. — II. team A. & F. K. Vršovice poráží S. K. Olymp (Žižkov) 5 : 1 (poloč. 1 : 0). Brankář rovněž náhradník; mimo toho s 10 lidmi. Obě mužstva nastoupila úplně bez trainingu, docilené výsledky však uspokojily: Athletický & Footballový Klub „Vršovice“ podal ku schválení v měsíci lednu stanov, které slavné c. k. místopředsedství schválilo. Koná se tudíž v neděli o 10. hod. dopol. v místnostech klubových první řádná valná hromada. Jelikož nebudou žádná písemná pozvání ku této rozesílána, žádají se veškeri členové, by se určitě ku této dostavili.

Sport a Hry ze 14. března 1906 a historicky první duel, nebo vlastně duely. Oba zápasy AFK se konaly v neděli 11. března, I. team hrál se zálohou rudých na Letné, rezervisté kdesi doma ve Vršovcích, jak před zápasem jasně deklaroval soupeř, který k Botiči ovšem vyslal také jen II. team. Zajímavá je i obsažená zmínka o schválení stanov a pozoruhodný je rovněž i způsob pozvánek na 1., tedy ustavující valnou hromadu

sportovní košile, každému hráči zvláště „na míru“. Když jsme mohli postavit dvě mužstva, půjčovali jsme si věci sportovní jeden druhému.

Jenže i přes akceptování všech obvyklých vzpomínkových idealizací jsou tu kromě již glosovaného poněkud vyššího věku „chlapců zakladatelů“ (realita byla vesměs 17 až 20 let) také četné další vážné indicie, že vypravěč často nevzpomíná na počátky AFK, ale zachází proti proudu času někam podstatně dál... Nedumejme už kam, jak hluboko a který z kroužků miní – pravděpodobně mu po 20 letech již oba poněkud splývají, ostatně sám nikdy nebyl stoprocentní „Vršovičák“ a na později tak proslulou klubovou kontaktní adresu *Nusle č.p. 190* (dnes Bělehradská) se přestěhoval až v listopadu roku 1903 v čase svých patnáctých narozenin...

Zůstaňme u tohoto jediného odstavce a zdůrazněme, že zde nepochybně miní Kotvu! Václav Picka byl jeho spoluhráčem i v AFK, jenže již o prvním známém hracím termínu (11. března 1906, týden před ustavující valnou hromadou!) nově zformovaný klub vyslal své první mužstvo na Letnou (odjel poražen od rezervistů Sparty 3:7, což je markantní pokrok oproti 2:13 kotevníků z předchozího roku), zatímco druhé mužstvo souběžně hostilo ve Vršovcích rezervu

žičkovského Olympu (domáci získali po výhře 5:1 svůj historicky první skalp)! Podobná situace se jen v prvním roce klubové éry opakovala ještě mnohokrát, jak si pak mohli vzájemně půjčovat dresy?

Nebo *správce domu jsme neznali* – vždyť to je vyslovená nepravda, hned týden po ustavující valné hromadě klubu byl na první výborové schůzi *správce domu* ustanoven Josef Müller, který měl tehdy na starost nejspíše primárně míče, ale dost možná i brankové tyče, více majetku AFK neměl. Pravda, nevydržel ve funkci dlouho (a nejspíše ani v klubu), ale post neosířel, již během jara roku 1906 jej vystřídal právě V. Picka, po letní mimořádné valné hromadě A. Brunner – a až do mimořádné valné roku 1909 bychom mohli pokračovat, protože vždy šlo o některého ze zdánlivě „bezrezortních“ členů výboru, z nichž se ještě rekrutoval náčelník, zapisovatel a archivář/knihovník.

Vraťme se raději ke sportovní stránce věci – ještě uvidíme, kolikrát už jen v prvním roce klubové existence zelenobílí hráli na Letné, jež byla dle vyznění téhož almanachu pro AFK dlouho jen nedostupným snem...

ROVNÝMA NOHAMA DO POHÁRU DOBROČINNOSTI

Ještě před ustavující valnou hromadou teprve formálně se rodící klub podnikl i ryze fotbalové kroky. Například ihned po podání navržených klubových stanov, ne-li dokonce ještě předtím, se svazem sice už v předchozím roce přijatý, ale právně stále ještě neexistující klub přihlásil i do své první řádné soutěže. Tento fakt je uveden například už 24. ledna 1906 ve *Sportu a hrách*, v denním tisku pak ještě dříve – tam byl asi stále hlavním iniciátorem již v prosinci deklarovaný jednatel AFK Josef Procházka, jenž k takto závazným krokům takřka jistě již nemohl být generálem bez vojska...

Tou první řádnou soutěží je míněn první ročník Charity Cupu, či chcete-li Poháru dobročinnosti. Přestože se podle názvu jednalo o pohár, nepoložili organizátoři základy klasické vyřazovací pyramidy, ale čtyřiatvacet přihlášených mužstev rozdělili podle předchozích výsledků i podle vlastního uvážení do čtyř skupin – jakoby spíše výkonnostních tříd pro mistrovskou soutěž. Letenská Slavie tehdy do svazových soutěží vysílala jen svou II. garnituru (*Reserves*) a juniorku. Slávistické „béčko“ bylo i tak bez debaty okamžitě zařazeno do nejsilnější skupiny

spolu se Spartou, Meteorem VIII, SK Smíchovem, vinohradskou Čačkou a SK Plzeň.

Tým „*Slavia Reserves*“ jako favorit číslo jedna soutěž opustil poté, co se jeho vítězství 3:2 nad prvním týmem Smíchova zvrátilo do administrativní prohry. Červenobílí si v tom mači vypomohli jedním borcem z prvního mužstva. Ale šlo opravdu o neoprávněný start? Slávisté se hájili tím, že si možnost jedné posily s organizátory turnaje předem vyjednali, ale dlouho marně – svaz pochybení uznal, ale až mnohem později, když už byl vítězem celé soutěže deklarován Smíchov...

Tyto poslední informace jako by sem již nepatřily, ale uvidíte, že ano!

POPRVÉ O BODY

Fotbalisté od Botiče byli zařazeni do III. oddělení, nejspíše pod dojmem, že každý chápal, že tým z Vršovíc je skutečně pokračovatelem loni velice dobrého mužstva Kotvy, alespoň předpokládanou výkonností, což se i potvrdilo. Ostatně nepřeceňujme tento fakt, vždyť ve čtvrtém soutěžním oddělení by již byli Vršovičtí krajně poníženi zařazením do společnosti takřka samých záloh a rezerv...

Slávistické juniorce (co do klubové hierarchie „céčku“) zelenobílí na Letné přesto podleli 0:3, byť není zcela zřejmé, zda se hrálo na hlavním hřišti či tréninkovém. Podle některých zvěstí snad onoho 20. května dali zelenobílí i čestnou branku, leč svazové tabulky ji neevidují, a tak nemohla být uznána. Výsledek tak jako tak neplatil (tedy vlastně „platil“, body přes trvající započtení skóre 0:3 paradoxně, ale zcela dobově, získali Vršovičtí), protože nejmladší sešívání si k tomu klání pro změnu vypůjčili jednoho muže z rezervy. I oni pykali administrativní porážkou a byla to jejich jediná „prohra“ ve skupině, leč i zde připravila červenobílí o prvenství...

To AFK Vršovice díky onomu „ouřednímu“ vítězství skončily nakonec třetí před smíchovskou druhou garniturou a žičkovským Slavojem, který hned ve svém historicky prvním soutěžním zápase konaném již 25. března 1906 na vypůjčeném hřišti Novoměstského SK porazily 2:0. V 16. minutě první půle vsítil premiérovou soutěžní branku zelenobílých tajemný Fyen. Jde však dozajista o cosi jako „pseudonym“ kohosi, jehož známe i civilním jménem, neboť byl na hřišti i 8. dubna proti Čechii Smíchov (*Fyenova branka neuznána*); sice bez sto procentní záruky, ale vylučovací metodou můžeme

A. F. K. Vršovice v. S. K. Slavoj (Charity Cup) 2:0 (1:0). Vršovice obléhají, v 16. min. scoruje Tyen. Ač docílena ještě řada rohů zůstává po první dobu stav nezměněn. I v druhém čase mají V. převahu, dobývají 6 rohů proti 2 Slavoj. Nedlouho před koncem dobývá Pošta 2. branky. Dobře soudcoval p. Bejček (ČSF.). J. P.

Sport a Hry z 28. března 1906 a historicky první body.

Datum konání 25. března, letenské hřiště Novoměstského SK, (domácím!) soupeřem Slavoj žižkovský a zpravodajcem nejspíše sám jednatel AFK Josef Procházka. Střelec Tyen, je šotek od Fyen, tedy jakýsi kryptogram Františka Kytky. No a Pošta? Jeden z bratří Počtových, pravděpodobněji kapitán Karel než řidičeji nasazovaný Vašek; stěží předseda Hynek, který byl navíc spíše bratrancem, pokud tu nešlo o příbuzenství ještě vzdálenější...

vydedukovat, že šlo o hráčský pseudonym pozdějšího klubového předsedy z let 1912 a 1913.

Zato s rezervou SK Smíchova (I.b či I. B – některé kluby tak po vzoru DFC Prag začaly nazývat své „lepší“ zálohy, vedle kterých měly ještě i II. týmy) utrpí zelenobílí 29. dubna rovněž na Letné historicky první soutěžní porážku, a značně vysokou – 0:4. Tu referát *Národní politiky* tehdy vysvětlil takto: *Výsledkem tímto naprosto nemožno rovnati snad k sobě obě mužstva, hráliť Vršovice se 4 náhrad., mimo to v prvé půli s 10, v druhé s 9 lidmi, když byl nucen jeden hráč pro poranění odstoupiti...* Však také výbor 6. května situaci energicky řešil, hráčům Pickovi, Valtovi a Rombaldovi, kteří se nedostavili, byla vyslovena přísná důtka a pro příště bylo usneseno, že kdo se neomluví nejméně den předem, bude automaticky přerazen do II. mužstva, ne-li zcela odejit a nahrazen někým možná výkonnostně slabším, avšak spolehlivějším...

Po již zmíněné prohře se Slavií a její následné „kontumaci“ však došlo k paradoxní situaci, kdy Vršovičtí měli sehrát s malostranskou Čechií rozhodující zápas o prvenství, přičemž nerozhodný výsledek by tu díky vynikajícímu skóre letenských mladíků přece jen vracel prvenství sešivaným. Nakonec došlo hned k trojímu měření sil, přičemž první duel byl hrán již týden před zápasem se Smíchovem – skončil sice 2:2, jenže tenkrát se k utkání nedostavil svazový rozhodčí a bylo stanoveno, že se klání bude opakovat. Další utkání, tentokrát již soutěžní, se uskutečnilo 3. června a z výhry 2:1 se radovali zelenobílí, což v danou chvíli neznamenal nic menšího, než že se díky oné „bodové dotaci“

s bilancí 3-0-1 stávají vítězi skupiny a postupují do nadstavbového turnaje s ostatními premianty!

Jenže Čechie (Praha) III vznesla proti čemusi protest a nakonec dosáhla dalšího opakování zápasu. V něm Malostranští zvítězili 2:0 a díky dřívější nerozhodné hře s juniory Slavie jako jediní „neporažení“ se šesti body své oddělení vyhráli a konečně byli spokojeni. Vršovičtí asi méně, ale jejich třetí místo nebylo zlé a objektivně ony čtyři body odpovídaly tomu, co bylo původně uhráno na hřišti. Snad i proto neprotestovali, nebo alespoň ani v Protokolní knize není o ničem podobném zmínka, nebo snad jen nepřímou v glose, že kapitán K. Pošta do členské schůze *privádí stranické chování svazu...*

KDY BYLA LETNÁ JEN SNEM?

Vraťme se k již „nakousnutému“ tématu a řekněme si, že všech šest duelů, ke kterým došlo v nějaké vazbě k premiérové účasti klubu v Poháru dobročinnosti, se hrálo na Letné a nerozlišujeme nyní, co a na které z několika tamních hracích ploch, ale než dojdeme ke konci roku, zjistíme, že zelenobílí okusili snad všechny! A to nemluvě o tom, že si na Letné rok předtím nejméně pětkrát zahrála i Kotva a SK Vršovice minimálně jednou ještě o dva roky dříve...

Už jsme letmo zmínili 11. březen, kdy si zelenobílý manšaft odbyl historickou premiéru, a to hned na starém hřišti Sparty u lanové dráhy. Za týden se zelenobílí takřka ihned po ukončení dopoledních procesních formalit „zrození klubu“ na Letnou opět

III. oddělení.					
S. K. Slavia Jun.	4	2	1	1	5
S. K. Slavoj	4	1	—	3	2
S. K. Smíchov B	4	1	1	2	3
S. K. Čechie (III.)	4	1	2	1	4
A. F. K. Vršovice	4	3	—	1	6
IV. oddělení.					
S. K. Čechie-B (Karlín)	3	3	—	—	6
S. K. Čechie-B (III.)	3	—	1	2	1
S. K. Meteor-B (VII)	3	2	—	1	4
Novoměstský-B	3	—	1	2	1

Vítězem ve IV. oddělení jest S. K. Čechie Karlín-B, ve III. odd. A. F. K. Vršovice, v II. odd. S. K. Čechie-Karlín-A. V prvním oddělení se hraje nové kolo mezi S. K. Smíchov, A. C. Sparta a S. K. Meteor. S—dt.

Sport a Hry ze 20. června 1906 a AFK Vršovice vítězem třetího oddělení Charity Cupu! A že jsou tu Vršovičtí uvedeni až jako pátí, co na tom, rozhodující jsou přece body a těch mají šest, a jejich tehdejší prvenství je stvrzeno i v textu – bohužel to tak nezůstalo...

vrátili, jen blíže Hanavskému pavilonu, a domácím soupeřem jim byl Novoměstský SK. První mužstvo tentokrát branku nedalo a inkasovalo dvakrát; hostovala tu tehdy i rezerva, která v souboji druhých týmů prohrála 2:3.

Pak už přišla na témže hřišti ona památná soutěžní premiéra s žižkovským Slavojem, kdy se Vršovičtí radovali z historicky první „bodované“ výhry 2:0. Ovšem pokud hochům v zelenobílém po zisku pohárových bodů příliš stouplo sebevědomí, tak je další neděli vrátil zpátky na zem německojazyčný klub DFC Prag, jenž hosty od Botiče vyprovodil s „tenisovým kanárem“, a to jim byl soupeřem také jen I.b tým domácího „Defcitu“, jak byl tento klub Pražany později překřtěn. V půli května se sem Vršovičtí vrátili k odvetě, ale i tentokrát byli „Němci“ lepší, přičemž prohra 0:3 byla možná mnohem lichotivější i díky tomu, že zápas utnul již v 28. minutě druhé půle liják; kanára si tentokrát odvážela jen rezerva, jež v předzápase prohrála s domácím II. týmem, tj. s „céčkem“...

Tímto stále ještě jen májovým duelem *na revanche* s DFC I.b jsme přerušili chronologický výčet – úmyslně! Také DFC Prag sídlil na Letné, hned vedle hlavního hřiště Slavie, a sem zelenobílí zavítali už s koncem léta roku 1906.

PRVNÍ SKUTEČNÁ VÝHRA NAD SEŠÍVANÝMI

Dne 16. září měli mít Vršovičtí znovu za soupeře druhý tým Sparty (I.b), ale tentokrát zápas

Již v perexu zveřejněná fotografie, tentokrát v podobě z klubového almanachu. Podle tamní popisky zde mají být zvětšeni sedíce zleva Picka, Bohata (O.), Brzobohatý (dle spolkového katastru Brzybohatý), Počta (K.) a Honejsek; stát zleva má Počta (V.), Trupl, Bulvas, Kytka, Prokop, Svoboda a Heller; Prokopa lze považovat spíše za „neidentifikovaného“, což tu poněkud snižuje důvěryhodnost i u mnohých dalších...

znemožnilo počasí. Hoši od Botiče nemuseli bědovat dlouho, za necelé dva týdny byli na Letnou pozváni znovu a tentokrát na hřiště z nejvytouženějších, na proslulou Slavii. Soupeřem jim samozřejmě neměl být první tým sešívaných, ale právě ti junioři, kteří zelenobílé v poháru porazili 3:0, aby jim pak museli odevzdat body, jež AFK z pole poražených málem vynesly až k prvenství ve skupině.

Jestli červenobílí mladíci prahli po pomstě na nevinných, pak se krutě přepočítali – těžko říct, jaké to bylo onoho pátku 28. září na hrací ploše, ale fotbal se hraje na góly, a ty hosté vstřelili dva a domácí jediný! Vše muselo být o to euforičtější, že se duel hrál jako předzápas prvního týmu Slavie s mužstvem ze švýcarské Basileje, a tak alespoň v závěru muselo senzační výhře přihlížet již velké množství diváků!

Na druhé straně, všechna sláva polní tráva a žádný strom neroste až do nebe, jak se o tom přesvědčili i Vršovičtí, když jen dva dny nato odjížděli z Letné s hlavami svěšenými po porážce 0:3 se Staroměstským SK.

VYSTOUPENÍ ZE SVAZU, KTERÉ SE STORNOVALO

Na reparát museli zelenobílí čekat dva týdny, neboť na 7. října vydal ČSF svým členům pro Prahu a okolí zákaz her! Něco srovnatelného učinily c. a k. orgány od roku 1905 až do skácení Habsburského trůnu v roce 1918 jen dvakrát, pokaždé při státním smutku! V tomto konkrétním případě byl důvod ten, že nic nesmělo konkurovat svazovému „reprezentačnímu zápasu“ Praha *versus* Budapešť, což byl pro ČSF stěžejní kasamač...

Nebylo to nic nového pod sluncem, a když nahlédneme do Protokolní knihy, tak snad i takové až diktátorské a vysoko sankcionované praktiky vedly k tomu, že se v AFK opakovaně diskutovalo o opětovném vystoupení ze svazu, které na členské schůzi 22. července bylo i prohlasováno. Jedním z faktorů mohl být i několikaměsíční zákaz činnosti pro F. Kotta, prvního klubového „hřištníka“ (provinil se startem v Teplicích, kde – mj. spolu s „exkotevníkem“ Kulhánkem – nastoupil za Weinberger FC), ale možná šlo i o formu protestu vůči „krádeži“ prvenství ve skupině Poháru dobročinnosti.

Důvody měly být shrnuty a oznámeny v *Právu lidu* a *Sportovním světě*, ale nejspíše k tomu

nedošlo. Dost možná, že vše tehdy zůstalo téměř utajeno nebo známo jen úzkému kroužku zasvěcených – i tak si lze vyložit tento zápis z výboru 12. srpna: *Kol. Bulvas měl oznámiti svazu naše vystoupení. Dověděl se však, že vystoupením tímto vznikly by nám mnohé nepříjemnosti též i u různých sportovních klubů, pročez vystoupení naše neoznámil a předkládá věc opět k částečnějšímu probrání. – Po delší debatě usneseno nadpoloviční většinou členem svazu stávati nadále.*

Nu, nebyli by zdaleka první a ani poslední, kdo vystoupili (nebylo to tak dlouho, kdy to učinila i Slavia, a časem to provede i Sparta!), to už patřilo k tehdejšímu koloritu protestů a truců. Nicméně po zářijové výhře na Slavii Vršovičtí určitě nelitovali, že jednatel Josef Bulvas (Josef Procházka, jenž zatím neexistující klub přihlásil v prosinci 1905 na svazu, na tento post na červencové mimořádné valné hromadě již nereflektoval) tento krok neuspěchal, a ať už kdy vůči svazu zelenobílí cítili sebevětší hořkost, více než vystoupení ze (či nepřihlášení do) soutěže jako protest již nezvolili.

DVĚ, NEBO ČTYŘI MUŽSTVA?

Naposledy se vraťme k almanachu (ČSF), kde je tvrzeno, že zelenobílí mají čtyři mužstva – zajímavé, neb ten klubový píše o dvou a autentická výroční zpráva nezmiňuje ani třetí, ale třeba v květnu roku 1906 lze v tisku doložit zápas druhého týmu AFK, jemuž byl soupeřem třetí kombinovaný s prvním. Otázku, kde se mohl takový vnitroklubový duel hrát, ponechme na Zelenobílý zápisník, zde zdůrazněme, že v Protokolní knize jsou k tomuto roku o tendenci postavit i III. mužstvo dvě zmínky, o čtvrtém ani čárka – dělal se tu tedy klub před svazem a veřejností významnějším?

Glosování členské základny a náhled do výsledků přátelských zápasů ponechme na odbornější publikaci – zde se podívme nad tvrzením autorů *90 let zelené a bílé* z roku 1995, kde píší, že AFK měl v prvním roce své činnosti sehrát sedmáct duelů, z toho pouze dva měly skončit porážkou. Těch proher jsme zmínili mnohem více, i klubový almanach jich přiznává osm, při sehrání 16 zápasů! Dost značný rozpor, a ten ještě větší bude následovat – dle tiskové zprávy stihl v premiérovém roce jen první tým 28 zápasů, záložní mužstvo pak odehrálo dalších pětadvacet...

1907

POHÁR NA ZADNÍM POLI PANA VÁCHY?

Jestliže nám Honejsek vypráví dojemný příběh o zadním poli nerudného sedláka Jana Váchy, kde se dalo hrát jen na strništi těsně po sklizni a i tehdy nejspíše nešťastné fotbalisty vyháněl, tak se nesporně musel vracet hodně hluboko do časů dětských her a malin nezralých, protože vršovický AFK prokazatelně hrál doma stabilně a celoročně ne-li již v roce 1906, pak v dalším kalendářním roce zcela určitě; od března do prosince 1907 nebyl měsíc, kdy by se ve Vršovicích nekonal alespoň nějaký domácí zápas. A i kdyby putovali „od pole k poli“, nemohlo jít o nějaké zoufale neregulární plochy, protože sem už nepřijížděla jen mužstva, jež na tom pravděpodobně byla se zázemím ještě hůře, ale Vršovičtí na domácí půdě hostili i dva ze čtyř soupeřů v Charity Cupu!

To značí, že AFK měl k dispozici sportoviště, které muselo být akceptovatelné nejenom pro hráče hostů, ale – a to v neposlední řadě – i pro svazové funkcionáře! Že tehdy byly zcela jiné nároky než dnes, je nepochybné, ale i tak – podobnou možnost měl v té době jen málokdo, třebaže připravit plac ke hře nepochybně stálo i hodně nefotbalového potu – představte si nutnost zápas co zápas vytyčit hrací plochu, donést, smontovat a ukotvit rozkládací branky, pravděpodobně ještě bez sítě, protože ta tehdy nebyla standardem, ale spíše luxusem, a například i soutěžní zápas mezi ČAFC a Meteorem ukončil vášnivý spor, zda míč prolétl „goalem“, či vedle tyče...

PODRUHÉ O BODY, OPĚT VCELKU ÚSPĚŠNĚ

V Poháru dobročinnosti ročníku 1907 byli tentokrát zařazeni do druhé ze tří herních skupin, kde dále hrála Sparta I.b, Staroměstský SK, Čechie Karlín a její malostranská jmenovkyně. V dubnu si tak zelenobílí opět zakopali na hřišti Sparty, která až do první světové války sídlila zhruba v místech dnešní budovy Národního technického muzea. Rezerva rudých jim dala Aprílovou i Velikonoční nadílku naráz – 5:0 (hrálo se v pondělí 1. dubna a občas se uvádí i 6:0). Něco podobného s ní však tehdy potkalo i leckterý jiný tým. V jednom utkání bez ohledu na klubovou subordinaci dokonce zdolala i své áčko 3:1! V poháru vyhrála bez ztráty bodu a se zdrcujícím skóre 30:0 II. skupinu a podle herního

řádu se tak probíjela až do finále Poháru dobročinnosti. Teprve tam podlehla 1:3 smíchovským vítězům I. oddělení, kteří ve skupině porazili 2:0 i první mužstvo rudých...

Hlavním důvodem až příliš vysoké prohry na Letné však byl podle Honejskovy vzpomínky svévolný odchod kapitána Karla Počty ze hřiště, potrestaný pak jeho odvoláním z funkce a přeřazením do rezervy, i když jen dočasným, ale i v plném počtu by tehdejší rudí rezervisté byli nesporně nad sílu vršovických plejerů. V té době měli zelenobílí na kontě již první body, když 24. března zdolali karlínskou Čechii 3:1, třebaže nastoupili na hřišti soupeře a duel dohrávali v devíti (jeden z hráčů odstoupil pro zranění, druhého vykázal rozhodčí). V neděli 28. dubna 1907 měli hrát na Letné se Staroměstským SK, a utkání se konalo, jenže bez svazového sudího, a snad i proto, že rozhodčí-laik byl dle hostů zjevně stranický, skončil zápas debaklem. Prohra 1:5 jistě hněla, ale vzhledem k její anulaci nic nevážila, a ještě AFK získal pro opakovaný zápas výhodu pořadatelsví.

Než k odvetě došlo, odjížděla z Vršovic s porážkou 0:2 malostranská Čechie, již tak zelenobílí oplatili loňskou porážku. A už v neděli 2. června ve Vršovcích prohrál i Staroměstský SK, jenž tu sice vedl, ale nakonec padl 1:2. Je zcela lhostejné, kdy poté Staroměstští vystoupili ze soutěže a mělo-li to souvislost i s vršovickou porážkou; zelenobílému mužstvu tak jako tak patřila druhá příčka.

Díků *Národním listům* víme, že Staroměstští ve Vršovcích prohráli zejména zásluhou Václava Trupla, jenž nejprve vyrovnával a v druhé půli přihrával na vítězný gól Oty Bohaty. Opomněly sice uvést, že šlo o soutěžní duel, ale to však není tak podstatné jako tato noticka: *zápasu bylo přítomno četné obecnstvo; známka, že kopaná získala oblibu ve vršovickém občanstvu...*

OPĚT VÍCE ZÁPASŮ, NEŽ SE TRADUJE

Almanach AFK ke dvaceti letům klubu uvádí k roku 1907 sehrání 29 duelů, a to opět dvěma týmy. Jenže autentická klubová zpráva poskytnutá tisku na konci fotbalového „jara“ téhož roku uvádí, že první tým sehrál 16 zápasů a rezerva dalších 15, přičemž se tu přiznávalo, že již existovalo i III. mužstvo. Tak jako tak na konci kalendářního roku musel být těch duelů zhruba dvojnásobek, třebaže zprávy z valné hromady tentokrát přesné údaje neuvedly...

Z přátelských utkání zmíníme zejména další vystoupení na hřišti Slavie. O Velikonoční neděli podlehl domácím *Old Boys* 0:4 a 12. května se měli opět utkat s jejími *Juniors*. Ti snad měli dokonce zvažovat premiérové hostování ve Vršovcích, ale jelikož rezerva sešíváných neplánovaně vyrazila na výjezd do Plzně, úlohu „předkapely“ v zápase s Arsenalem z Wollwiche převzali oni a naplněná Letná opět překvapeně přihlížela vítězství zelenobílých, tentokrát ve výši 4:2. Prvního září se tak Vršovičtí vrátili na Letnou znovu a soupeřem jim byl již tým *Slavia Reserves*, jenž zvítězil 1:0, ale dle komentářů k zápasu nevyhrál lepší tým; byť za čtyři týdny došlo k odvetě, v níž červenobílí opět zvítězili a tentokrát přesvědčivěji 4:1.

Také první rezerva Sparty přestávala být nezdolatelou, 22. září zelenobílí prostřednictvím Rombalda vstřelili jedinou branku prvního poločasu a *v druhé půli sevrou domácí a bombardují jich branku. Zdá se, že porážka Sparty jest neodvratná...* Inu, Vršovičtí skutečně vedli ještě 10 minut před koncem, jenže náskok nepojistili a následně zcela nezvládli závěr mače, takže nejenže nevyhráli, ale dohrávající ve zjevné depresi ještě stihli podlehnout 1:3. V neděli 3. listopadu hráli s týměž soupeřem znovu a prohráli 0:3, což však muselo mrzet o to více, že tentokrát šlo o předzápas utkání prvního týmu rudých s Wiener Sportclubem...

Snad nám ostatní pražští soupeři prominou (I. tým AFK byl venku prvně poražen od karlínské Čechie a též od Viktorky Žižkov, jež 10. března zvítězila 2:0 ve Vršovcích), když zmíníme už jen zjištěné výjezdové aktivity. V květnu tak Vršovičtí znovu o branku podlehl na Kladně (2:3) a remizovali v Mladé Boleslavi (1:1), v červnu podlehl Pardubicím (1:3), v srpnu zvítězili v Rakovníku (2:1), v říjnu konečně na Kladně neprohráli (1:1, rezerva dokonce zvítězila 1:0), zato z Kolína si o týden později odvezli sedmičku, a ještě s nulou... Tento krutý výprask Vršovic podle sdělení klubu neodpovídal dění na trávníku a zelenobílí jej omlouvali faktem, že oba stabilní obránci, střední záložník a levé křídlo narukovali na vojnu a jejich náhradníci ještě nebyli s týmem sehraní.

Těžko posoudit, raději dodejme, že ohlášená listopadová sestava k prohranému zápasu s karlínskou Čechií na Invalidovně byla, či měla být: Kašpar – Svoboda, Picka – Barsa, Bulvas, Honejssek – Kytka, Bohata, Trupl, Procházka a Houska. Při dvou

avizovaných výjezdech do Pardubic (druhý podzimní se nakonec nekonal) byl však nominovaným gólmanem Brunner, parťáka oběma výše jmenovaným bekům dělal Kramer, nechyběl jeden z Počtů, byl tam tajemný Fyen (nejčastěji na křídle útoku, obvyklém postu Kytky), a hypoteticky známe i další jména...

Často je těžké rozsoudit, co jsou skutečná příjmení a co přezdívky. Proč se ovšem šifroval kupříkladu Josef Bulvas, když byl jako jednatel klubu veřejnosti znám (včetně adresy) a za časů Kotvy to nedělal? Tak k čemu bylo nyní dobré uvádět jej při výjezdech do Boleslavi a Pardubic jako Savlub (čtete odzadu) či v reportáži z února roku 1908 dokonce Šavlubov? A co takový Václavíček! Konstatujme, že tým kočirovali dva nesporní Václavové, novým kapitánem byl Venca Picka a hrajícím trenérem Vašek Trupl; ani jeden Václavíčkem však být nemohl a Počta II jen stěží...

Úspěchy slavil klub nejen na sportovní scéně. Už před časem jako „náhradník“ (přisedící s hlasem poradním) v exekutivě ČSF krátce působil Hynek Počta, pak Antonín Brunner, ale opět jen nedlouho, a do vlastního výboru s právem hlasovat nepronikli. Teprve když Brunnera vystřídal Josef Bulvas, dokázal se z postu náhradníka dostat i do užšího výboru, a co víc, stal se tu mimo jiné i svazovým I. zapisovatelem. Když pak Joža musel nejspíše kvůli studiu či zaměstnání činnosti ve Svazu zanechat, delegoval AFK na nejvyšší fórum Františka Hatinu, jenž získal zařazení do protestního výboru, a později i předsedu klubu, Jana Brzybohatého, leč ten tu pravděpodobně na vyšší post než pozici agilního výborového „náhradníka“ nedosáhl; možná ani nechtěl...

1908

BEZDOMOVCI Z VLASTNÍ VŮLE

Na prahu třetího roku fungování klubu otiskl *Sport a hry* jeho sdělení sekretářům ostatních subjektů, že *dosavadní název I., II. a III. mužstva změněn na I., Ib. a II.* Nejsilnější sestava se opět aktivně vydávala do „světa“, vlastně oproti minulým letům nemáme doložen jediný domácí zápas, ale jak víme zásluhou rezerv AFK a dalších tamních celků, ve Vršovcích se stále hrát dalo a hrálo. Zjevně tak šlo spíše o cílený nátlak na radnici, protože fotbal byl i v údolí Botiče stále populárnější a příznivci kopané ošizení o možnost spatřit v akci nejlepší zdejší

A.F.K. Vršovice hrají v neděli první pohárový match s S. K. Slavií jun. **IB hraje na hřišti vršovickém s S. K. Praha-III.** V neděli 1. března o 10. hodině dopol. **členská schůze. Dochvilnost nutna.**

Zdánlivě bezvýznamná novinová noticka (Sport a hry), ale jak mnoho se k ní dá říci! Předně oba avizované zápasy byly svazem zrušeny z důvodu „Národního smutku“ po úmrtí Svatopluka Čecha a členským subjektům byla fakticky nařízena účast na jeho pohřbu – onen památný a údajně tříhodinový zápas se Slavií se pak hrál až o týden později, kdy zelenobílí měli původně už jiný program. Konečně všimněte si, že rezervu měla hrát na hřišti vršovickém, v roce, kdy I. tým nesehrál „doma“ snad ani jediný duel; leda možná nějaký ten match trainingový, či trönnynkový, jak se píše v Protokolní knize...

mužstvo se stávali nezanedbatelným nátlakovým faktorem...

Do toho všeho zapadá i tato citace ze *Sportu a her*: *Dlužno podotknouti, že klub nemá vlastního hřiště, ač mu bylo od sl. městské rady nescetněkrát slíbeno. Přesto však dovede se město Vršovice na výstavě ve své expozici chlubit, že má také sportovní sdružení. Ale jde-li o propůjčení pozemku na hřiště, jest hned všude ledový chlad. Nyní opět podniknuty kroky ku získání hřiště a zajisté bude sport. veřejnost zvědava, jak se tentokrát sl. městská rada vršovická zachová ke klubu, který by kousku přízně zajisté zasluhoval.*

Pokud bychom to vnímali tak, že tyto věty psal nějaký nestranný pozorovatel, tak by nám nezbylo hochy od Botiče politovat a dát jim poslední pětník, jenže *de facto* jde pravděpodobně o součást „mediální kampaně“. Ale, jak už jsme zde zmínili, nemít vlastní stabilní hřiště a nemít kde hrát není ani náhodou totéž a možná se tehdejší radním přece jen poněkud křivdí. V expandujícím městě měli přirozeně jiné priority, navíc podpora sportu od místních samospráv nebyla považována bezmála za automatickou povinnost, tak jak je to chápáno dnes. Ani veleúspěšný SK Smíchov neměl v titulární „vlasti“ zázemí a dlouhodobě zdomácněl na Letné, a nahlédneme-li třeba jen do letopisů sousední vinohradské Čafky či žižkovské Viktorky, tak všechny trable kolem hřiště AFK Vršovice budeme vnímat výrazně odlišně...

A nedělejme si ani iluze o nějakém strádání a doprošování se možnosti startovat na půdě týmů majících stabilní hřiště. Již v prosinci roku 1906 se Bulvasovým přičiněním AFK Vršovice připojují

k úmluvě pražských klubů o minimálních úhradách při výjezdech „na venkov“. Mimopražským se podobná kartelová dohoda pranic nezamlouvala, zejména Pardubice proti ní brojily, ale styky metropole s „venkovem“ po ní neustaly, čili k nějakému konsenzu muselo dojít...

TŘI HODINY BEZ VÍTĚZE NA SLAVII

Ve třetím ročníku Poháru dobročinnosti byli zelenobílí znovu zařazeni do II. oddělení, kam vedle nich byli začleněni ještě junioři Slavie, AFK Kolín, Novoměstský SK, Staroměstský SK Olympia, SK Praha VII, Břevnov a rezerva Smíchova. Tentokrát se už ve skupinách neutkával každý s každým. Zato v nich platila zvláštní ustanovení obvyklá spíše v jiných sportech: již (či teprve až) druhá prohra znamenala vyřazení ze soutěže, a většina poražených se „odvolávala“, protestujíc proti tomu či onomu. Navíc týmy zprvu takřka nic nenutilo zápolit, a tak třeba SK Břevnov sehrál jediný zápas, prohrál a další už nedojednal; nakonec musel být pro pasivitu postaven mimo hru...

Na tréninkovém hřišti Slavie na Letné nastoupil AFK k prvnímu soutěžnímu zápasu 8. března 1907 proti juniorce červenobílých. Vzájemný souboj trval prý po několikerém prodloužení tři hodiny, ale i tak jej příchod tmy ukončil za nerozhodného stavu 1:1. Za 14 dnů se tedy podle tehdejší podivné regule hrálo zase, jako by se oba týmy nemohly znovu utkat až v úplném závěru skupiny, kdy již bude nutné určit vítěze (a to nemluvě o tom, proč *Sport a hry* vůbec vytvářel tabulku, do níž započtl oba výsledky). Pánem na hřišti byl onoho památného 22. března skvělý Joža Bulvas. Zejména díky jeho neúnavné práci v poli Vršovičtí zvítězili 3:0 a sešíváné tým vyřadili! A sebe spasili, neboť o týden dříve utrpěli zelenobílí v Kolíně debakl 1:6, a případná prohra by byla znamenala soutěžní stop i pro ně...

Výprask v „Kmochově městě“ mohl být zapomenut, ostatně znovu byl zdůvodněn tím, že scházelo několik opor, ale v jaké sestavě tam hosté nastoupili, opět nevíme. Mimopražské výjezdy však měly ten klad, že mnohdy proběhla tiskem jedenáctka nominovaných, což se stalo i zde. V brance hostí měl v historicky nejstarší známé soutěžní sestavě nastoupit mladší Kašpar (Karel), „stoperskou“ dvojici měli tvořit Kramer a starší z Kašparů (Otta), v záloze měli hrát Barsa (Rudolf), Šťastný (Jan) a Jenda (Honejsek), tajemné bylo jen složení útoku: Běhoun,

Adam, Ada, Otta a Rombald. Václav Rombald byl jasný, Otakar Bohata vcelku také, Adou byl i díky možnosti srovnání jiných dvou totožných sestav Adolf Pichner. Ale je například Běhoun příjmení či přezdívka, a když přezdívka, tak koho? A žádný Adam nepasuje svým jménem k hráčům známým z jiných zápasů, navíc v úředních registrech bylo i vícero Adamů příjmením...

Ale zpět do bojů o Charity Cup. Pátého dubna tu AFK měl sehrát pohárový zápas na Maninách proti mužstvu SK Praha VII, které dříve už také senzačně získalo scalp červenobílých a bylo tak spoluvíníkem jejich vyřazení. Jenže Holešovičtí z nějaké v dobovém tisku neobjasněné příčiny nenastoupili, a to nejen k soutěžnímu duelu, ale ani k přátelskému klání (utkaly se jen rezervy, z nichž ta vršovická vyhrála 2:1); domácí pak nejspíše byli podobně jako Břevnov vyřazení administrativně, zvláště když už měli na kontě prohru se staroměstskou Olympií, proti níž se marně odvolávali...

Právě tento vždy nebezpečný tým (SSK Olympia, popř. Olympia Praha I), jehož útok stále ještě vedl pozdější legendární spartan Václav Pilát, byl dalším soupeřem zelenobílých. Zápas se konal o Velikonočním pondělí 20. dubna, víme, že se hrálo na staré Spartě, i to, že zelenobílí o svém vítězství 3:2 rozhodli až v nastavení. Poražení však vůči čemu si podali protest (jak bylo v té době po nezdarech neblahým standardem) a vynutili si příslib nového utkání. K tomu však nakonec nedošlo, ne však proto, že by Vršovičtí v mezidobí podruhé prohráli, jak nepřesně tvrdí Karel Petru ve svých *Dějínách československé kopané*.

Dost dobře totiž nebylo s kým, protože I.b tým Smíchova byl již vyřazen a z dalších potenciálních soupeřů ve hře zbýval v podstatě jen Novoměstský SK. S tím si zelenobílí na 3. května sice smluvili zápas na Letnou, ale třebaže byl řádně ohlášen, a i svazový sudí dorazil, mužstva hrála sotva pár minut, když byli všichni pospolu z hřiště nekompromisně vyhnáni s tím, že duel týmu SK Smíchov tu má zkrátka přednost! Čili vyhnal-li kdy někdo fotbalisty AFK ze hřiště, nebyl to vršovický latifundista, sedlák Jan Vácha, ale kdosi letenský, či snad dokonce někdo z funkcionářů soupeře, kterému byl asi měsíc přednější...

Novoměstský SK – jak víme – vlastní hrací plochu měl, ale co to bylo platné, když i pro něj tým podle všeho soutěž skončila... To se dá usuzovat

Druhé nejstarší týmové foto AFK Vršovice. Budeme-li věřit popisce ze Scheinostových Slavných postav, pak zleva stojí Stark, Pošta (K.), Brunner, Bulvas, Brzobohatý, Kytka, Svoboda, Kolář a Zeman; sedí Honejsek, Trupl, Barsa, Bohata (O.) a Rombald. V tom případě ovšem ani tato fotografie evidentně není z roku 1910, jak je uvedeno i zde, ale je rovněž zhruba o dva roky starší...

z konstatování *Sportu a her*, kde se píše, že *v oddělení B přežily své soupeře Kolín, Olympia a Vršovice*. Opakovaný zápas proti Staroměstským pak byl stanoven na 17. května, ale to Vršovičtí nemohli akceptovat, neboť tehdy měli již dlouho dopředu nasmlouvaný dvoudenní výjezd do Pardubic. Na Letnou neposlali ani rezervisty a vše šlo ke kontumaci proti AFK, přičemž se zdá, že zatrpklí zelenobílí už ani neprotestovali, zato zástupci Olympie na hřišti již třikrát poražené asi přepjali strunu... Následně se totiž stalo něco, co asi šlo mimo Vršovické; svaz pro mnohé překvapivě nařídil na 28. května další zápas, do něhož tentokrát odmítli nastoupit Staroměstští. Vše nasvědčuje tomu, že tehdy už svazu došla s bafuňáři Olympie trpělivost, a to tím spíše, že Olympie telegraficky deklarovala vystoupení z ČSF (a nadto vstup do svazu rakouského) – zápas s vršovickým týmem se tím nejenže nekontumoval a AFK nebyl ze soutěže vyřazen, ale stal se zjevně pravý opak!

Už na neděli 31. května totiž ČSF stanovil nový zápas, ale tentokrát se měli zelenobílí utkat v novém duelu s Kolínem, a navrch o nic menšího, než *v rozhodném zápase* o celkové prvenství ve skupině!

O HONEJSKOVĚ SMOLNÉM SEMIFINÁLE

Vzhledem k tomu, že vítěze nadcházejícího duelu čekal(y) zápas(y) nadstavby, tak vzpomíná-li autor nejstaršího klubového almanachu na pohárové semifinálové klání, tentokrát zas až tak dalece nepřehání; ovšem Jenda H. navíc zápas dost zmatečně datoval o neděli dříve, čímž vše ještě více zamotal, leč sled událostí byl zhruba následující...

Jakkoli ještě 29. května *Sport a hry* spekuloval o kontumaci proti zelenobílým a očekával mač Kolíňanů s Olympií, již předchozího večera po neuskutečněném zápase zasedal mimořádný výbor AFK a řešil *rozhodující zápas třída b. v Chariti kup proti A. F.K. Kolín*. Kromě vyslání svého jednatele za soupeřem zaprotokoloval i schválenou sestavu v podobě:

Turek – Picka, Bedřich (asi Svoboda) – Kramr (Kramer), Bulvas, Honejs(ek) – Ada (Pichner), Barza kap. (Barsa), Trupl, Procházka, Ota (Bohata)! Jak je vidno, i Protokolní knihu zaplavují zdrobněliny a přezdívky, ale zda tak mužstvo onoho 31. května i nastoupilo, se opět můžeme jen dohadovat...

Hráno bylo za úmorného vedra, přesto však hra vedena v prudkém tempu, vzpomínal až po 17 letech Jan Honejsek. Vzhledem k tomu, že hra skončena v regul. čase 1:1, musilo být hráno až do rozhodnutí. V tomto čase zbytečným hraním u brankáře Vršovíc s míčem podařilo se vstřeliti hráčem A.F.K. Kolína vítěznou branku... To přijde líto! Tím více, jestliže, jak bylo také až poměrně dlouho po zápase uvedeno v týdeníku *Sport a hry*, mužstvo v zelenobílém prohrálo, *byvši po celou hru v offensivě*.

Dobře se to čte, ale bylo to opět jen při sezonním bilancování ve sdělení vršovického klubu, stejně jako jiná dojemná douška z klubového almanachu o tom, jak tento zápas nakonec poraženým alespoň vydělal jednu zlatku a 60 krejcarů, což už byla mnoho let nepoužívaná měna, již Jenda H. snad ani nemohl pamatovat. Navíc v Honejskem udaném termínu, tehdy Vršovičtí ještě nevěděli, že se oba týmy o sedm dní později střetnou znovu, vycestovali paradoxně právě do Kolína – pukli tehdy i nesoutěžně a znovu vysoko, tentokrát 0:6. Zasloužili si za těchto okolností a s touto tristní bilancí vyhrát?

DOBŘÍ, NĚKDY I VELMI DOBŘÍ, ALE NE VŽDY...

Zelenobílí při náležité motivaci dokázali sehrát velké zápasy, což potvrdil i závěrečný duel jarní sezony s rezervou sešíváných; *Sport a hry* referuje o vršovickém týmu, že *jeho zdatnost vyvrcholila v posledním zápase [před letní pauzou] s S.K. Slavia Res., kterážto jen s napjetím všech sil odvrátila od sebe porážku*. Červenobílí po prohraném poločase opravdu vyrovnali až v závěru. Každopádně i výsledek 1:1 byl pro Vršovické skvělým vysvědčením, vždyť druhá garnitura sešíváných právě toho roku prvně získala Pohár dobročinnosti! Ale aby té slávy nebylo příliš, přiznejme, že v březnu témuž soupeři zelenobílí podlehli 1:7 a hned v úvodu podzimu prohráli 1:3; také od I. týmu Smíchova v dubnu dostali výprask 0:6 atd.

Netradičně ve čtvrtek 26. března Vršovičtí naopak konečně alespoň remizovali 1:1 se Spartou, byť zatím jen I.b, leč další, a ještě o notný kus větší

úspěch proti rudým se měl dostavit o půl roku později, v neděli 8. listopadu, kdy tím samým poměrem branek skončila rovněž i premiérová konfrontace s prvním mužstvem Sparty (které v poháru obsadilo druhé místo, když proti sešíváným rezervistům ekonomicky možná odůvodněně, ale ke své sportovní škodě nenastoupilo). Na skutečnost, že povinnost zjevně neodpovídala dění na hřišti, se torzovitá historie neptá, ale minulé tirády o „památné bitvě“ je nutno brát se značným nadhledem, ne-li až ironickým úsměvem. Hosté prostě využili soupeřových nedbalek, střelecké neproduktivity, nečekaně úspěšně zakontrovali a v závěru pak už šancí neprohrát v takto prestižním *matchi* nepohrdli.

Sparta se musela spokojiti nerozhodným výsledkem s A. F. K. Vršovickými 1:1. V konstatování, že Sparta mohla značně zvítěziti, jest nejvyšší uznání Vršovickým, je dobové zhodnocení Sportu a her. I denní tisk se kloní k šťastnému výsledku v zápase, který se dvě třetiny hrál na jednu branku, až pak hosté vycítili šanci, zlobit začali až ke konci, zdárně udeřili, a v závěru pak už povinnosti uhájili, když *dobrá hra backů a brankáře jim zachová nerozhodnou hru 1:1*. Ještě tu zdaleka nebylo možno mluvit o střetnutí rovného s rovným, leč sport je sport a fotbal se hraje na góly a těch zelenobílí tehdy vstřelili stejně jako první tým rudých, což byla opravdová senzace!

Jenže jinak byl podzim výsledkově poměrně bídný a jediný opravdu pěkný výsledek udělali zelenobílí proti Novoměstskému SK, který na Letné porazili 5:0. Tento zápas by dnes skoro nestál za pozornost, kdyby oba hlavní deníky nepřinesly v pondělním přehledu výsledek obrácený, a kdyby nešlo takřka jistě o poslední zápas Otakara Bohaty v dresu AFK (v „reprezentačním výběru Vršovíc“ si ještě několikrát zakope)!

MORAVA A ODCHOD OTY BOHATY...

Úspěch proti Spartě však byl neoddiskutovatelný a tím větší, že takřka jistě docílený už bez Bohaty, jenž její rezervě na jaře vstřelil jedinou branku svého týmu. Podle klubového almanachu sice přestoupil až 15. listopadu, a ještě v den zápasu *Národní politika* otiskla očekávanou sestavu AFK v podobě: Kašpar – Svoboda, Kramer – Honejs(ek), Barsa (*kapt.*), Kolář – Novák, Čížek, Bohata, Houska, Procházka, jenže konkurenční *Národní listy* to bezmála znemožňují. Jakkoli Ota ještě 25. října vstřelil tři z pěti branek AFK do sítě Novoměstského SK,

již 1. listopadu poněkud překvapivě prvně vyběhl na letenský trávník v červenobílém dresu Slavie, a navíc v zápase se svazovým výběrem, nadto byl v tisku opakovaně pochválen... Osmého listopadu proti anglickým amatérům v sešívaném sice nehrál, ale takovéto „střídavé starty“ by ČSF opravdu jen přetěžko schvaloval. Bohata ovšem mezi distancovanými zmíněn není, SK Slavia tak asi nějaké „držhubné“ tak či onak poskytla, protože AFK s jeho přestupem nesouhlasil...

Nerozhodný výsledek se Spartou každopádně definitivně rozhodl, že Vršovičtí začali být řazeni mezi *TOP TEN* fotbalových mužstev Prahy (a to v té desítky byly tři týmy SKS a dva ACS), a kromě toho tehdy si zelenobílí už cílevědomě budovali renomé i v poměrně vzdálených destinacích. Kladno, Mladá Boleslav či Pardubice již patřily k sezonnímu standardu a už bylo zmíněno, že v dubnu zelenobílí premiérově hostovali v Plzni, kde s místním SK uhráli solidní remízu 2:2. Pravda, v neděli 11. října už to v odvetě konané opět v západočeské metropoli taková sláva nebyla a tým od Radbuzy hosty od Botiče porazil vcelku přesvědčivě 4:1.

O týden dříve se ovšem o fotbalovém umu hochů z Vršovic na vlastní oči mohla přesvědčit i Morava, když zelenobílí uskutečnili svůj premiérový výjezd až do Brna a s Moravskou Slavií hráli 2:2 po poločase 1:1. Brněnské *Lidové noviny* v pozvánce na tento zápas uveřejnily sestavu: Kašpar – Svoboda, Picka – Barsa, Bulvas, Honejs(ek) – Pichner, Novák, Čížek, Bohata, Procházka. Byl to úspěch i nebyl, brněnský tisk očekával výhru těžšími zápasy zocelenějších „Pražanů“, ale po zápase domácím vyčetl, že si nechali uniknout příležitost zvítězit!

Otakar Bohata, největší hvězda týmu z Vršovic, zřejmě uvízl v lasu Slavie nedlouho poté, co figuroval ve svazovém mužstvu (výběru Čech) při jeho letním turné po Moravě – námluvy se patrně vlekly čtvrt roku a možná se cíleně čekalo na zimní pauzu. Jeho naskočení do zápasu se svazovým týmem určité nebylo plánované, ještě 1. listopadu ráno v očekávané sestavě červenobílých nefiguroval a dost možná spíše čekal, zda nezaskočí za „repre“, byť nebyl nominován, ale k Otově obhajobě je třeba říci, že žádost o zproštění závazků k AFK už podanou měl!

Možná tu padla i nějaká pokuta, jenže ta v tomto případě asi nebyla problém, ale protože o zákazu činnosti či jiném penalizování se nikde nedočteme, tak nakonec nejspíš došlo k nějakému

„mimosoudnímu“ vyrovnání... Mnohem divočejší byl asi odchod dalších hráčů, mezi jinými také nedávné ikony AFK Josefa Bulvase...

1909

SOUTĚŽE? DĚKUJEME, ALE PROZATÍM NE

Tohoto roku se zelenobílí nepřihlásili do Poháru dobročinnosti ani do nepovinného svazového mistrovství. A nejen to. Rozhodli se, že tak budou postupovat i nadále, dokud nezískají vlastní stálé hřiště. Ten postoj bylo možné pochopit, nepochybně byl motivován i nadějí, že snad přece jen pohne radnicí k hmatatelné podpoře – nicméně pod zorným úhlem postupného získávání respektu se posléze jevil jako nevyužití nabízených šancí. O Charity Cup se toho jara poprvé hrálo – jak se na pohár sluší a patří – vyřazovacím způsobem. Přihlásilo se pouhých devět mužstev, takže jediná výhra mohla zelenobílým otevřít cestu i mezi poslední čtyři – a druhá až do finále!

A na podzim se podobně vyvinula také situace v mistrovské soutěži. Tam bylo přihlášených dokonce jenom půl tuctu týmů a prakticky o všech se dalo na základě přímých i nepřímých porovnání výsledků usoudit, že Vršovičtí zde mohli svádět vyrovnané souboje a s trochou štěstí i vyhrávat. Vítězem mistrovství se za neúčasti Slavie a prvního týmu Sparty stal opět do ČSF kající se navrátilivší Staroměstský SK Olympia. Nedělejme si však přehnaně velké iluze, protože na Velikonoční pondělí zelenobílí právě později „mistrovské“ staroměstské Olympii na Letně podlehl 0:2...

Podle klubového almanachu se vedení AFK tehdy prý rozhodlo, že první mužstvo se bude utkávat zásadně jen s prvními týmy soupeřů, ale není příliš jasné od kdy. Ve svazových soutěžních kláních se to už rozumělo samo sebou, protože od tohoto roku už se do nich rezervy ani juniorky neměly hlásit, jakkoli ČSF evidentně opět udělil Spartě I.b v mistrovství výjimku, v poháru pak *Slavia Reserves*. Podobně pak i AFK z tohoto „pravidla“ zjevně vyňali přinejmenším druhou garnituru sešívaných, která stále patřila k pražské fotbalové smetánce.

Hned v prvním ostrém zápase sezony Vršovičtí zamířili na Spartu a její první tým se tu zelenobílým za svou loňskou blamáž pomstil krutým výpraskem 9:0! Inu, každý zápas je jiný, a když pak zanedlouho

byli Vršovičtí znovu pozváni na Letnou *na revanch*, tak s výhrou prvního týmu Sparty toliko 2:0 snad mohly být spokojeny obě strany... Ovšem popravdě řečeno bylo jaro výsledkově prabídné a jediným opravdu dobrým záznamem do historických análů byla dubnová výhra 5:0 v Nuslích nad místním SK, když tři branky měl vsítit Rombald a dvě Čížek.

VSKUTKU BLESKOVÉ MISTROVSTVÍ

Když se na hřišti Slavie připravoval velký zářijový turnaj o Stříbrný věnec, byla mužstva z Prahy a nejbližšího okolí rozřazena do tří výkonnostních skupin. V osmičlenné I. třídě se tak sešla obě „S“, dále ČAFC Královské Vinohrady, SK Smíchov, Viktoria Žižkov, AC Praha, Vinohradský SK a s nimi také AFK Vršovice. Když uvážíme, že zelenobílí se onoho roku nepřihlásili ani do jedné ze svazových soutěží, bylo to nepochybně pozoruhodné ocenění klubové činnosti a značné ignorování jarních výsledků (0:3 v Karlíně, 1:3 na Kladně, 2× 1:5 v Pardubicích atp.), a to vše tím spíše, že rok předtím zelenobílí sice přislíbili účast, dokonce hned dvěma týmy, ale nakonec nedorazili a český Vršovík tu posléze hájil v oddělení „C“ jen Slavoj...

Po šest dnů se hrálo sice jen 2× 15 minut, ale bohužel ne každý s každým, což by pro AFK Vršovice byla soutěžní konfrontace mimořádně zajímavá. Hrál se od počátku pohárově, teprve semifinále bylo

na 2× 20 a až finále elitní skupiny bylo stanoveno na takřka regulérních 2× 35 (nikoli 2× 45). Zelenobílí se ale na letenském hřišti udrželi právě jen těch 30 minut, když ve středu 8. září narazili na SK Smíchov, který byl nakonec šťastnější: *Hra střídavá, Smíchov sice poněkud v převaze, nemůže však docílit úspěchu, což zdaří se mu teprve těsně před koncem*. Dvakrát škoda, neboť v „B-skupině“ (kam byli zařazeni loni) mohli zelenobílí třeba myslet i na víkendové vavříny...

Od druhé poloviny roku 1909 již zase I.a team AFK Vršovice startoval celkem pravidelně na blíže nespecifikovaném domácím kolbišti, ale všechny indicie směřují k tomu, že již tehdy šlo o „starý Ďolíček“, který byl v průběhu následujících let dále upravován, zvelebován a rozšiřován (k roku 1914 se pak píše i o vedlejším place na dva tenisové dvorce či atletiku). Nepochybně muselo dojít i k terénním úpravám – v dobovém tisku se píše i o zvětšování hrací plochy a navržení dvou zemních náspů pro lepší rozhled obecenstva.

Každopádně zůstaňme v roce 1909 a konstatujme, že v podzimním bilancování klub v prosinci již uvádí: *hráno 11 zápasů na cizích hřištích a 18 na hřišti vršovickém, kteréžto hodlá klub, bude-li mu i pro příště propůjčeno od města, zříditi a pro příště i ohraditi, což by znamenalo pro vršovický klub i město Vršovice pokrok*. A v únoru následujícího roku ve zprávě z valné hromady můžeme číst: *jednatel zmiňuje se o akci, kterou klub podnikl za příčinou získání hřiště od města, děkuje předsedovi p. Brzybohatému za jeho úspěšnou práci, kterou v této věci vykonal*.

Sláva a třikrát nazdar! Jakkoli v říjnové reportáži *Sportu a her* najdeme i toto nepřilichotivé hodnocení: *Hřiště má značný svah a goaly nejsou správně postaveny, neboť jsou poměrně úzké a příliš vysoké, čímž cizí mužstva jsou značně handicapována*. Vše svědčí o tom, že zatím jen propůjčený pozemek měl zprvu daleko k ideálnosti, ale pokud jde o rozměry a tvar branek, to na sportu nepřející vršovické konšely přece svést nelze...

Třetí nejstarší týmové foto AFK Vršovice, snad z roku 1909. Dominantní postavu Honejskovu (stojí první zleva) těžko zaměnit, předseda Brzybohatý (či Brzobohatý) je také naprosto jasný, ale určit další zobrazené si raději netroufneme, stejně jako místo, kde byl snímek pořízen – vzhledem k evidentní nepřítomnosti Oty Bohaty i typu dresu lze této dataci vcelku věřit...

UTKÁNÍ • GÓLY • BODY • 1906–1909

CHARITY CUP 1906

III. hrací oddělení:

AFK VRŠOVICE – SLAVOJ ŽIŽKOV 2:0 (1:0)

Neděle 25. 3. na Letné

AFK VRŠOVICE – ČECHIE MALÁ STRANA 2:2 (0:0)

Neděle 22. 4. na Letné – *anulováno...*

SK SMÍCHOV I.B – AFK VRŠOVICE 4:0 (1:0)

Neděle 29. 4. na Letné

SK SLAVIA JUNIORS – AFK VRŠOVICE 3:0 (2:0)

Neděle 20. 5. na Letné – *body uděleny hostům...*

AFK VRŠOVICE – ČECHIE MALÁ STRANA 2:1 (1:1)

Neděle 3. 6. na Letné – *anulováno...*

ČECHIE MALÁ STRANA – AFK VRŠOVICE 2:0 (1:0)

Neděle 1. 7. na Letné

KONEČNÉ POŘADÍ*)

1. SK Čechie Malá Strana	4	2	2	0	9:5	6
2. SK Slavia Juniors	4	3	1	0	12:2	5 (-2)
3. AFK Vršovice	4	1	0	3	2:9	4 (+2)
4. SK Smíchov I.B	4	1	1	2	7:7	3
5. SK Slavoj Žižkov	4	1	0	3	3:10	2

*) Po odstoupení Kladna a anulování výsledků Českého Brodu

CHARITY CUP 1907

II. hrací oddělení:

ČECHIE KARLÍN – AFK VRŠOVICE 1:3 (0:3)

Neděle 24. 3. na Invalidovně...

AC SPARTA I. B – AFK VRŠOVICE 5:0 (3:0)

Pondělí 1. 4. na Letné

STAROMĚSTSKÝ SK – AFK VRŠOVICE 5:1 (1:0)

Neděle 28. 4. na Letné – *anulováno...*

AFK VRŠOVICE – ČECHIE MALÁ STRANA 2:0 (1:0)

Čtvrtek 30. 5. ve Vršovicích

AFK VRŠOVICE – STAROMĚSTSKÝ SK 2:1 (1:1)

Neděle 2. 6. ve Vršovicích – *anulováno...*

KONEČNÉ POŘADÍ*)

1. AC Sparta I. B	3	3	0	0	19:0	6
2. AFK Vršovice	3	2	0	1	5:6	4
3. SK Čechie Karlín	3	0	1	2	5:13	1
4. SK Čechie Malá Strana	3	0	1	2	4:14	1

*) Po odstoupení Staroměstského SK

CHARITY CUP 1908

II. hrací oddělení:*)

SK SLAVIA JUNIORS – AFK VRŠOVICE *nehráno*

Neděle 1. 3. na Letné – *zrušeno verdiktem ČSF*

SK SLAVIA JUNIORS – AFK VRŠOVICE 1:1 (1:1, 1:1)

Neděle 8. 3. na Letné – *ukončeno pro tmu bez rozhodnutí...*

AFK KOLÍN – AFK VRŠOVICE 6:1 (1:0)

Neděle 15. 3. v Kolíně

SK SLAVIA JUNIORS – AFK VRŠOVICE 0:3 (0:1)

Neděle 22. 3. na Letné

SK PRAHA VII – AFK VRŠOVICE *nehráno*

Neděle 5. 4. na Maninách – *domácí k zápasu nenastoupili...*

STAROMĚSTSKÁ OLYMPIA – AFK VRŠOVICE 2:3 (2:2, ?:?)

Pondělí 20. 4. na Letné – *anulováno, nařízeno opakování...*

NOVOMĚSTSKÝ SK – AFK VRŠOVICE *nedohráno*

Neděle 3. 5. na Letné – *administrativní výhra hostů?*

STAROMĚSTSKÁ OLYMPIA – AFK VRŠOVICE *nehráno*

Neděle 17. 5. na Letné – *Vršovičtí měli jiné závazky...*

AFK VRŠOVICE – STAROMĚSTSKÁ OLYMPIA *nehráno*

Čtvrtek 28. 5. na Letné – *Staroměstští odmítli nastoupit...*

AFK VRŠOVICE – AFK KOLÍN 1:2 (1:1, 0:1)

Neděle 31. 5. na Letné – *rozhodující utkání o prvenství!*

*) Zúčastněné týmy měly po druhé porážce odpadnout ze soutěže – SSK Olympia prohrála třikrát, ale vždy podala protest

POMALÁ A DLOUHÁ CESTA

Jak nejlépe vyjádřit dlouho marnou touhu Vršovických po domácím hřišti? Každopádně to byl běh na dlouhou trať, byť nikoli až takový maraton, jak se tradovalo. Vědomi si pravdivosti přísloví, že častá kapka i kámen proráží, bombardovali pánové Brzybohatý (od února 1907 druhý předseda), Počta (Hynek, jenž se roku 1911 do čela klubu na čas vrátí), Honejsek (který tu v mezidobí postoupil z revizora na pokladníka a posléze i jednatele) a jejich neméně agilní a obětaví druhové městskou radu uctivými suplikami o poskytnutí vhodného sportoviště, až konečně uspěli, byť prozatím stále určitě ne dle svých snů.

ČISTÝ ZISK 12 KORUN A 82 HALÉŘŮ

Třebaže o nějakém „stadionu“ si zatím Vršovičtí mohli ještě léta nechat snít, při obnovené domácí premiéře I. týmu po více než ročním exilu se klubu prý podařilo vybrat cosi do té doby nepředstavitelného – vstupné ve výši 23 korun a 52 haléřů. Nejspíše ještě asi víceméně dobrovolné, ovšem po odečtení režie mohl pak být dle almanachu do klubové pokladny uložen čistý zisk 12 korun a 82 haléřů. Ten obnos dnes působí poněkud komicky. Ale při tehdejších kurzu rakouské koruny se za něj daly pořádit například dva páry kvalitních kopaček či tři levnější míče...

Těžko říci, o který zápas mělo jít, dlouho nejnadějněji vypadala březnová premiérová konfrontace s týmem ČAFC (1:4), ale z denního tisku vyplývá, že tento zápas byl jednoznačně vinohradský. Pokud nešlo o nějaký tréninkový *match*, tak snad tedy vítězné (4:1) derby s vršovickým Slavojem? Ale k tomu nedošlo na jaře, ale až v neděli 5. září! Ať už to bylo kdykoli, je logické, že zájem o vlastnictví pokud možno stabilního, a nejlépe k tomu ještě i ohrazeného sportoviště (zde poněkud splývají dva pojmy, oplocení celého areálu a bariéra oddělující aktéry zápasu od přihlížejících, oba významné), byl pro klubové vedení dlouhodobě jasnou prioritou...

To „nynější“ hřiště zatím dle všeho nebylo stále „definitivní“ a pravděpodobně ještě neříkalo klubu „pane“, ale byla-li tu ochotna hostovat i *Slavia*

Reserves (byť z utkání nakonec zásahem sv. Petra sešlo), nemohlo jít o nějak dramaticky šikmou plochu ani o nějaký kamenolom! Pokud jde o „vlastnictví“ tohoto kolbiště, zde se situace pravděpodobně změnila až roku 1912, což – zdá se – potvrzuje i Brzybohatého nekrolog z března 1916: ... *jeho přičiněním a diplomacií získal klub pozemek v r. 1912, kterého laskavostí sl. městské rady vršovické a p. továrníka Waldesa až dosud používá*. Vše nasvědčuje tomu, že do té doby šlo o tzv. městské hřiště mládeže ve Vršovících a AFK se o něj chtěl nechtěl musel dělit s ostatními místními kluby a kroužky, mezi nimiž naštěstí poměrně jednoznačně dominoval...

1910

VÍTĚZI BITVY O VRŠOVICE...

Ani tohoto roku se zelenobílí nepřihlásili do Poháru dobročinnosti, v němž i tentokrát startovalo pouze deset týmů, a ani do svazového mistrovství, které se nakonec neuskutečnilo. Z výsledků přátelských zápasů stojí za pozornost především derby (i když tehdy se tak utkání místních rivalů ještě neříkalo) s Vršovickým SK. Ten se vši pravděpodobností vznikl primárně na separatistech původního SK Vršovice, který se po deseti letech činnosti rozešel a z jisté části vplynul do AFK. A světe div se, nově sestavené mužstvo VSK náhle šlapalo jako hodinky, bylo neuvěřitelně agilní, a neoficiálně se tedy hrálo o primát města pod Bohdalcem, ba možná i o dříve glosované hřiště.

K prvnímu přímému měření sil došlo na Svatodušní pondělí 15. května a AFK zvítězil 2:0, ale v souboji rezerv 2:3 podlehl. Posvícenské klání (a vršovické posvícení bývalo v těch časech slavné!) v neděli 25. září však nečekaně hladce vyhrál AFK 6:0. Podle *Sportu a her* to byla *překvapující porážka Vršovického S. K., který po předchozích úspěších zdál se býti rovnocenným soupeřem*. Poražení byli nebezpeční jen z protiútoků, *při nichž si dobře vedl Bohata ml.* Po Otovi se tedy začíná o místo na slunci hlásit i Jarda, či dobově Jarka, byť zatím poněkud

překvapivě hrající v těchto pionýrských časech v dresech rivalů vršovických „praklokanů“!

Konečně k listopadové odvetě nastoupil AFK prý ve značně neúplné sestavě, přesto však mohlo vítězné skóre ještě překonat výsledek předchozího zápasu – takovou údajně měli zelenobílí převahu! Za milosrdnou prohru 0:3 mohl nakonec VSK vděčit především tomu, že jeho gólman (pravděpodobně Kratochvíl) měl velký den. Tisk uvedl i autory gólů vítězů: dva dal Dvorný, třetí Kavan. Své soupeře tentokrát pokořila i rezerva a teď už snad nemohlo být nejmenších pochyb o tom, kdo je fotbalovým vládcem města Vršovic!

VENKU VCELKU BÍDA

Jenže ouha, pokud zelenobílí opustili údolí Botiče, už to taková sláva nebyla, již 27. února zahajovali sezonu na Letné s prvním týmem Sparty a historie zaknihovala výsledek 4:0 pro domácí. Nu, to snad jakž takž jde, ale uvážíme-li, že zápas zůstal v 38. minutě 1. půle nedohrán a domácí ještě za stavu 2:0 zahodili penaltu, tak pochválen buď božský víchr, který zápas nepustil ani do poločasu...

O Velikonoční neděli 27. března hostovali zelenobílí na Maninách a s SK Praha VII se rozešli bez branek, když komentář pravil: *domácí jsou lepší hosté, již nedovedou využití okamžitých chancí před brankou. Praha VII však činí dojem mužstva ucelenějšího, na němž možno zříti i lepší a rozumnější training...* V pondělí pak AFK dokonce prohrál s SK Olympia VII 0:2, klub takřka jako by se mediálně tvářil, že i toto byl venkovní zápas, ale *Sportovní pondělník* ve svém komentáři *Olympia porazivši Vršovice na jejich vlastním ku hře málo způsobilém hřišti, odčinila včerejší porážku* jasně svědčí o opaku, navíc opět dokládá, že AFK doma, kde hrát měl, byt' to asi ani teď nebyla žádná sláva, jenže zprávy o mizerném terénu najdeme třeba i ze staré Sparty...

Pondělí 4. dubna bylo světlou výjimkou, když zelenobílí překvapivě dobyli Ohradu, kde I. tým poprvé porazil možná ne zcela kompletní žižkovskou Viktorii 2:0, a na prohře rezervy 0:3 klubu až tak dalece nesejde. Jenže o tři týdny později hostovali zelenobílí podruhé v Hradci Králové a na dvě branky domácích dokázali odpovědět jen jednou. V neděli 5. června vyjeli jen na nedaleké Vinohrady a první tým tu padl na Čafce 1:3, rezerva dokonce 0:5. Ani z Kladna se Vršovičtí po prohře 0:2 nevraceli s veselou...

OPĚT ALESPŇ NĚKOLIK JMEN

Výčet domácích výher by byl příjemnější, ale nad dnes již vesměs neexistujícími subjekty poněkud suchopárny. Střelce zelenobílých noviny uvedly několikrát, vyberme dvojzápas se staroměstským SK Čechie, jenž v obou případech skončil vysokým skóre 5:0 – za první tým měli skórovat Novák (2×), Bertl, Janáč a Jenda (Honejsek), za rezervu Svorný (2×), Plecitý (2×) a Mašata. Ucelenější sestavu máme k dispozici jen tu, jež byla v únoru na Letné nominována k duelu se Spartou: Gordon – Svoboda, Kramer – Kolář, Rudy, Strnad – Novák, Janáč, Bertl, Honejsek, Ota; náhradníky byli Hořčíčka a Kavan.

I když Otakar Bohata v barvách „Vršovic“ ještě několikrát nastoupil k různým exhibicím a meziměstským zápasům, zdejší Otou mohl být opravdu jen stěží, spíše šlo o Ottu Kašpara, ale Ota je i možné příjmení; na hřbitově na Bohdalcí spí věčný sen hned několik takových rodin, byt' většina s dvěma tt. Rudy byla přezdívka Strnada, ale zde je uveden i ten, tak snad navrátilce Barsa? A Gordon? Takové jméno tu bylo v historii vršovického fotbalu dohledáno poprvé i naposled – tuto přezdívku však používal gólman Soustružník, jenž v letech dřívějších oblékal dres obou letenských „S“, ale ani v AFK se nejspíše příliš nezdržel a odešel do Nuslí! Svaz přezdívky blahosklonně toleroval, ale požadoval, aby v tzv. zápisu vedle nich bylo uvedeno i občanské jméno – jenže kde je dnes tehdejší oficiální dokumentum konec...

Přestože tým AFK ani v tomto roce neměl žádnou extra skvělou zápasovou bilanci, v opakovaném zářijovém bleskovém mistrovství byl opět zařazen do elitní společnosti. Na Letné však ani tentokrát neprošel prvním kolem, když Vršovičtí narazili na Viktorii Žižkov a znovu rozhodl jediný gól: *zelenobílí inkasovali již v úvodu z pokutového kopu, a teprve po poločase začali zlobit...* – to však při dvou čtvrt hodinách hrací doby již bylo na zvrát bohužel příliš pozdě a skóre se už nezměnilo.

V této sezoně AFK Vršovice prokazatelně stabilní sportoviště měly, era týden co týden montovaných branek byla nepochybně pryč, a za příplatek klub dokonce nabízel i místa k sezení (třebaže šlo zřejmě jen o zápůjčku skládacích sedaček, či snad nějaké lavice)! I když pomineme počet odehraných domácích zápasů, tak existenci domácího hřiště jednoznačně potvrzuje také tisková zpráva z 6. řádné

valné hromady z 5. února 1911, kde se kromě jiného praví: *Klub požádal obec vršovickou o úpravu dosavadního hřiště a Občanskou záložnu a městskou radu o subvenci...* Ostatně *Národní politika* již 16. července 1910 referuje: *A. F. K. Vršovice ukončil jarní fotbalovou sezonu. Maje vlastní hřiště, pěstuje nyní atletiku. Pro podzimní fotbalovou sezonu vyjednává s venkovskými mužstvy k zápasům na hřišti vršovickém, kromě pražských prvotřídních, takže místní sport. obecnost bude mít v podzimní sezoně příležitost býti přítomno zajímavým zápasům...*

Nadto *Sport a hry* již k březnové výhře nad SK Letná připojil doušku: *Hráno na hřišti vršovickém za přítomnosti více než 1000 osob. Dosti solidní návštěva na svou dobu a „druhotřídní“ soupeře...*

1911

POPRVÉ SE SLÁVISTY DOMA, BYŤ JEN S REZERVOU...

V neděli 2. dubna 1911 se Vršovice konečně dočkaly hostování letenského mužstva sešíváných. Před patnácti sty diváky sehráli zelenobílí se *Slavia Reserves* vyrovnaný zápas, byť hlavní roli v tom měl mít těžký (blátivý) terén, kterému se domácí lépe přizpůsobili. *Sport a hry* píše: *Vršovice hrají taktikou ostrých výpadů, míč nenechávají dopadnout a tím vyhýbají se nevýhodě špatné půdy.* Každopádně prohra 3:4 byla svrchovaně čestná, i když podle téže reportáže hosté odehráli podstatnou část zápasu v deseti. I další měření sil, tentokrát květnové, skončilo jen o gól (prohra 2:3), a zelenobílým v tomto případě tleskalo plné hlediště Slavie, i když diváci byli zvědaví hlavně na své miláčky a skotský FC Aberdeen...

Ať již opět s Bulvasem (který se po intermezzu v nuselském Bivoji do AFK na čas vrátil, aby pak přesídlil do Brna) či bez něho, měli zelenobílí zjevně solidní tým a velice širokou základnu, kde hrála řada jiných ne-li hvězd, tak osobností. Karel Kašpar byl v té době mnohými označován za nejlepšího českého brankáře. Zachytil si při výjezdu svazového mužstva do Chorvatska a nastoupil také v mezizemském utkání s Moravou. Ve svazových výběrech čas od času našli uplatnění i záložník Jenda Honejský nebo útočník Václav Hanke (jehož jméno bylo ovšem nejen v tisku, ale i v klubových dokumentech často psáno také Hanek nebo Hanka), leč nešlo o reprezentaci v dnešním slova smyslu, navíc

zejména pražská „S“ častokrát odmítla uvolnit své hráče, a tak skladba těchto výběrů byla nejednou hodně improvizovaná.

Přesto opakované nominace dokládají, že povolání nezklamali, a my pokračujme informací, že obranu AFK dirigoval Jaroslav Horčíčka, který přišel z nuselského Bivoje. V záloze po Bulvasově odchodu na Moravu dominoval Rudolf Strnad (i on „reprezentoval“, i když nejspíše „jen“ v mužstvu ČSF hostujícím na Kladně) a mezi občas zveřejněnými autory gólů najdeme vedle Honejského a Hankeho také Františka Nováka nebo třeba Josefa Bradáče. Právě Bradáč a Hanke se například 2. listopadu prý podělili o všech 10 branek svého mužstva v zápase s SK Letná...

Klub měl nyní další plnohodnotné zastoupení v orgánech ČSF: už loni byl do svazového výboru zvolen neúnavný Jan Honejský, a to rovnou do exekutivy, už nikoli jen jako „čekatel“. Jeho klubový kolega Mašata (spíše zakládající člen Ladislav, než jeho o tři roky mladší bratr Karel) se nyní navíc stal členem protestní komise, jak se tehdy říkávalo disciplinárce. Brzybohatý měl práva konzultanta.

SPLNĚNÝ SEN: MAČ S HVĚZDAMI SLAVIE!

To byla meta, po které dlouho marně prahly všechny české fotbalové týmy. Nejsilnější soubor červenobílého klubu si léta žil v pyšné izolaci a jako prubířský kámen nabízel domácí konkurenci pouze svou rezervu nebo juniorku. Ovšem tvrzení, že Vršovičtí byli mezi prvními, kterým se dostalo cti zakopat si proti I.A Slavii, je poněkud přehnané; již v březnu 1909 I. tým sešíváných senzačně pukl se Smíchovem a české soupeře sice nadále nepreferoval, ale již delší čas ani nijak nebojkotoval a kvůli narůstající mezinárodní izolaci Letenských ani nemohl.

K památnému souboji došlo v neděli 27. srpna 1911. A že v něm Vršovičtí nakonec podlehlí 1:5? Proti tak excelentnímu soupeři to byl výsledek nad pomyšlení a představte si tu euforii, když v 36. minutě hosté chvilkově skóre vyrovnávali! Však se také čestný úspěch zelenobílých ve vršovických hospodách jistě zaplil spoustou napěněných püllitrů. A jak by ne, když národní mužstvo, jehož valnou většinu a pevnou páteř tvořili slávisté včetně Oty, pár týdnů předtím vykleplo francouzskou reprezentaci 4:1 a výběr nejlepších anglických amatérů 2:1! Ještě dodejme, že v předzápase historicky premiérového střetu prvních týmů se utkal druhý celek AFK

s domácími juniory a dokázal je porazit 1:0. Kromě střetnutí s elitní jedenáctkou Slavie se v tom roce zelenobílí třikrát utkali také s její druhou garniturou, dva výsledky už byly zmíněny. K listopadové prohře ve Vršovicích 0:1 *Sport a hry* praví: *Za velké návštěvy sehrán tento zajímavý a veskrze fair hraný zápas. Tentokrát domácím nepřála štěstěna zvítěziti jedině z důvodu, že hráli celou hru s 10 hráči. Svoboda přivodil si hned zpočátku zranění a musel odstoupiti... V druhé půli nabývají domácí slabé převahy, však čtyřčlenný útok jest proti dobré obraně hostů bezmocen.*

V tomto duelu Karel Kašpar odchytil svůj již 150. klubový zápas, ale oslavu podepřenou jediným inkasovaným gólem mu poněkud zkazilo totální selhání domácích střelců – bez vstřelených branek se vidina první výhry s prestižním soupeřem znovu rozplynula. K porážení byla jen sešívána juniorka, již 22. října si na ni podruhé vyšlápli zelenobílí rezervisté – znovu sice pouze 1:0, ale opět na Letné.

Na prahu následujícího roku konstatoval *Sport a hry* o vršovickém AFK, že podzimní sezona 1911 byla, co se týče výkonnosti všech jeho mužstev, dosud nejlepší. Již ten fakt, že I.A mužstvo utkalo se dvakrát, a to s úspěchem, s I.A mužstvem S.K. Slavie svědčí o vyspělosti vršovického mužstva, což potvrzeno bylo i vítězstvím nad S. K. Viktorii Žižkov 2:1. Informaci o opakovaných úspěších s SKS je však třeba uvést na pravou míru, prohra 1:5 již byla glosována, druhé měření sil s I. týmem pak skončilo dokonce jen 1:2. Jistěže šlo o prohru nejtěsnější, ovšem tentokrát se jednalo o zápas 4. ročníku letenského bleskového turnaje „o Stříbrný věnec“ a vzpomenuť duel se 10. září hrál na 2× 20 minut!

Pravda, sešívání si asi hodně oddechli, když po fatálně chybné rozehrávce vlastního gólmana ještě stihli strhnout výhru na svou stranu, jenže pak soupeři již nic nedovolili, a dokonce vstřelili třetí branku, která však už nebyla uznána. Hypotetickou remízou by bylo blízko k obrovské senzaci, zvláště když los je osidlný a Vršovickým v něm bohyň Fortune mimořádně přála. Šlo totiž již o semifinále turnaje a zelenobílí se do něj paradoxně probíjeli, aniž do té chvíle vstřelili branku – s SK Bubenec i SK Smíchov v pátečních zápasech remizovali vždy 0:0 a do dalších kol postupovali opakovaně právě jen přízní Štěstěny...

Pokud jde o Viktorii Žižkov, tak tu AFK porazil 15. října ve Vršovicích, kdy favorizovaný soupeř dal kontaktní gól až čtvrt hodiny před koncem

a o možnost vyrovnat se prý připravil vlastní nedisciplinovaností. Jinak kromě občasných výletů na Letnou skončily od podzimu roku 1910 skoro všechny výjezdy a prakticky víkend co víkend hostili zelenobílí někoho doma, a pokud už Vršovičtí vyrazili někam ven, bylo to na blízké Vinohrady (prohra 0:1 a remíza 3:3 s ČAFC)! Nabídek asi neubývalo, ale nejspíše Vršovičtí poněkud zlenivěli, možná i zpychli a chtěli stále větší startovné. Snad jen v srpnu jedenáctého roku se měl „letní tým“ AFK uvolit vyrazit k duelu s Polabanem do Nymburka, ale uskutečnění zápasu se nám nepodařilo výsledkově doložit.

Tohoto roku se zelenobílí nestřetli se Spartou, alespoň ne s prvými mužstvy. V neděli 24. září měli ve Vršovicích hostovat junioři rudých a měli být soupeřem druhého týmu AFK, jenže prudký liják utkání znemožnil.

1912

SENZACE, KTERÁ SE (BOHUŽEL) NEKONALA

Počínaje rokem 1985 se ve výročních klubových tiskovinách začala objevovat informace o tehdejší premiérové výhře nad Spartou, nadto ještě zasazená do kontextu naprosté senzace. Informace je to opravdu úžasná, leč nesmyslná! Kachna se vydala na svůj let klubovou historií vinou nikoli omylu, ale poněkud neobratné formulace Jana Honejska, který v klubovém jubilejním almanachu z roku 1925 píše: *Nejcennějším pro nás úspěchem byl výsledek zápasu (2:0) se Spartou, s tou Spartou, která několik týdnů předtím slavila tak krásné úspěchy na horké půdě španělské. Proti Vršovickým nastoupilo úplné mužstvo s V. Pilátem ve středu útoku a [teď pozor!] muselo se po urputném boji spokojiti s těsným výsledkem.* Autor výroční publikace z roku 1985 si přečetl první větu, ale dál už zjevně jeho pozornost notně ochabla, a ti další pak už jen opisovali a tu a tam si ještě i něco přidali...

Jak to bylo doopravdy, objasní nejlépe referát *Sportu a her* ze 17. dubna 1912. Z obsáhlého textu citujme: *Včera dovedla Sparta sice skoro stále tísňiti, dovedla i podati technicky velmi pěknou hru, nedovedla však přirozeně vložit do hry tolik důrazu, aby mohla svou převahu ciferně vyjádřiti.* To vykresluje dopady únavy, ale i dokládá, že rudí zápas kontrolovali, ostatně od počátku vedli a scházal důvod přitlačit na pilu. Zelenobílí pozorně bránili, občas měli i štěstí, a tak v závěru pocítili šanci zopakovat

Čtvrté nejstarší týmové foto AFK Vršovice z jara 1912. A můžeme-li věřit rukopisným poznámkám z rubu, pak zleva stojí Brunner, Splavec (asi František), Richert (???), Strnad a Lidický; sedí Kašpar (O.), Novák (K.), Hanke, Žalud (???) a Honejšek. Nejnižší začneme zprava Hořčíčkou a skončeme gólmanem Kašparem (K.), protože další jméno k vyluštění tu už prostě není

senzační remízu z roku 1908. Začali se tedy stále odvažněji drát vpřed, na místo vyrovnání však do otevřené obrany inkasovali podruhé...

Žádná senzace se zelenobílými v hlavní roli se tedy – bohužel – nekonala. Ale ruku na srdce: nebyla prohra pouze 0:2 s tehdy nejlepším českým klubovým týmem vlastně úspěchem? Koneckonců už podle popisu utkání mohlo být toho dne i mnohem hůř – a dodejme, že zápas se hrál na Letné, ne ve Vršovicích, které si na první tým rudých musely ještě přes dva roky počkat...

Pokud jde o Slavii, pak třikrát se na jaře zelenobílí utkali s rezervou sešíváných a pokaždé o branku podlehli (1:2, 2:3 a 3:4), když nejzajímavější byl asi

hned první mač, který zelenobílí sehráli jako předzápas anglickým Corinthians, v posledním případě pak takřka dohnali čtyřbrankovou poločasovou ztrátu. Při třetí příležitosti červenobílé juniorce podlehli i rezervisté (2:4). Střetnutí s prvním týmem letenských nabízel zelenobílým jen již tradiční bleskový turnaj, ale Slavia upravila propozice tak, že její první tým mohl vyzvat až vítěz eliminačních bojů, což Spartu, Viktoru, ČAFC a posléze i AFK Vršovice přimělo soutěž bojkotovat!

Zelenobílí tak učinili až po rozlosování a jejich styky se Slavií tím byly na delší čas takřka zmrazeny, neboť v říjnu se se sešívánými utkali jen vršovičtí junioři a od tzv. IV. týmu domácích dostali

dokonce bůra, a teprve 1. prosince 1912 hrál první tým s letenskými rezervisty. Vedl, před pauzou červenobílí vyrovnali, ale druhý poločas už sehrán nebyl. K čemu vlastně došlo, těžko soudit, uvedeni byli dva vyloučení (po vzájemné bitce), ale příčinou měla být kontroverze obou týmů se sudím – jenže zda odmítli pokračovat v zápase hráči, či rozhodčí, z tehdejších komentářů není jasné...

DOMA JE DOMA!

Všeobecně se tvrdí, že pozemek ke stavbě vlastního hřiště získali zelenobílí až roku 1912. Jde pravděpodobně o mylnou interpretaci toho, k čemu došlo patrně i díky intervenci továrníka Jindřicha Waldese a činovníka Občanské záložny Zdeňka Dannera, kteří pak byli příznivci klubu po mnoho dalších let...

Vyložíme si to asi tak, že teprve tohoto roku bylo dosavadní sportoviště svěřeno do výlučné správy AFK a bylo zde zřízeno alespoň jakž takž odpovídající klubové zázemí. Ovšem že by tu předtím nebylo zhola nic, se dá stěží uvěřit, domácí by se možná ještě uskromnili, ale hosté i sudí již nepochybně požadovali alespoň nezbytné minimum. Ostatně klub sám tehdy udává toliko *na svém*, kvůli povinnému mistrovství, *vhodně upraveném hřišti*, a upravovat se dá jen to, co existovalo již dříve, a tak ani tohoto roku asi nešlo o nějaké zásadní stěhování, k němuž dojde až mnohem později...

Ono vytoužené vlastní hřiště leželo na samé periférii tehdejší zástavby, na úpatí Hálkovy (dnešní Kodaňské) ulice, jižně od kasáren tehdejšího 73. c. a k. pěšího regimentu (28. pluk zde zdomácní až za republiky) a severně od kasáren vozatajských, které byly v místě dnešního sídliště Vlasta, tedy mezi železniční tratí a současnou Vršovickou třídou, čili bezmála vklíněno mezi oba vojenské komplexy. A nebylo to příliš daleko (na severozápad přes dnešní světelnou křižovatku) od mnohem pozdějšího stadionu Slavie. Však také na plakátech i v tisku bylo jako dějiště ohlašovaných utkání ještě dlouho potom, vlastně až do posledních dnů původního Ďolíčku, uváděno *hřiště blíže Edenu*, což byl ve své době zdejší nesmírně populární zábavní park (ten ovšem vznikl až po první světové válce).

První stabilní klubové sídlo bylo ve své nejstarší podobě velmi skromné a koneckonců takové zůstalo po celou svou existenci. Ale jak praví titlek: doma je doma! Především, že když se bude na prahu

první světové války otevírat nové hřiště, stále v podstatě půjde o to staré, snad jen mírně rozšířené a doplněné o další sportoviště a také konečně obehnané stabilní, bytelnou a v neposlední řadě z komerčních důvodů i nepříliš průhlednou ohradou. Teď jsme ovšem v roce 1912 a dle *Sportu a her* na červencový meziměstský zápas Vršovic s Nuslemi přišlo na čtyři tisíce diváků – a třebaže cena vstupenek k stání byla 20 h. (50 h. pak sedačka), sotva tu cenu zaplatili všichni...

POPRVÉ O OPRAVDOVÉ MISTROVSKÉ BODY

Po oficiálním získání vlastního hřiště už nic nebránilo účasti v prvním *povinném* svazovém mistrovství Čech, byť řada metropolitních týmů zájem o tuto soutěž neprojevila (například Čechie Karlín), možná i s odkazem na to, že srovnatelným vlastním sportovištěm vůbec nedisponovaly. Tým AFK nemohl být zařazen rovnou mezi osm nejlepších, a to i proto, že dvě místa byla udělena mimopražským celkům (Kladnu a Pardubicím); v B. třídě mezi dvanácti týmy zelenobílí údajně obsadili pěkné třetí místo (podle *Dějín československé kopané* Karla Petrů) a tento údaj potvrzuje i klubový almanach. Budeme-li ovšem rekapitulovat dohledané výsledky, pak se tomu dá věřit jen stěží.

Premiéru si zelenobílí odbyli již v neděli 8. září v předehrávaném zápase 7. kola. Vršovičtí se představili v Kolíně a místním jmenovcům podlehl po boji 1:3. O týden později měli v rámci 1. kola hostovat na domácí půdě SK Praha VII v Holešovicích, ale z nějakého nejasného důvodu tam nepřicestovali, a za to zaplatili nejen kontumací (již tehdy bylo uplatňováno 0:3), ale i 8 korunami, které svaz přisoudil s oběma body spokojeným hostitelům jako odškodné za jejich režii.

Pak sice již zelenobílí hráli konečně doma a tam už to bylo výrazně lepší, ale žádná sláva. Union Žižkov zdolali Vršovičtí 1:0, poté, po týdenní pauze určené možná na dohrávky, porazili SK Bubeneč opět 1:0 a 13. října si smlsli na SK Letná 5:1. Jenže tím domácí série skončila a s ní i výhry. v Libni místnímu SK zelenobílí podlehl 0:1 a na Kladně sice skvěle začali, ale poločasové dvoubrankové vedení nejenže neudrželi, ale ještě stihli s tamní Spartou 2:3 prohrát. Pak sice 10. listopadu doma zdolali Slavoj Žižkov 3:2 a za týden na Meteor Vinohrady měli rovněž stačit, leč nestalo se. Zelenobílí měli převahu, ale branky dávali hosté a suverénně poslední

tým tabulky senzačně vyhrál 1:4! Závěrečný zápas se Smíchovem se hrál 8. prosince, tedy vlastně měl – již před výkopem bylo rozhodnuto, že se mistrák raději odloží na jaro a klání bude sehráno jen jako přátelské, což toho dne hrálo Vršovickým do karet, neboť podlehl černobílým 0:2.

Jenže ani březnové opakování nedopadlo o mnoho lépe a prohra 1:2 opět žádné body AFK nepřinesla. Nepříliš lichotivou bilanci čtyř výher a šesti porážek snad trochu zmírňovalo kontumační vítězství nad týmem Hradce Králové, který z rozehrané soutěže odstoupil, ovšem i tak deset bodů z jedenácti zápasů nemohlo stačit ani na první polovinu tabulky! U vinohradského Meteoru bývá však uváděn jediný bod, což značí, že na hřišti senzačně ztracené body mohl AFK nějak získat zpět administrativně, ale i tucet bodů z 11 zápasů je tak na 5. až 6. místo. Pravděpodobně cosi zůstalo i nesehráno, ovšem i tak si myslíme, že čtvrté místo, ke kterému se klub hlásil v jarním bilancování, bylo patrně tehdejším maximem!

Ostatně *Sport a hry* v závěru reportáže z dohrávaného jarního duelu jasně uvádí, že Vršovice *docílují vedení, pak však Smíchov ujímá se slova, vyrovnává a z penalty dává vítězný goal, čímž zajistil si třetí místo v mistrovství oddělení B*. Vítězem II. třídy se každopádně stal AFK Kolín, druhým postupujícím pak SK Praha VII a Vršovičtí do bojů o I. třídu fakticky nezasáhli.

Z dílčích reportáží vybereme tu, která zaznamenala pozoruhodnou výhru zelenobílých 1:0 nad Unionem Žižkov, který jediný rozdrtil jinak suverénní Kolín 6:1. *Na vítězství má lví podíl Kašpar [bez sestavy nevíme, který z až tří možných, ale dle vychytané nuly předpokládáme, že gólman Karel], jenž hrál snad nejlepší hru své kariéry, a výborný Rücker. Goal dala pravá spojka, snad Hanke. Pokračování zprávy Sportu a her už pro Vršovické tak příznivé nebylo, neboť centrforvard Unionu pádem na přímo kamenitém povrchu naprosto irregulérního, neohrazeného hřiště... se zranil na koleně a nemohl přivést k plnému uplatnění své umění.*

Další skupinový snímek datovaný k roku 1912. Vyfocených osob je tu mnohem více, a i kdyby všichni zobrazení (včetně vojáka takřka uprostřed) ke klubu tak či onak patřili, nejspíše se nedochovala žádná informace, kdo je kdo ani kde to tehdy bylo

Tím je tu míněna scházející bariéra mezi diváky a aktéry, přičemž list nezamlčel ani další přitěžující skutečnost, totiž že přihlížející stáli chvílemi na hrací ploše, ale předpovědi stran opakování zápasu naplněny nebyly. O týden později ostatně stejná tiskovina přinesla překvapivě další komentář k témuž zápasu, kde o neregulérnosti už nebylo zmínky, jen upřesnila, že zasloužený vítězný gól zelenobílých padl deset minut před koncem. Inu, každý začátek je těžký a u 22. září hrané „domácí mistrovské premiéry“ se nelze než domnívat, že ještě i v plné sezoně probíhaly nějaké stavební úpravy. Něco podobného v minulých letech nezaznělo a zdá se, že po éře „šikmých ploch“ i domácího bláta či mlatu začali Vršovičtí uvažovat racionálně a zahájili rozsáhlejší zemní práce a snad i návoz mnohem lépe udržovatelné škváry.

Nejčastější sestavou mistrovských zápasů byla podle almanachu *20 let AFK Vršovice* jedenáctka Kratochvíl – Novotný, Rücker – Splavec, Vlk, Strnad – Otakar (správně Otta) Kašpar, Hanke, Kavan, Šťastný, Honejsek. Dle dalších zdrojů, včetně „výběru Vršovíc“ (postaveného i s oběma bratry Bohaty k meziměstskému zápasu s kombinovaným mužstvem Nuslí), však gólmanskou jedničkou byl stále Karel Kašpar, na beku tu vcelku stabilně hrál Hořčička, v záloze Hlavička a v útoku se střelecky prosazoval Fr. Novák. Dodejme, že Kratochvíl i Novotný byli ještě před docela nedávnem oporami Vršovického SK.

1913

MEZI POSLEDNÍMI OSMI V POHÁRU DOBROČINNOSTI

Tohoto roku se AFK po čtyřletém půstu znovu přihlásil do Charity Cupu, stále ještě hodnoceného výše a prestižněji než potýkání o body v mistrovských zápasech. Nevedl si zle. V úvodních eliminačních kolech přehráli zelenobílí po prohraném poločase Mladoboleslavský SK 6:3, potom vyklepli i ostřílený tým libeňského Meteoru VIII 4:0, což bylo obojí o to cennější, že uvedená vysoká vítězství byla dosažena na půdě soupeřů. Byli ve svém premiérovém čtvrtfinále, tam jim ale Štěstěna ani v nejmenším nepřála...

V demifinále (jak se v tehdejší tisku čtvrtfinále označovalo) byli vítězové předkol přilosováni

k přímo postoupivším semifinalistům předchozího ročníku, a třebaže tu byli i hratelní soupeři, AFK padl na žižkovskou Viktorii. Ta, s Rudolfem Klapkou v brance, Karlem Steinerem v obraně a tvůrcem hry Jaroslavem Mysíkem, doma vyprášila Vršovické jednoznačným výsledkem 5:0. Dle reportáže však obraz hry debaklu dlouho neodpovídal, prý dokonce *hosté byli kombinačně lepší*, ale před brankou nedůrazní a po brzkém zranění výborného centrhalva prohrávali v poločase o branku. A to ještě gólem z penalty. Jenže po následném vyloučení dohrávali v devíti, takže na čestnější výsledek mohli zapomenout. A že si zelenobílí nepřipsali k dobru ani „čestný“ gól? Smůla, ale předešleme, že ten nakonec viktoriánům v celé tehdejší pohárové soutěži nevstřelil nikdo!

AFK Vršovice však i přes porážku pokračovala a v semifinále již loni premiérově hrané soutěže Útěchy pro poražené čtvrtfinalisty porazily Meteor Vinohrady 3:0 (18. května), ale na kýženou trofej tehdy ještě nedosáhly a je otázkou, zda by tomu bylo jinak, kdyby z první třídy padajícími Pardubicemi hráli zelenobílí už na jaře. Jenže toto B-finále bylo vázáno na závěrečný zápas hlavní soutěže a ta se vlekla a Východočeši, kteří se oklepali ze „sestupu z nejvyšší soutěže“ byli na podzim v lepší formě než na jaře a opět aspirovali na postup; u Vršovických tomu bylo spíše naopak.

V předzápase velkého finále hraného až 23. listopadu na Slavii podlehlí zelenobílí Pardubicím jednoznačně 0:3, třebaže podle tisku nebyli horší, ale v koncovce opět nedůrazní a góly dával jen soupeř... Známe i sestavu památného zápasu, která se ale překvapivě dost liší od údajů v klubovém almanachu: Kašpar – Hořčička, Goldbach – Strnad, Petřík, Splavec – Novák F., Janáč, Hanke, Novák K., Kňourek; tedy dokonce jen pouhá tři jména se shodují, a ještě si dva středopolaři prohodili strany.

Každopádně jde tu o nejstarší známou sestavu, tedy takovou, co byla uveřejněna až po odehraném zápase, a ne pouze ohlášena v pozvánce na něj... Sice ne v tomto duelu, ale už v průběhu jara je jako *traineur-amateur* vršovického mužstva uveden Rücker. Bohužel nevíme, zda Tomáš, nebo Arnošt, a ani zda to byl tentýž, co prošel i Slavií, byť tam se do prvního mužstva neprosadil...

PRVNÍ TŘÍDA OPĚT V NEDOHLEDNU

Tou dobou byla už zase v plném proudu podzimní mistrovská soutěž. Vršovice startovaly znovu

Opět dresy vzor 1912 až 1914, snad tedy uvěřme na fotografii uvedenému kompromisu (1913). Více o zobrazených nezjistíme, a tak jen konstatujeme, že se buď gólman Kašpar nechal zarůst, nebo se ve tmavém svetříku zde díváme na Vojtěcha Kratochvíla

ve dvanáctičlenné I.B třídě, která se ale pro neustálé odkládání či opakování zápasů opět protáhla až hluboko do jara následujícího roku. Zelenobílí měli skončit na sedmém místě, ale co v těch dobách bylo jistého. *Při nedostatku zápisů o rozhodnutích mistrovské komise ČSF je snad vůbec nemožno podati přesný celkový obraz o všech výsledcích mistrovství I. B třídy 1913. Zprávy, dochované v tisku, rozcházejí se s klubovými záznamy...* napsal Karel Petrů ve svých *Dějínách československé kopané*. Shodným závěrem skončilo i naše bádání, přesto se pokusíme alespoň o zelenobílou rekapitulaci.

AFK Vršovice tentokrát vtrhly do mistrovství famózně a 21. září porazily doma Čechii Smíchov 3:1. Stejným konečným výsledkem skončil za týden duel s SK Letná a do třetice zvítězili 5. října i v Libni 3:1 nad místním SK. Také následující neděle vypadalo všechno zprvu skvěle, Vršovičtí vedli nad Meteorem VIII v poločase na jeho půdě 2:0, ale stačily chyby v úvodní čtvrt hodině druhé půle a domácí byli rázem na koni, z něhož už se shodit nenechali. Po prohře 2:3 jeli AFK daleko na východ do Pardubic a na tři góly domácích favoritů odpověděli jen jediným. Zmar počáteční soutěžní euforie byl dovršen 26. října, když Vršovičtí na Floře podlehli 1:2 Slavoji Žižkov. Jenže porážkám zdaleka nebyl konec,

protože 9. listopadu podlehli na Letné SK Smíchov 1:2 a o týden později i na Kladně tamní Spartě 0:2, ne-li 0:3 jak uvedl *Sport a hry*. Tristní bilanci pomohly zastavit až body získané u zeleného stolu na SK Vysočanech, které do Vršovíc vůbec nepřijely.

Zbýlé dva duely odložili zelenobílí na jaro, takže až 12. dubna následujícího roku smetli doma Bubenec 4:0 a teprve 10. května se střetli s žižkovským Unionem, který na hřišti zdolali 2:1. Skvělé, řeklo by se, ale soupeř si zaprotestoval (kuriózní pozdní nástup domácích potvrzuje i denní tisk, a to v obou jarních zápasech!?) a výsledek sice dál platil, ale body byly přiřknuty černobílým... A protože se rozhodlo až v červnu, tak se to asi nezměnilo; kromě toho se zdá, že Vršovičtí vznášeli protesty jen výjimečně – Unionu šlo o I. A třídu, zelenobílým už vcelku o nic, ale stěžovatelem mohla být i nějaká třetí strana...

ZMATEK NAD ZMATEK

Vítězem skupiny se na každý pád staly SK Pardubice, ale druhý postupující tým dokázali Vršovičtí na hřišti porazit. A můžeme pouze spekulovat, kdo by se z I. třídy radoval, kdyby ony dva body žižkovští nezískali u zeleného stolu. Pravděpodobně by to byla kladenská Sparta, rozhodně nikoli žižkovský Slavoj zmíněný jako „třetí“ v Petrůho *Dějínách...*,

jenž sice na hřišti nepodlehli žádnému z dvojice postupujících, ale z 11 odehraných zápasů utrpěl šest porážek! Jedním ze tří týmů, které dokázal zdolat, byly pohříchu AFK Vršovice, ale i zde možná přišel zkrátka, jak naznačuje zpráva soutěžní komise ve znění *Vršovice dostávají dva body za Slavoj Žižkov*.

Jen oči pro pláč zbyly Meteoru VIII, který administrativně přišel o podstatnou část ze 17 nastrádaných bodů. Můžeme se ovšem jen dohadovat, jestli ty v Libni smolně ztracené se přesunuly k Botiči, pravděpodobně však ne, neboť Meteor neprohrával „kontumačně“, ale docházelo u něj k opakování zápasů, což se u souboje s AFK nestalo. Zato Vršovičtí zjevně přišli o body i s Bubenčí a velká neznámá je u podzimního zápasu s Čechií Smíchov, kde výhra zelenobílých 3:1 měla být anulována, ale opakovaný zápas se nepodařilo dohledat. Podle zprávy ČSF měl být dohrán mistrovský duel se Smíchovem až 21. května (na hřišti soupeře), ale v archivech a denním tisku se nenašlo nic o Čechii ani o anulaci listopadové porážky 1:2 na Letné s SK.

Každopádně 21. května hráli AFK s Čechií, ovšem doma a jejich soupeřem byl klub malostranský,

nikoli smíchovský! Sestavit za těchto okolností jakékoli konečné pořadí je prakticky nemožné, nicméně pokud jde o Vršovické, tak ke chlubení to opět nebylo a vidina postupu se jim rozplynula již na podzim. A všechny dohady a úspěšné i neúspěšné protesty byly nakonec nepodstatné, neboť další sezonu tak jako tak zmařil sarajevský atentát a jeho důsledky...

Ale tímto dokončením příběhu „mistrovství“ jsme se chtěli nechtě ocitli již velmi hluboko v roce následujícím...

PŘÁTELSKY I NEPŘÁTELSKY

Výčet přátelských zápasů roku 1913 je opět poměrně bohatý, tedy zejména na jaře, na podzim takřka všechny neděle zabraly mistráky. Asi jednoznačně nejvýznamnější nesoutěžní zápas sehráli zelenobílí na Spartě, kde 23. března podlehli opět velice solidním skóre 0:2. Na květnové Svatodušní svátky vyrazili Vršovičtí do Plzně, kde měli odehrát dva zápasy s tamním Českým Lvem, ale něco se tam zvrtilo. V prvním zápase vedli domácí 3:1, v druhém 2:1, ale u obou bylo uvedeno nedohráno a z pražského

Předváleční junioři, snad rok 1913 – to je vše, co se dá z rubu této fotografie pro budoucí generace vyčíst

tisku se člověk více nedozvěděl. Ani plzeňský *Český deník* neuvedl nic bližšího kromě toho, že se tak stalo v obou případech *vinou hostů*. Alespoň, že před víkendem tentýž list uvedl ohlášenou soupisku hostů: Kašpar – Rücker, Novotný – Splavec, Petřík, Strnad – Hlavička, Hanke, Šťastný, Novák, Procházka; náhradníci tu byli, či měli být, Košťál a Vlk.

1914

SENZACE NA ÚVOD POSLEDNÍ MÍROVÉ SEZONY

Opravdu asi už jen čert ví, proč se zelenobílí opět nepřihlásili do Poháru dobročinnosti. Na druhé straně jim to v neděli 8. března, kdy se soutěž rozjela, umožnilo vyzvat k měření sil žižkovskou Viktorku. Loňská premiantka této prestižní soutěže byla jako minulý semifinálníista opět přímo nasazena až do čtvrtfinále a měla volný termín.

Nejprve se druhé garnitury rozešly smírně 2:2. Bohatý hráčský rezervoár klubu ze žižkovské Ohrady byl všeobecně znám a respektován, takže už tento výsledek byl úspěchem AFK; tím spíš, že jim z obvyklé sestavy chyběli tři muži. A potom už vyběhla na hřiště první mužstva. *Oba tyto zápasy hrány na těžkém, ku hře nebezpečném terénu... a sice 2 x 30 minut*, napsal *Sport* v úterý. *Vršovičtí přesto, že nastoupili se 2 náhradníky, ukázali pěknou hru a docílili v prvním poločase vedoucího goalu. Vedení to si udrželi až do 20. minuty druhého poločasu, kdy Prokop za Viktorii vyrovnal. Poté obě strany hleděly na sebe strhnouti vedení, ale nepodařilo se to žádné. Soudce p. Vávra nechal přes ujednání obou stran hráti přes určený čas, proti čemuž Vršovičtí protestovali. Na to teprve hra skončena.*

Autora vršovického gólu list neuvedl a neuvedly ho ani jiné tiskoviny; nejspíš ho zpravodajové nebyli schopni identifikovat. Domácí Jaroslav Prokop byl střeleckou hvězdou té doby. Borci od Botiče si o takové popularitě mohli zatím jen nechat zdát – ovšem nerozhodnou hrou s Viktorkou vyslali zřetelný signál, že už brzy s nimi bude nutno vážně počítat. Jen *Sport a hry* nesdílel všeobecné nadšení a v sobotu 14. března doplnil: *leč nikde nebylo uvedeno, že mužstvo Vršovic, když byl svazovým soudcem diktován jedenáctiyardový kop, odešlo se hřiště z návodu svého kapitána. Jenom tolik pro informování.*

Ať tak či onak, úspěch to nesporně byl a Letná zbystřila! Obě „S“ v té době spolu s Viktorkou tvořila triumvirát, kterému se říkalo český triangel. Kdokoli ohrozil hegemonii té „svaté trojice“, byl od té chvíle ostře sledován a původně dojednaný program šel stranou. A tak už dva týdny po Viktorce měla proti Vršovickým opět nastoupit Slavia, a to nikoliv s tradiční rezervou. To byl opravdový svátek, neboť zatímco rudí od roku 1908 se zelenobílými zápolili vcelku pravidelně, sešívání nastupovali proti AFK s prvním týmem teprve potřetí a jen podruhé k regulárnímu devadesátiminutovému zápasu; a to ještě nikdo netušil, co přijde!

KTERAK „NÝMANDI“ SEŠTŘELILI ŠAMPIONY

Za šlágr pražské fotbalové neděle 22. března 1914 byl sportovním tiskem jednoznačně označen zápas Sparta – Viktoria. Ohlášení mače Slavia – Vršovice nebyla ani zdaleka věnována taková pozornost, dokonce ustupovalo i zprávám, že o Velikonocích – tedy až za další tři týdny – se spolu střetnou letenští rivalové... Zatímco však klání rudých s červenobíle pruhovanými nevneslo bezgólovou plichtou do mocenských poměrů domácí fotbalové scény nic nového, v nedoceněném druhém střetnutí doslova vybuchla na českém fotbalovém nebi nova, se kterou nikdo nepočítal!

Vršovice vítězí nad mistrem ČSF Slavií 1:0 a řadí se tímto vítězstvím k trojici Sparta, Slavia, Viktoria, stálo tučnými literami v záhlaví referátu Sportu. A dále: Po nerozhodném utkání s Viktorií Žižkov, když zápas zdál se býti pro Žižkovské již ztraceným, potvrdili Vršovičtí skvělou svou formu vítězstvím nad Slavií... Mužstvo, které ještě na podzim hrálo celkem podřadnou roli v I. B třídě, hraje jednu neděli nerozhodně s držitelem Charity Cupu, aby pak za 14 dnů porazilo zcela regulérně mistra Čech!

Vykřičník jsme k té větě sice již přidali sami, ale jsme přesvědčeni, že naprosto oprávněně. Opět si však nedělejme iluze o tom, že zelenobílí sešívání nějak přehrávali, ostatně citujme *Sport a hry*, jenž k obrazu hry a výkonu týmu Vršovic píše: *Obzvláště vyznamenala se obrana, brankář schytal mnoho těžkých míčů. Zdatně si vedla záloha, nevydržela sice tempo do konce, ale práce její jistě byla nadlická, zejména v druhé půli, kdy Slavia ve velké převaze stále útočila.* Jenže to už zelenobílí od 38. minuty dokonce vedli, hráli s tzv. otevřeným hledím a na rozdíl od soupeře dokázali jednu ze svých nemnoha šancí proměnit v gól... A následně pak vzdorovali s tou

euforií, jakou jen stav zápasu hostům dával – tvrdění, že Slavia odjela poražena z Vršovic, je dalším z mnoha úletů kompilátorů almanachu z roku 1995.

Miloslav Horáček, nejznámější fotbalový novinář oněch let (a skalní slávista!), napsal do *Českého slova* o slavné výhře zelenobílých: *Vršovice zvítězily díky rozhodnější své hře a lze se z tohoto úspěchu snaživého klubu těšiti. Dokázaly něco, co vzbuzuje stejně úctu jako obdiv. Zvítězily ve hře proti soupeři, který má všechny šťastné podmínky k svému vývoji, kdežto oni zápolí o svoje bytí za okolností málo záviděníhodných.* Není ta poslední věta i v našich dnech tak aktuální, že z ní až mrazí v zádech?

Ani *České slovo* sice nezaznamenalo střelce vítězů, zato však sestavu Vršovických ano, byť opět jen tu avizovanou: Kašpar – Silber, Kolář – Splavec, Petřík, Rudy – Ferenc, Janáč, Kavan, Hanke, Kňourek. Rudy bude s velikou pravděpodobností Rudolf Strnad, přestože tuto přezdívku používal druhdy i Barša, Ferenc pak bude takřka jistě František Novák. Petřík je naproti tomu regulérním příjmením a zda je Silber nějaký pseudonym například od Goldbacha, se opět můžeme jen dohadovat...

NÁŘEZ OVĚNČENÝ SUPERLATIVY

Ohromující výsledky Vršovických nemohly nechat Spartu chladnou. A tak první dubnovou neděli

fanoušci z města pod Bohdalcem putovali na Letnou s napjatým očekáváním věcí příštích. Rudí si pozvali přemohitele Slavie k utkání „o mistra Prahy“!

Nejlepší český tým posledních dvou let (ač Slavii v přímém souboji rudí v mistrovství porazili, doplatili na remízu s Viktorkou a o titul je připravila zejména senzační prohra na Kladně) byl toho dne vyloženým favoritem. Ale míč je kulatý. Co kdyby pámbu dopustil a motyka spustila? Kdo by se pak mohl pyšnit, že je v zemi zdejší momentálně ten nejlepší? Zelená hvězda!!!

Vršovičtí vyběhli na spartánské kolbiště onoho 5. dubna v bílých dresech s velkou zelenou hvězdou na srdci (již tehdy klub nosil i v přezdívce), zelených trenýrkách a černých stulpnách – a jen dal sudí pokyn k zahájení hry, směle se pustili do útoku. Už ve druhé minutě kopali roh. Jenže branka spartánského gólmana Jana Zadáka byla jako zakletá. Když Novák dvakrát hlavou trefil břevno a po něm ještě Kavan nastřelil tyč, hosté viditelně znervózňeli a nejspíše i fyzicky odpadávali. S postupujícím časem tak měli stále víc navrch rudí, toho dne ve znamenité formě a při neutuchající střelecké chuti. Už v půli prohrávali zelenobílí 0:3 a výprask nakonec došel až ke skóre 1:7.

Kdo by čekal, že po tak jednoznačném debaklu nenechali zpravodajové na jedenáctce od Botiče nit

„Slavnou“ prohru Vršovických na Letné zvěčnil Sport touto čtveřicí snímků

Sparta—Vršovice 7:1 (3:0). Překvapující výsledky, jichž docílilo nadějně mužstvo Vršovice proti Viktorii, s níž dovedli hrát nerozhodně 1:1, i vítězství nad Slavií 1:0, byly dobrou přípravou k tomu, aby hleděno bylo vstříc utkání tohoto směle se vyšimujícího mužstva s mužstvem Sparty, jež chtě nechtě musí dnes býti pokládáno za nejlepší české mužstvo, s jistým napětím. Nebylo sice mnoho těch, kdo byli by chtěli tvrditi, že mužstvo Vršovice zvítězí — ale ve footballu nejsou překvapení nijak vyloučena a o mužstvu Sparty se tvrdívá, že téměř pravidelně po jednom zápasu znamenitě sehralem, má v zápasu příštím svůj »slabý den«, kdy ve stroji předešle dokonale pracujícím, trochu to »vrže«. Bylo tedy dosti důvodů k zájmu o tento zápas. Mužstvo Sparty nemělo tentokrát chuti k nějakému polevení ve formě oproti zápasu s Karlovarskými a splnilo úlohu svou tak dokonale, jak jen umí a dovede. Za této formy a za té chuti ke hře byl osud soupeře, třeba i tak dobrého, jako byly v neděli Vršovice, spečetěn a mohlo se jednati jen o počet docílených branek. Sparta nastoupila s malou změnou v útoku, kde místo Váni zaujal tentokrát Šroubek, který dovedl je zastati stejně úspěšně, jako onen. Jsou to hlavně jeho lehké, nesené a snadno zužitkovatelné centry, jimiž hra Šroubkova vynikla. Ruth pokračuje zvolna sice, ale stále, v zapracování se do systému hry svých druhů a přináší nad to jako plus svou agilnost a útočnost. O Pilátovi za poslední zápasy věru nelze říci, než dobré, ba nutno doznati, že časem zlepšuje se i jeho pohyblivost. Vaníkoví zdá se nejlépe svědčiti nynější jeho místo na pravé spojce; tam svědčí mu výborně a s tohoto místa je také jeho střelba jistější. První goal zápasu, jím docílený, byl skutečně umístěn par excellence. Plačkoví doporučujeme jen více klidu, více »strojové práce«, abychom tak řekli. Mluvit o řadě halfbacků Sparty, je zbytečno. To je dnes v Čechách jediná řada, která rozumí dokonale svému úkolu: býti pojítkem mezi obranou a útokem a podporovati obě tyto řady. Obrana i brankář zastali plně i dokonale svou povinnost, tentokrát nikterak lehkou; ba brankář Zadák měl při tom i trochu štěstí. O mužstvu Vršovice je možno klidně říci, že poslední jejich výsledky nebyly nikterak náhodné, nýbrž plně zasloužené, zasloužené již tou péknu a obětavou hrou. Celé mužstvo pracuje dobře, má kombinaci při míčích výše jdoucích, než obyčejně při kombinaci hře jsme zvyklí, má snahu a vytrvalost hráti dobře a podaří-li se mu, aby útok svůj vypěstovalo k rychlejší a jistější střelbě, pak bude vždy a každému našemu mužstvu, i nejsilnějšímu, nebezpečným soupeřem. Porážka Spartou, třeba i číselně tak vysoko vyjádřená, nemá mu býti počátkem nedůvěry ve vlastní mohoucnost, nýbrž jen vzpruhou k dalšímu pokroku, pobídkou k dalšímu a možnému zlepšení. Hra mužstva Vršovického všeobecně se líbila a úspěch jejich, třeba jen jediný, přijat byl s uspokojením.

I když se Ferdinand Scheinost netajil svou spartánskou vírou, pro drtivě poražené Vršovice měl až nečekanou míru uznání jejich hry v tomto i předchozích zápasech

suchou, velice by se mýlil. *Sport a hry* kupříkladu napsal: *Vršovičtí měli ukázati, zda výsledky jejich proti Slavii a Viktorii nebyly pouze dílem náhody. Nebyly. Vršovice sice poraženy značným počtem branek, ale hráči jejich vedli si tak, že hra jen působila opravdu dojmem mužstva prvotřídního. To budiž jim útěchou a zároveň pobídkou k další úsilovné práci, poctivému trainingu a pravému sportovnímu snažení.* Konkurenční *Sport* uvedl neméně lichotivé hodnocení a superlativy ještě podtrhl snímkem poraženého mužstva na titulní straně!

Vršovičtí měli nastoupit proti Spartě ve složení: Kašpar – Goldbach, Novotný – Splavec, Petřík, Strnad – Hlavička, Novák, Kavan, Hanke, Kňourek. Oproti avizované sestavě na Slavii je tak patrné jiné složení obrané dvojice, záloha je shodná, v útoku Hlavička nahradil Janáče. Kdo byl náhradníkem a kdo patřil do optimální jedenáctky, se již asi nedopídíme... Na každý pád to ale byla jediná prohra prvního mužstva od Botiče v jarní sezoně, tedy vlastně nebyla, přišly porážky v Jičíně (1:3), a především v Mladé Boleslavi (0:5!). V prvním případě mělo jít dle zelenobílých o mužstvo „kombinované“, v druhém „letní“, ale o tom si povíme více až v Zelenobílém zápisníku...

KONEČNĚ OHRAZENÉ HŘIŠTĚ!

Léta více či méně provizorní sportoviště zelenobílých se konečně mělo stát důstojným domovem. Nejprve byl areál svěřený klubu konečně obehnan bytelnou ohradou a počátkem léta přinesl *Sport* tuto zprávu: *Práce, spojené s výstavbou nového hřiště A. F. K. Vršovice pokročily značně daleko. Již tento týden musí se počít s úpravou vlastního hřiště, se stavbou verandy a kabin. Vršovice hodlají nové své hřiště otevřít na podzim zápasem s jedním z nejlepších českých mužstev.*

Co bylo plánů na slavnostní zasvěcení vytouženého klubového stánku! Nakonec valnou většinou vzaly zaslavy. Hřiště v Ďolíčku bylo sice nakonec definitivně otevřeno již v neděli 16. srpna (nikoli 19., jak bylo doposud uváděno), ale zdaleka ne tak okázale, jak se původně předpokládalo. Pro bujaré oslavy v těch dnech už vůbec nebyl vhodný čas ani nálada. To už zuřila válka a z bojišť přicházely zprávy o prvních obětech...

I když bylo v minulosti opakovaně tvrzeno, že avizovaná Sparta do Vršovice nepřišla, není to pravdou, zápas se konal, jenže místo slavnostní

KARLA LEIPENA SYNOVEC - PRAHA,
MIKULÁŠSKÁ TŘ. Č. 8.
Rakety-Slazier, míče atd.,
ohraničovací sítě, střední
sítě, brankové sítě! Specialita: tenisové střevíce bílé, s pletenými
konopn. podešvy.

Telefon č. 1555.

Telefon č. 5890.

exhibice bylo rozhodnuto o charitativní benefici. Vršovičtí sice rychle vedli 2:0, ale do poločasu Letenští vyrovnali a v druhém dějství utkání otočili. Jenže výsledek nebyl až tak důležitý jako fakt, že veškerý výtěžek nešel do klubové pokladny, ale na fond pro rodiny válečných odvedenců, především vdovy a sirotky, jichž valem přibývalo.

Jediná tiskovina, která přinesla výsledek, bylo *České slovo*, a ten vypadal děsivě: 2:8 – ovšem textová reportáž odpovídala spíše 2:4. Nicméně vypuknutí války po pominutí prvního šoku sportování nezastavilo, a když měli v úterý 8. září zelenobílí poprvé ve válečném čase hostovat na Slavii, tak byla připomínána jak výhra AFK v posledním měření sil, tak fakt,

že Vršovičtí *docílili v poslední době pěkných výsledků*, a sem debakl se Spartou nezapadá.

O tom, jak namotivovaní byli sešívání na skalp svého jarního přemohitele, svědčí verva, s níž domácí vlétli na plac a již poločasové 7:0 bylo hrozné. Po devadesáti minutách se konečně skóre zastavilo na hrůzostrašných 13:1 pro červenobílí! Zcela jistě a nepochybně, zelenobílým už scházela řada účastníků jarního mače, ale sešívání na tom byli obdobně...

Přestože mnoho celků kvůli vojenským odvodům v průběhu válečných let zastavilo nebo přerušilo činnost, AFK Vršovice patřily k těm klubům, které hrály dál a nezřídka i třemi, ba i čtyřmi mužstvy v jediném termínu!

Sportovci!

**Žádejte všude
nejvýživnější cukrovinky**

Toffee de Luxe.

Veškeré potřeby pro
football, tennis, atletiku,
tělocvičné hry, pokojovou gymnastiku
dodá nejstarší
odborná firma
Žádejte ceník!

B. SVOBODA,
PRAHA II., VÁCLAVSKÉ N. 60. (VCHOD ZE SMEČEK.)
Žádejte ceník!

Dne
7. dubna
1914

Čís. 7.
Roč. II.

Sport

10 h Oficiální orgán ústředí fotbalových, lehkých i těžkoatletických sd. v zemích koruny České. 10 h

První mužstvo A. F. K. Vršovice.

Veškeré potřeby pro
football, tennis, atletiku, skaut
sd. nejlépe koupíte v obchodním domě
J. Novák v Praze, Vodičkova 34
Žádejte sport. ceník! Klubům zvláštní výhody!

Ceník zdarma.

Veškeré potřeby pro
**Football - Tennis -
Hockey - Atletiku**
dodává nejstarší odborný závod
EM. FIEDLER,
Praha, Václavské nám. číslo 55.

Tým zelenobílých, snad před památným zápasem na Spartě, kde byl až výsledkově kruté bit, sklídl v tisku komplimenty. Gólmana Kašpara identifikujeme snadno, s Novákem, Kavanem, Hankem, Strnadem, Petříkem, Kňourkem či Splavcem už máme smůlu, nikdo z nich nebyl v tehdejší tisku ani jmenován. Ale i tak fotografie poraženého týmu na titulní straně Sportu (nezaměňovat s konkurenčním Sportem a hrami), to byla u tuzemských celků pocta jako hrom!

UTKÁNÍ • GÓLY • BODY • 1910–1914

MISTROVSTVÍ Č. S. F. 1912/13

I. B či chcete-li II. třída – označení se pramen od pramene liší...*)

AFK KOLÍN – AFK VRŠOVICE 3:1 (2:1)

Neděle 8. 9.

SK PRAHA VII – AFK VRŠOVICE 3:0 kontumačně

Neděle 15. 9. – *zelenobílí do Holešovic nepřijeli...*

AFK VRŠOVICE – UNION ŽIŽKOV 1:0 (0:0)

Neděle 22. 9.

AFK VRŠOVICE – SK BUBENEČ 1:0 (0:0)

Neděle 6. 10.

AFK VRŠOVICE – SK LETNÁ 5:1 (2:1)

Neděle 13. 10.

SK LIBEŇ – AFK VRŠOVICE 1:0 (? : 0)

Neděle 20. 10.

SPARTA Kladno – AFK VRŠOVICE 3:2 (0:2)

Neděle 27. 10.

AFK VRŠOVICE – SLAVOJ ŽIŽKOV 3:2 (2:0)

Neděle 10. 11.

AFK VRŠOVICE – METEOR VINOHRADY 1:4 (1:2)

Neděle 17. 11. – *body možná vráceny domácím?*

SK HRADEC KRÁLOVÉ – AFK VRŠOVICE 0:3 kontumačně

Neděle 1. 12. – *bez výjezdu, Hradec ze soutěže vystoupil...*

AFK VRŠOVICE – SK SMÍCHOV 1:2 (0:0)

Neděle 16. 3. 1913

CHARITY CUP 1913

MLADOBOLESLAVSKÝ SK – AFK VRŠOVICE 3:6 (3:2)

Neděle 6. 4. – 1. kolo

METEOR VIII – AFK VRŠOVICE 0:4 (0:2)

Neděle 20. 4. – 2. kolo

VIKTORIA ŽIŽKOV – AFK VRŠOVICE 5:0 (2:0)

Neděle 4. 5. – čtvrtfinále

AFK VRŠOVICE – METEOR VINOHRADY 3:0 (0:0)

Neděle 18. 5. – semifinále Poháru útěchy

AFK VRŠOVICE – SK PARDUBICE 0:3 (0:2)

Neděle 23. 11. – B-finále na Letné

MISTROVSTVÍ Č. S. F. 1913/14

I. B či chcete-li II. třída – označení se pramen od pramene liší...*)

AFK VRŠOVICE – ČECHIE SMÍCHOV 3:1 (1:0)

Neděle 21. 9. – *anulováno, ale neopakováno?*

AFK VRŠOVICE – SK LETNÁ 3:1 (3:0)

Neděle 28. 9.

SK LIBEŇ – AFK VRŠOVICE 1:3 (0:2)

Neděle 5. 10.

METEOR VIII – AFK VRŠOVICE 3:2 (0:2)

Neděle 12. 10.

SK PARDUBICE – AFK VRŠOVICE 3:1 (3:0)

Neděle 19. 10.

SLAVOJ ŽIŽKOV – AFK VRŠOVICE 2:1 (1:0)

Neděle 26. 10. – *body později přiřčeny hostům...*

SK SMÍCHOV – AFK VRŠOVICE 2:1 (0:0)

Neděle 9. 11.

SPARTA Kladno – AFK VRŠOVICE 3:0 (2:0)

Neděle 16. 11.

AFK VRŠOVICE – SK VYSOČANY 3:0 kontumačně

Neděle 30. 11. – *soupeř zelenobílým nedorazil...*

AFK VRŠOVICE – SK BUBENEČ 4:0 (2:0)

Neděle 12. 4. 1914 – *body přiřčeny hostům...*

AFK VRŠOVICE – UNION ŽIŽKOV 2:1 (0:1)

Neděle 10. 5. – *body opět přiřčeny hostům...*

*) Tabulky nelze spolehlivě sestavit...

KDYŽ MLUVÍ ZBRANĚ, JSOU MÚZY KUŠ

Jan Werich tak kdysi trochu prostořece přeložil okřídlenou latinskou moudrost *inter arma silent musae*. Starořímský státník, filozof, spisovatel a v neposlední řadě proslulý řečník Marcus Tullius Cicero původně hovořil o tom, že uprostřed řinčení zbraní mlčí zákony. Teprve parafráze jeho slavné věty mluvila o múzách. Ve vřavě vypuklého konfliktu, který postupně přerostl v první světovou válku, nebylo dost času ani prostoru k uplatnění „mírových zákonů“, ale pokud jde o múzy, nikdy nemlčí zcela – někdo jich použije ve prospěch pozvednutí morálky, jiní k jejímu podlomení; a sport na tom byl podobně...

I fotbal v těch zlých časech prokázal, jak pevně kořeny už zapustil. Pravda, měl to o dost snadnější než mnohé jiné sporty. Co je k němu potřeba? Míč? Tehdy, a ještě dlouho potom byl nafukovací; splasklý se dal směstnat do tornistry. Hřiště? Postačil jakýkoli kus více méně rovné země někde na cvičáku nebo na louce. Branky? Místo jejich tyčí posloužily třeba jen odložené plné polní. Kopačky? Od těch tehdejších se komisi bagančata zase až tak moc nelišila. Fotbal se hrál i v kasárnách, kde se formovaly maršbataliony, v pochodových leženích, ve frontovém zápolí před nástupem do bojové linie, stejně jako po šťastném návratu z ní k novému zformování zdecimovaných jednotek. Hrál se dokonce i v zajeckých táborech, a i když to zní neuvěřitelně, došlo prý i k utkání mezi Brity a Němci – ba co více – prý v území „nikoho“ mezi liniemi.

VÁLEČNÝ SPORT V ČESKÉM KRÁLOVSTVÍ

I v hlubokém zázemí, jakým byly po celou dobu války české země, se hned na jejím počátku v základech otrásala mírová struktura sportovního dění. Rozjel se nepřetržitý koloběh rozpadu mužstev, ze kterých nové a nové válečné odvody postupně oblékly do uniforem i šikuly, kteří se v mírových časech úspěšně vyhýbali pozornosti c. a k. vojenských úřadů, v časech před válkou poměrně benevolentních.

Ze zhruba čtvrt milionu mladíků dílčích odvodových ročníků bývalo službyschopnými označováno zhruba 150 tisíc mužů, ale jen kolem 60 tisíc vskutku vojančilo, nadto spousta prošla jen tzv. přijímačem a už za dva měsíce byla doma...

Válka mnohé změnila a všeobecná vojenská povinnost týkající se zprvu jen mužů od 21 do 42 let, byla posunuta a věková způsobilost stanovena na rozmezí 18 až 50 let a uvažovalo se i o 17 až 55 letech. Službyschopnými, ať již se zbraní či bez, byly tehdy shledány možná až tři čtvrtiny mužské populace, ale „odveden“ a „povolán“ k aktivní službě jsou dva odlišné pojmy. Desetitisíce, ba spíše statisíce mužů byly od vojenského eráru vyreklamovány jako osoby nezbytné pro chod zázemí z hospodářských důvodů. Někteří odvedenci tak uniformu nikdy neoblékli, jiní ji mohli zase svléknout, existovaly dlouhodobé dovolenky... Muži v hlubokém zázemí scházeli, ale rozhodně nelze říci, že by v Praze a okolí nebyli vůbec – dokonce jich bylo stále dost i na to, aby se ani sportovní život nemusel nijak dramaticky omezit...

Přesto brzy nebylo klubu nebo kroužku, který by nebyl citelně postižen věčným skládáním nových, ale vždy jen dočasných sestav. Ty se daly případ od případu záplatovat záskoky frontových dovolenců nebo šťastlivců, kteří si mohli odskočit domů z náhradních těles, týlových kurzů, transportů, ale i z nemocnic a lazaretů. Nešťastník, který se pokouší o zachycení fotbalové historie těch let, jako kdyby usiloval o kvadraturu kruhu. Pamětníci už dávno nežijí. Zpravodajství v dobovém tisku mnohé zamlčovalo a v dobré víře se patrně dopouštělo i četných mystifikací...

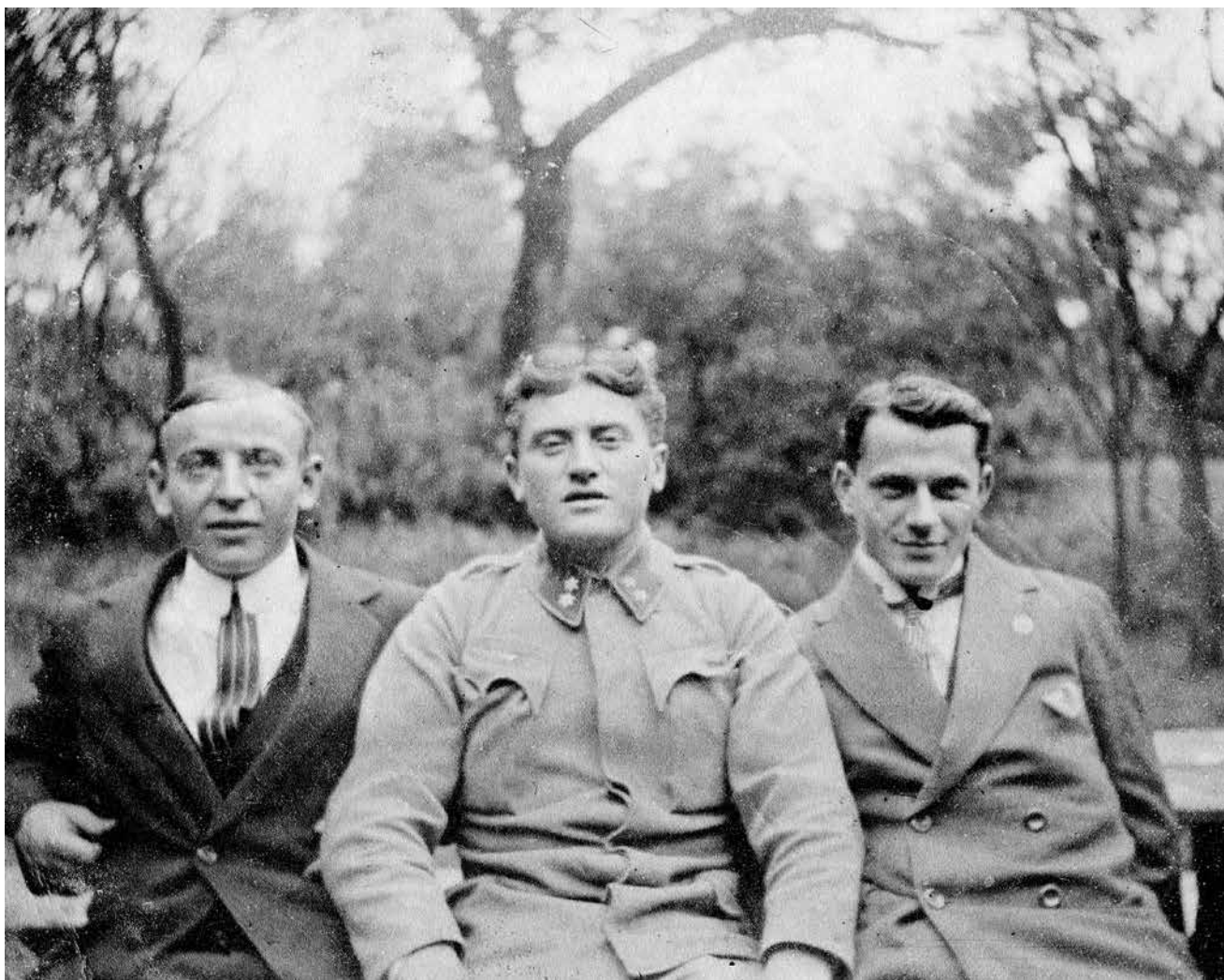
Ale těch se dopouštějí i pozdější dějepavci – v nesčetných případech se zdá, že mnohem horším „četníkem“ než pražské sborové armádní velitelství i c. a k. policie byl samotný ČSF, jehož „vzetí pod ochranu“, se obzvláště tehdy mnohem spíše podobalo skutečné „kuratele“. Jistěže pořádek musí být, ale trvat na mírových karenčních lhůtách a postizích

i v časech, kdy mladí muži nevěděli, co bude zítra, a byli rádi, že si zakopou, často lhostejno kde a za koho, kritizoval i tehdejší tisk, snad ještě ostřeji moravský než český... Na mistrovské soutěže nebylo za takových okolností zprvu ani pomyšlení. A jejich regulérnost, když se opět rozjely? Jak to tehdy vypadalo a že to, co platilo včera, zítra už opět platit nemuselo, si ještě zdokumentujeme...

Po zprvu značné blahovolnosti klubů i velkorysosti soupeřů totiž přišlo období, kdy začalo jít opět o body a postupy a všechny dřívější ohledy šly stranou. Jména střelců v tisku nejsou příliš často uváděna, zato spory o oprávněnost startu toho či onoho hráče byly na denním pořádku a úmyslně riskovat známého „černocho“ by si dovolil jen málokdo, byť výjimky nepochybně existovaly, jinak by zde protestní komise neměla co řešit... V soutěžních

zápasech přicházela mužstva o body mnohdy i jen kvůli těm tzv. sporným případům! Stačí zmínit Válečné mistrovství Prahy (1915), kdy Slavia senzačně podlehla 0:2 holešovické Olympii, ale místo hledání chyb u sebe podrobili Letenští kritice soupisku soupeře a ztracené body vyreklaovali u protestní komise. Podobně si vůči Olympii VII po remíze 1:1 počínali i žižkovští Viktoriáni, až posléze byli Holešovičtí zcela vyloučeni. A takové praktiky provázely i mistrovské soutěže roku 1917 – teprve roku 1918 se metropolitní kluby poněkud „umravnilý“; alespoň úspěšných protestů zřetelně ubylo...

Původní Pohár dobročinnosti nezastavila ani tak válka a úřady, jako spíš rozbroje v samotném ČSF a také řevnivost mezi čelními kluby (počínaje bojkotem Slavie v jeho derniérovém ročníku až po skandální závěr jeho posledního svazového finále) –

Pozdrav do solnohradských kasáren, adresát svobodník J. Honejsek, v uniformě s hodností kaprála má být zobrazen Josef Kavan, společnost mu dělají civilisté Otta Bohata po pravici a Karel Splavec po levici, podepsána je však především množina jakýchsi děvčat, pokud si „u Červenků“ z Jendy H. kolegové nestříleli